

Vòng Xoáy Của Thời Gian (Thiên Sứ Bóng Đêm Phần 2)

Contents

Vòng Xoáy Của Thời Gian (Thiên Sứ Bóng Đêm Phần 2)	1
1. Chương 1: Học Sinh Mới	2
2. Chương 2: Bí Mật	4
3. Chương 3: Kể Lại Mặt- Định Mệnh Thay Đổi?	7
4. Chương 4: Nỗi Bất An	10
5. Chương 5: Trốn Thoát	13
6. Chương 6: Chàng Trai Mặc Đồ Đen	16
7. Chương 7: Buổi Dạ Tiệc	19
8. Chương 8: Cô Gái Biết Được Tất Cả	23
9. Chương 9: \” Tôi Yêu Em, Yuri!\”	26
10. Chương 10: Câu Trả Lời- Giấc Mơ Trở Lại	31
11. Chương 11: Tuyệt	34
12. Chương 12: Cho Anh Gặp Lại Em Lần Nữa	38
13. Chương 12: Cho Anh Gặp Lại Em Lần Nữa	45
14. Chương 13: Âm Mưu (Phần 1)	51
15. Chương 14: Âm Mưu (phần 2)	54
16. Chương 15: Thay Đổi Và Biến Mất	57
17. Chương 16: Trở Lại	61
18. Chương 17: Hôn!	64
19. Chương 18: Bức Tranh Vẽ Một Người	67
20. Chương 19: Bắt Đầu Một Cuộc Chiến	69
21. Chương 20: Anh Là Ai?	71
22. Chương 21: Sẽ Mãi Mãi Ở Bên Nhau... (phần 1)	74
23. Sẽ Mãi Mãi Ở Bên Nhau... – Chương Cuối: Nụ Cười Và Sự Chia Ly	76

Vòng Xoáy Của Thời Gian (Thiên Sứ Bóng Đêm Phần 2)

Giới thiệu

Hồi ức. . . tựa như một cơn gió. . . Chạm vào, sẽ tự khắc tan biến. . . Hồi ức. . . đâu đó trong giấc

1. Chương 1: Học Sinh Mới

Tuyết trắng xóa, rơi xuống, đầy lạnh lẽo.

Lông vũ, hai màu, đen và trắng, hòa tan trong khung cảnh ấy.

Đây là đâu?

Và “tôi” là ai?

[“ Kaori!!”]

Kaori... là ai? Đó đâu phải tên tôi? Nhưng tại sao... tôi lại có cảm giác... cái tên đó thật thân quen? Cả người đang lao tới tôi, anh ta là ai?

“ Yuri...”

Ai đang gọi tôi?

“ Takahashi Yuri?”

Người giáo viên phải kêu tới lần thứ ba Yuri mới tỉnh dậy. Cô ngồi thẳng lên, cơn đau cổ ập tới vì cô vừa nghiêng đầu qua một bên để ngủ. Yuri nhìn dáo dác xung quanh, rồi nhìn lên người vừa gọi mình.

“ Đi theo cô.” – Người giáo viên nhẹ nhàng bảo và bước đi. Yuri đứng lên, đi theo.

Dãy hành lang dài và vắng lặng. Tiếng giày của hai người nện xuống sàn gạch, dội vào tường khiến nó càng to hơn. Hôm nay, là ngày đi học đầu tiên của Yuri.

Ngôi trường rộng lớn Nazo nằm biệt lập trên một ngọn đồi. Trường dành cho những tiểu thư và thiếu gia quý tộc theo học nên số lượng học sinh chỉ có vỏn vẹn 522 người.

Nhưng hôm nay, con số ấy lại tăng lên một bậc.

Trên đường đi, người giáo viên không ngừng giới thiệu về lịch sử cũng như thành tích của ngôi trường này. Yuri không quan tâm, cô chỉ nhìn phía trước mà bước. Một chút cảm giác lạ lẫm đang bao vây lấy cô.

“ Em từ nước ngoài chuyển về sao?”- Thấy sự im lặng đang kéo dài, người giáo viên lên tiếng gọi chuyện.

Yuri vẫn im lặng, không hé môi một lời.

“ Em có người thân gì ở đây không?”

Người giáo viên cảm thấy cô học sinh này là một người khá khó tiếp xúc. Bà nhún vai bất lực, mặc kệ không khí ngột ngạt đang bao trùm giữa hai người.

Hai người đi tới dãy lớp học. Đang giờ giải lao nên có hơi ồn ào. Mà kiểu ồn ào ở trong ngôi trường này cũng thật khác. Học sinh đứng thành nhóm, trò chuyện. Không nói to quá mà cũng không nhỏ quá. Đúng là phong cách của người quyền quý.

“ Lớp học của em đây!”- Người giáo viên nói và bước thẳng vào trong. Yuri đứng nán lại ở bên ngoài, nhìn vào dòng chữ “ Lớp 11- A” được chạm trổ tinh xảo treo ở trên cửa lớp.

Tiếng xì xầm tò mò của mọi người bắt đầu vang lên. Tất cả đều dán mắt vào người học sinh mới xinh đẹp đó. Họ bắt đầu đặt ra những câu hỏi cho lẫn nhau.

“ Học sinh mới đây à?”

“ Nhìn xinh ghê.”

“ Không biết là con gái của ông nào? Chắc là tai to mặt lớn lắm!”

“Ừ!”

“...”

Yuri để ý, nhưng cô phớt lờ tất cả. Cô nghĩ mình không nên để ý làm gì mấy lời lẽ của những kẻ tọc mạch tò mò.

Reeng...

Tiếng chuông vang lên, giờ giải lao đã kết thúc.

Những học sinh của lớp 11A đều ném cho Yuri những ánh nhìn đầy tò mò và xen lẫn ngạc nhiên khi họ đi đến cửa lớp. Yuri đứng nhìn vào trong, đôi mắt đầy lạnh lùng, không xen lẫn bất cứ cảm xúc nào.

“Yuri, em vào trong đi nào.”- Đợi mọi người đã có mặt đông đủ, người giáo viên lúc này đi chung với Yuri- cũng là giáo viên chủ nhiệm của lớp- mời cô vào.

Yuri bước vào, từng bước, chậm rãi. Ánh mắt của cô vẫn mang vẻ lạnh lùng vốn có. Cô dừng lại, quay người, nhìn xuống lớp.

“Đây là Yuri. Bạn ấy là con lai Pháp- Nhật. Các em hãy làm quen và hòa nhập với bạn ấy nhé!”

Ai ai cũng sững sờ trước vẻ đẹp của Yuri. Mái tóc nâu nhạt dài và mượt, nước da trắng, sáng ngời. Đôi môi mọng nước nhỏ nhắn và mỏng manh như hoa anh đào. Và đặc biệt, cô có một đôi mắt màu xanh ô liu lạnh lùng và đẹp tuyệt vời. Đôi mắt như muốn hút hồn người đối diện khi người đó nhìn vào nó.

“Được rồi, chúng ta bắt đầu học thôi nào.”

Suốt cả giờ học, dường như mọi cử động dù là nhỏ nhất của Yuri đều được mọi người chú ý. Cô mặc kệ những ánh nhìn soi mói đó. Cô tập trung nghe giảng, đôi mắt lạnh lùng chăm chú nhìn lên bảng, không liếc nhìn bất cứ ai.

Yuri là con của một doanh nhân người Pháp và một phụ nữ người Nhật. Gia đình giàu có, Yuri may mắn có được một cuộc sống quyền quý từ khi sinh ra. Nhưng cha mẹ cô luôn luôn bận bịu với công việc thường ngày. Vì thế, từ nhỏ, Yuri không bao giờ nói chuyện hay cười với bất cứ ai. Vì tính cách lạnh lùng ấy của cô nên ai cũng tưởng cô bị... câm, kể cả những người hầu trong nhà.

“Tại sao cô ta không nói gì hết vậy?”- Giờ nghỉ trưa, mọi người tập trung nhìn vào lớp có học sinh mới. Yuri ngồi chống cằm, mắt dán vào cuốn sách. Mọi người ai cũng cảm thấy kỳ lạ, thậm chí là khó chịu vì thái độ không mấy thân thiện của cô.

“Này cậu.”- Một cô nữ sinh đánh bạo đi tới và bắt chuyện với Yuri. Cô ngước lên với vẻ bình tĩnh đến vô cảm, nhìn cô ta.

“Tại sao chúng tớ bắt chuyện mà cậu không nói gì hết vậy?”- Cô ta hỏi bằng giọng khó chịu.

Yuri ngồi im mấy giây. Rồi cô mở cặp, lấy ra một cây viết và một cuốn sổ, ghi chép gì đó.

Tất cả đều cảm thấy kỳ lạ với hành động của cô.

“Đơn giản vì tôi không thích nói.”- Yuri giơ cuốn sổ lên cho họ đọc. Mọi người nhìn nhau, rồi nhìn cô, nhìn mặt một cách đầy khó hiểu.

Yuri cất cuốn sổ và ngồi điềm nhiên đọc sách tiếp tục.

Tất cả đành giải tán, ai cũng cảm thấy khó chịu khi Yuri không nói chuyện với họ, đến một câu xin chào mà cô còn không nói được. Họ bắt đầu có ác cảm với cô, xem cô như một người khó gần và bất lịch sự.

Yuri mặc kệ, cô không quan tâm. Cô nghĩ ở một mình còn thoải mái hơn là có một đám người nhiều chuyện bu xung quanh mình.

Mắt Yuri mờ dần, cô gục xuống cuốn sách. Có thể là do sau chuyến bay dài đầy mệt mỏi, cô không thể nghỉ ngơi đầy đủ. Yuri nằm xuống cuốn sách, mắt nhắm lại, nghỉ ngơi...

Tuyết... lại rơi...

Đây là... lông vũ... Tại sao lại rơi trên tay tôi?

Máu, hòa lẫn trong tuyết trắng, màu đỏ bị thương.

Tay tôi... tại sao lại có máu? Tôi bị thương? Không phải!

Vậy... đây là máu của ai?

[Kaori!!]

Lại là cái tên đó. Kaori, rốt cuộc là ai? Tại sao tôi lại có một cảm giác thật thân quen với cái tên đó?

[Kiba, đừng bỏ em! Em xin anh!]

Ai? Ai đang khóc vậy? Tại sao lại giống giọng nói của tôi đến thế?

Kiba... là ai?

Phập

Một con dao? Một con dao đang đâm vào tim tôi? Không! Tôi không muốn chết! Không!!!

Yuri giật mình, cô ngồi bật dậy, mồ hôi nhễ nhại. Lại là giấc mơ kì lạ đó.

“Giấc mơ đó... tại sao cứ bám lấy mình?”- Yuri vuốt ngực, điều hòa lại nhịp thở.

Trong khi đó, tại cửa lớp, một chàng trai tóc hung đỏ đang chăm chú nhìn cô với con mắt kì lạ.

Anh ta bước vào, tới gần Yuri hơn. Thấy người đến, Yuri quay sang nhìn, cô lập tức trở về vẻ lạnh lùng và bình tĩnh.

“Cậu là học sinh mới?”- Anh ta hỏi cô. Đương nhiên câu trả lời chính là sự im lặng.

“Yuri?”

Yuri có đôi chút ngạc nhiên khi người lạ lại có thể biết tên cô.

Cô khẽ gật đầu.

“Cậu là ai?”- Yuri lấy quyển sổ ra và viết vào đó, đưa cho anh ta xem.

“Tớ? Tớ là Shinobu, học lớp kế bên.”

Yuri nhìn Shinobu. Anh toát lên một vẻ thật ấm áp và... đầy thân thuộc.

Có phải... đây là... người trong mơ?

2. Chương 2: Bí Mật

Yuri nghĩ mình đã lầm.

Không đời nào lại có sự trùng hợp như vậy. Cô nghĩ chắc chắn là do quá mệt mỏi nên mình mới bị ảo tưởng. Không thể nào...

Shinobu sở hữu một mái tóc màu đỏ hung mềm mại, đôi mắt màu hổ phách đầy mạnh mẽ và một nụ cười ấm áp dễ khiến người khác lay động. Trông anh thật giống như một chàng hoàng tử dịu dàng.

Yuri gấp quyển sổ lại. Cô quay đầu, nhìn ra cửa sổ, phớt lờ Shinobu. Đối với cô, trên đời này, con người chính là một thứ phiền toái. Cô nghĩ chính cô cũng như thế. Sinh ra trên cõi đời với bao nhiêu cảm xúc đan xen, chen chúc lẫn nhau chỉ trong một trái tim nhỏ bé. Yuri cảm thấy, việc cha mẹ gián tiếp khiến cô trở nên vô cảm cũng là một việc tốt. Điều đó sẽ khiến cô không vướng bận gì với cuộc sống. Không buồn tủi, không sợ hãi, không vui vẻ, chỉ có sự bình tĩnh và lạnh lùng chiếm ngự hết trái tim và đầu óc của cô.

Shinobu cảm thấy cô học sinh mới này có một điều gì đó thật bí ẩn và thú vị. Không những vậy, anh còn cảm thấy... cô trông thật quen thuộc.

Giống như người con gái trong giấc mơ của anh, rất giống.

“Shinobu, cậu không cần phí lời với cô ta làm gì đâu!”- Một cô nữ sinh lên tiếng, giọng khó chịu.

Shinobu cười nhẹ, im lặng đi ra khỏi lớp. Yuri, cô để lại cho anh ấn tượng rất sâu sắc từ lần đầu gặp mặt. Một cô gái lạnh lùng đến vô cảm. Một cô gái có đôi mắt màu xanh ô liu tuyệt đẹp. Một cô gái tạo cho Shinobu cảm giác rất thân quen, giống như trong giấc mơ kì lạ của anh.

Yuri không để tâm mấy đến chàng trai vừa bắt chuyện với mình vừa rồi. Chỉ có điều, tại sao cô lại có cảm giác anh ta thật thân quen?

Cảm giác bất cứ khi nào cứ xâm chiếm lấy cơ thể Yuri. Không thể chịu đựng được nữa, cô đứng dậy, cầm cuốn sổ và cây bút lên, đi tìm Shinobu.

Vườn thượng uyển của ngôi trường này khá rộng. Yuri cũng không hiểu tại sao cô lại đi ra đây để tìm người mà cô cần gặp. Cứ như có một cái gì đó thôi thúc cô phải đi, vòng ra sau vườn, chỗ có một cái cây hoa anh đào to lớn. Dưới gốc cây, là một cái ghế dài màu trắng.

Shinobu đang ngồi ở đó, anh đang kéo violon.

Tiếng đàn của anh thật nhẹ nhàng, sâu lắng và có một chút gì đó... thật cô đơn.

Thấy có người đến, Shinobu hạ cây đàn xuống. Anh có chút ngạc nhiên khi Yuri đang tiến về phía mình.

“Tôi có thể ngồi không?”- Yuri viết vào sổ và đưa cho Shinobu xem.

Anh đọc dòng chữ rồi mỉm cười, gật đầu. Yuri tiến tới, ngồi xuống, mắt nhìn ra khu vườn hoa đang khoe sắc.

“Sao cậu lại biết chỗ này?”- Shinobu hỏi cô. Anh không ngờ rằng một học sinh mới lại có thể dễ dàng đi vào đây mà không bị lạc, vì khu vườn hoa của trường giống như một mê cung vậy.

Yuri ghi vào sổ.

“Tôi cũng không rõ.”

Shinobu chỉ cười, không nói. Anh nhìn cô, thật lâu. Càng nhìn Yuri, anh lại càng cảm thấy... có gì đó thật thân quen.

Một chiếc lá nhỏ rơi xuống tay của Shinobu, Yuri liếc nhìn, cô định lấy tay hắt nó đi.

Tuy nhiên, Shinobu lại lùi ra xa.

“Đừng chạm vào tớ.”

Yuri ngạc nhiên, nhướn mày nhìn anh. Cô từ từ rút tay lại, đôi mắt vẫn dán chặt vào anh.

“Tại sao?” – Yuri viết vào sổ và giơ lên cho Shinobu đọc.

Anh bối rối, chưa bao giờ anh tiết lộ bí mật này của mình cho bất cứ ai. Nhưng anh cảm thấy, mình nhất định phải nói cho Yuri biết...

“Nếu như tớ chạm vào người khác, thì tớ... sẽ biến mất.”

Yuri mở to mắt, kinh ngạc. Điều đó nghĩa là sao? Cô không hiểu. Từ trước tới nay cô chưa bao giờ gặp người nào lạ lùng như thế này.

“Tại sao?”- Vẫn câu hỏi đó, Yuri giơ quyển sổ lên cho Shinobu xem.

“Mẹ tớ nói, lúc bà ấy mang thai tớ, bà nằm mơ một giấc mơ rất kì lạ.”

Yuri chú ý lắng nghe câu chuyện của Shinobu, nó như một cái gì đó cuốn hút lấy cô ngay từ những lời kể đầu tiên.

“ Trong mơ, một người mang một đôi cánh đen to lớn đi tới gần bà và nói rằng: [Khi người sinh con ra, tuyệt đối không được chạm vào nó nếu như người không muốn con mình biến mất vĩnh viễn.]”

Yuri cảm thấy Shinobu cũng đâu khác gì một người bình thường, tại sao anh lại phải bị lời nguyền quái ác đó?

Cô bắt giác ngồi nhích ra xa Shinobu một chút. Đột nhiên cô cảm thấy sợ, sợ rằng chỉ cần một cử động nhẹ của mình cũng có thể khiến Shinobu biến mất. Cô không hiểu tại sao từ khi gặp anh, cô không thể kiểm soát được cảm xúc của chính mình. Anh có một nét gì đó thật thân quen nhưng cũng thật lạ lẫm. Anh khiến cô đột nhiên cảm thấy ray rứt khó chịu khi anh quay lưng bước đi.

Shinobu, từ nhỏ anh không được chạm vào bất kỳ ai và mọi người cũng không được chạm vào anh. Khi lớn lên, anh dần dần ý thức được rằng, nếu như mình chạm vào bất kỳ ai, thì chính mình sẽ biến mất. Anh vẫn thân thiện với tất cả, chỉ có điều, khi ai đó muốn chạm vào anh thì anh lại lập tức tránh xa. Cha mẹ Shinobu cho anh vào trường này cũng là vì nó ít người, sẽ khiến anh cảm thấy thoải mái và bớt căng thẳng, không nghĩ đến lời nguyền bị gieo lên người mình nữa.

“ Vậy từ nhỏ ai chăm sóc cậu?”- Yuri ghi vào sổ và giọng lên.

“ Cha mẹ tớ không nói.”- Shinobu khoanh tay và nói.

Càng nhìn Shinobu, Yuri lại cảm thấy có một chuyện gì đó giữa cô và anh mà cô không hề nhớ. Mái tóc đỏ hung của anh bay bay, nhẹ nhàng. Bất chợt, Yuri đặt tay lên ngực mình, trái tim của cô, đang đập nhanh, lần đầu tiên nó không nghe theo cô.

“ Chúng ta đã từng gặp nhau chưa nhỉ? Tớ trông cậu rất quen.”- Shinobu nhìn cô, mỉm cười và hỏi. Anh muốn giải đáp điều thắc mắc này giờ khiến anh khó chịu.

“ Tôi nghĩ là chưa.”- Yuri viết vào sổ.

Shinobu bật cười thành tiếng, vuốt tóc. “ À... vậy sao?”- Anh trả lời bằng giọng đùa, nhưng kì thực anh vẫn chưa cảm thấy thoải mái.

“ Nhưng trong giấc mơ của tôi có một người giống cậu, rất giống.”

Yuri viết tiếp và giọng lên.

“ Vậy sao? Còn tớ, tớ lại cảm thấy cậu chính là người con gái mà hằng đêm xuất hiện trong giấc mơ của tớ.”

Yuri ngạc nhiên. Shinobu nói tiếp: “ Cô ấy có một đôi cánh trắng và mái tóc rất dài.”

Cánh... lông vũ... giống như trong giấc mơ của Yuri.

“ Hình như tên cô ấy là...”- Shinobu ráng nhớ lại. Yuri chăm chú nghe, không lẽ...

“ Kaori.”

Quả nhiên là như thế. Đó cũng là cái tên mà ai đó gọi cô trong giấc mơ của chính cô.

Phải chăng... đây là một sự trùng hợp?

“ Còn nữa, cô gái ấy lại gọi tớ là... Kiba?”

Đột nhiên, Yuri thấy có một sự buồn bã vây quanh cô khi Shinobu nhắc tới cái tên ấy... Kiba? Một người cô không hề quen, nhưng tại sao trái tim cô lại có chút nhói lên khi nghe đến cái tên ấy?

“ Bọn họ sẽ nhận ra nhau thôi. Quý vương, sự hối hận của người sắp tan biến rồi...”- Một người mặc áo choàng đen đứng từ xa, nhìn hai người họ và lẩm bầm.

Chắc là ai cũng nhớ hắc đúng không?

Hắc chính là Pháp sư Bóng đêm.

3. Chương 3: Kẻ Lạ Mặt- Định Mệnh Thay Đổi?

Giấc mơ... có liên quan gì tới hiện tại?

Giấc mơ, hiện tại, ảo giác, cảm giác thật...

Phải chăng định mệnh của chúng ta... đã được sắp đặt?

Lời nguyện... một lời nguyện...

Một lời nguyện của Vua Địa Ngục dành cho Hoàng tử Ác Quỷ.

Sột soạt...

Shinobu quay người ra sau vì nghe thấy tiếng động lạ. Nhìn xung quanh khu vườn, tuyệt nhiên không có động tĩnh gì bất thường.

Anh quay lại, yên tâm thở dài, nhìn Yuri, cô vẫn chăm chăm nhìn về phía phát ra tiếng động lúc nãy.

“ Không sao đâu, chắc chỉ là gió thôi...”

Yuri nhìn Shinobu, rồi lại nhìn ra chỗ ấy một lần nữa. Lúc nãy, dù chỉ là thoáng qua, nhưng cô có thể nhìn thấy, một chiếc áo choàng đen bay phấp phới sau thân cây to.

Là ai? Tại sao hắn lại theo dõi cô và Shinobu?

“ Người làm tốt lắm, Pháp sư bóng đêm.”- Quỷ vương dựa lưng vào ghế, hài lòng nói.

“ Đa tạ quốc vương.”- Pháp sư bóng đêm cúi đầu, kính cẩn nói.

“ Không biết đến khi nào, con trai ta mới thoát khỏi lời nguyện của Vua Địa Ngục đây?”- Quỷ vương vừa than thở vừa nhìn sang thứ được đặt kế bên mình. Đó là một cái lồng bằng kính, bên trong chứa đầy nước, nhốt một người con trai đang ngồi co chân trong trạng thái lơ lửng. Anh ta đang ngủ, nhìn thật yên bình. Mái tóc của anh ta trôi bồng bềnh, lơ lửng theo làn nước.

“ Kiba...”

Quỷ vương vuốt nhẹ lên tấm kính, suy nghĩ mông lung. Song, ông ta quay sang Pháp sư Bóng Đêm, ra lệnh: “ Hãy tiếp tục theo dõi bọn họ. Tuyệt đối không được rời bước.”

Pháp sư Bóng Đêm tuân lệnh và biến mất.

“ Kaori, ta hi vọng cô sẽ cứu được con trai của ta.”

Thời gian như quay ngược lại, trở về lúc lời nguyện được ban ra...

“ Vua Địa Ngục, ta xin ông hãy sắp đặt cho Kiba và Kaori đến với nhau một lần nữa.”- Nữ hoàng của Thiên sứ- Sophie xuống tới tận Địa Ngục để van nài Quốc vương ở đây thực hiện ước nguyện của mình.

“ Sophie, bà tưởng định mệnh có thể tùy tiện sắp xếp lung tung sao? Nếu Deus* biết chuyện này, ông ta sẽ nổi điên lên đấy!”- Vua Địa Ngục tức giận đập bàn, phản đối kịch liệt.

Sophie mím môi lại, đôi tay run run nắm chặt. Bà biết Deus sẽ rất tức giận nếu như tùy tiện thay đổi trật tự của thế giới, nhưng bà không thể để Kiba và Kaori kết thúc chuyện tình của họ trong đau khổ như thế được.

Lương tâm bà không cho phép, bà không thể chịu đựng được mỗi khi nhớ về cảnh thương tâm lúc ấy.

“ Có cách nào làm cho họ gặp nhau mà không thay đổi trật tự của thế giới không?”- Sophie vẫn giữ nguyên ý định của mình, kiên nhẫn cầu xin vua Địa Ngục.

Ông ta đứng dậy, đi đi lại lại, suy nghĩ dăm chiêu.

“ Có một cách, nhưng cách này khá nguy hiểm...”- Sau một hồi im lặng khá lâu, ông ta lên tiếng.

“ Là gì?”- Sophie mừng rỡ, trong đầu thoáng chút hi vọng.

Vua Địa Ngục im lặng thở dài, ra hiệu cho bà đi theo ông ta.

Kéet...

Cánh cổng bật mở sau khi vua Địa Ngục vặn chìa khóa. Cả hai bước vào. Dãy hành lang dài và ảm thấp với tường và lối đi được lát đá, hai bên là linh hồn của những tên Ác quỷ đã chết, được nhốt trong lồng. Họ có nanh vuốt và răng khá nhọn, tất cả đều im lặng tập trung ánh nhìn vào hai kẻ đang đi ngang qua.

Cả hai đi đến cuối hành lang, tới gần một cái lồng nằm bên phải. Kiba đang bị nhốt ở đó.

“Kiba...”- Vua Địa Ngục lên tiếng- “Ta sẽ đưa ngươi đi tái sinh.”

Nói rồi, ông ta mở cửa lồng. Kiba từ từ đứng dậy, bước ra ngoài, đôi mắt đỏ quạch lạnh băng của anh cụp xuống.

“Vua Địa Ngục, ông định dùng cách gì thế?”- Sophie có chút tò mò, hỏi ông ta.

Vua Địa Ngục chần chừ một lúc, rồi ông ta lấy tay của mình, đặt lên ngực trái của Kiba và khai triển phép thuật.

Gió nổi lên, mạnh bạo, bụi bay khắp nơi.

“Kiba, nghe cho rõ đây: Khi ngươi tái sinh, cơ thể ngươi sẽ bị dính một lời nguyền do chính ta ban cho ngươi. Nếu như bất cứ một người nào đụng đến ngươi, thì ngươi sẽ lập tức tan biến. Chỉ có một cách để cứu ngươi, đó là tiếng nói của Kaori ở kiếp sau. Hãy cẩn thận và để ý kỹ cuộc sống mới của ngươi, bởi Kaori có thể sẽ xuất hiện bất kì lúc nào.”

Cùng lúc đó, tại vương quốc Ác Quỷ, Quỷ vương đã nghe và nhìn thấy hết tất cả qua quả cầu thần của mình.

Đột nhiên, kế bên ghế của ông ta xuất hiện một cột xoáy.

Một lúc sau, cột xoáy biến mất, hiện ra một chiếc lồng được làm bằng kính, được đổ đầy nước. Bên trong, một người con trai đang ngồi co chân, nhắm mắt, thân thể lơ lửng theo làn nước xanh biếc.

Lời nguyền bắt đầu từ đây. Số phận mới của Kaori và Kiba lại được viết sang trang mới.

Đêm khuya. Gió khô khốc thổi ngang qua các bụi cây. Ánh trăng sáng vàng vạc treo trên cao, tỏa ánh sáng trắng nhẹ dịu dàng xuống mặt đất. Vạn vật đang yên giấc, thỉnh thoảng chỉ nghe tiếng chó sủa vang xa xa trong không gian thanh vắng.

Chợt... có một bóng đen lao thật nhanh vào một dinh thự.

Hắn len lỏi, bước đi nhẹ hẫng như không, xem xét từng phòng một.

Xem chừng tầng trệt không có gì, hắn bay lên tầng trên, xem xét các phòng qua khung cửa sổ. Nhưng toàn bộ đều đã được giăng màn.

Hắn vẫn kiên trì, xuyên đầu qua từng ô cửa, xem xét.

Cuối cùng, hắn đã tìm thấy được thứ mà hắn cần tìm.

Hắn xuyên người, vào phòng một cách dễ dàng. Ánh mắt của hắn chăm chú vào người con gái đang ngủ trên giường.

Hắn tới gần, cúi xuống, lắng nghe hơi thở đều đều của cô gái...

“Kaori...”

Lại là cái tên ấy... Tại sao? Tại sao lại gọi tôi là Kaori?

“Hãy cứu Kiba... Kaori, hãy cứu Kiba...”

Kiba? Tại sao? Tại sao tôi lại phải cứu anh ta?

“Anh ta đang ở rất gần cô. Kaori, hãy cứu anh ta, hãy cứu Kiba đi...”

Tôi... tôi không biết! Tôi không biết gì hết!

“Kaori... anh yêu em!”

Anh là ai?

Phập

Máu... máu của tôi...?

“Kaori, chết đi!!”

“Kaori!!”

Yuri ngồi bật dậy, mồ hôi đầm đìa, hơi thở gấp rút. Cô đưa tay lên ngực mình, không có máu, không có...

Chỉ là mơ thôi!

Yuri điều hòa lại nhịp thở, cô đưa mắt nhìn quanh căn phòng tối om.

“Kaori...”

Yuri giật mình! Là ai? Đây chắc chắn không phải là mơ.

“Hãy cứu Kiba. Đừng lo về việc cô không biết Kiba là ai, anh ta đang ở rất gần cô. Hãy cứu anh ta...”

Tay Yuri cấu chặt lấy cái chăn, nhìn quanh phòng.

“Hãy cẩn thận với những người mà cô mới quen. Kaori, hãy nhớ lấy...”

Tiếng nói xa dần, xa dần, và im bật.

Không gian trở lại bình thường.

Yuri nằm xuống, cố gắng lấy lại bình tĩnh để ngủ tiếp, nhưng không thể, giấc mơ và tiếng nói ban nãy cứ ám ảnh cô.

Không thể chịu đựng được sự bồn chồn này nữa, Yuri bước xuống giường, đi xuống phòng bếp, lấy một ly nước và uống cho tỉnh táo.

“Người lạ lúc nãy... gọi mình là Kaori. Không lẽ trước đây, mình cũng từng là người đó?”

Yuri đặt cái ly xuống bàn, suy nghĩ đăm chiêu. Cô vẫn chưa hiểu được vấn đề phức tạp này là gì. Kaori, cái tên đó gắn liền như thế nào với cô?

Cùng lúc đó...

“Hãy cẩn thận với hắn, ta không muốn hắn bị biến mất!”

Hai tên vệ sĩ được ra lệnh còng tay một người con trai lên thanh sắt trong phòng giam. Bọn chúng thận trọng lắm mới không đụng đến cơ thể của người mà bọn chúng bắt.

“Cô gái ấy là của tao. Đừng lo, tao sẽ thay mặt mày lo lắng cho cô ấy, trong hình dạng của chính mày, Shinobu!”- Tên trùm cười ngạo nghễ, lấy một thanh sắt hất mặt chàng trai lên.

“Cô ấy sẽ nhận ra sớm thôi, tên chết tiệt!”- Chàng trai gầm gừ nói trong tức giận.

“Nhận ra... haha... nhận ra sao?”- Tên trùm cười thành tiếng- “Cô ấy làm sao nhận ra được? Ta là bậc thầy cải trang mà, mày quên rồi sao? Mày đã hót tay trên của tao. Lần đầu tiên khi cô ấy vào trường, tao đã say mê và quyết tâm phải chiếm đoạt được cô ấy. Nhưng mày, lại là người cô ấy để ý đầu tiên. Tao đã rất tức giận. Và bây giờ, bắt đầu từ ngày mai, tao sẽ có cơ hội được gần gũi với cô ấy. Shinobu, mày nên chuẩn bị chết rục xương trong này đi là vừa!”

Nói xong, hắn cười lớn và quay đi. Hai tên vệ sĩ đi theo và đóng cửa lại, bỏ chàng trai ở trong đó với bao nhiêu tức giận đang phun trào.

“Yuri...”

4. Chương 4: Nỗi Bất An

Ánh nắng của buổi sáng nhẹ nhàng chiếu xuyên qua chiếc màn màu bạc, khẽ khàng đáp xuống một góc của chiếc giường. Yuri trở mình, tỉnh giấc. Cô ngồi dậy, thói quen đầu tiên của cô chính là nhớ lại giấc mơ mình vừa mơ.

Nhưng không như mọi lần, giấc mơ kia... không xuất hiện.

Yuri vừa nhẹ lòng nhưng lại vừa lo. Tại sao giấc mơ đó lại biến mất một cách nhanh chóng trong khi nó đã ám ảnh cô suốt 15 năm?

Cô bước xuống giường, trải chăn ra, xếp gối lại gọn gàng và đi vào phòng tắm thay đồ, làm vệ sinh cá nhân.

“ Có khi nào... “người đó” thực sự cần mình giúp đỡ chăng?”

Vừa đi trên đường, Yuri vừa đắn đo suy nghĩ. Không lẽ người con trai ấy đang gặp chuyện gì?

Cô tự hỏi vì sao, chỉ vì giấc mơ ấy biến mất mà cô lại lo lắng đến thế? Giống như... người quan trọng nhất của cô vừa biến mất vậy.

Là cha? Hay mẹ? Đều không phải! Cô vừa nói chuyện với họ qua e-mail tối qua mà.

“Shinobu...”

Yuri không biết tại sao mình lại nghĩ đến anh, nhưng cô cũng cảm thấy có chút bất an. Đôi chân cô bước nhanh hơn, mong tới trường thật nhanh để gặp Shinobu.

Không hiểu vì sao anh lại gây cho Yuri cảm giác này...

Trường Nazo.

Yuri bước nhanh qua sân trường để đi vào khu lớp học. Cô lên lầu, bước chân có phần vội vã hơn.

Một vài học sinh đã tới, họ đứng ở ngoài hành lang để nói chuyện phiếm, nhưng không quên không để ý cô nữ sinh mới vào đang đi lướt qua họ.

Không khí mới sáng sớm đã khá yên tĩnh và vẫn giữ nguyên vẻ trang nghiêm vốn có. Nắng xuyên qua khung cửa sổ, chiếu vào những ô gạch lát trên sàn hành lang. Bước chân của Yuri vẫn nhanh thoăn thoắt, xuyên qua những tia nắng. Đi ngang qua lớp của Shinobu, ánh mắt của cô liếc nhẹ sang, nhìn vào trong qua cánh cửa ra vào đang mở.

Không thấy, Shinobu vẫn chưa tới lớp.

Yuri cảm thấy có chút gì đó khá hụt hẫng. Cô đi về lớp của mình, ngồi vào chỗ và lấy sổ ra, ghi chép lại giấc mơ tối qua.

“ Con nhỏ đó, từ lúc vào đây nó không nói chuyện với ai, cứ đắm đầu vào tiểu thuyết và cái quyển sổ điên rồ đó...”

Một vài nữ sinh ở trong lớp ngồi túm tụm lại với nhau, bàn tán về Yuri.

“ Mọi người nghĩ nó viết gì trong đó?”- Một người ý kiến.

Cả bọn nhún vai, bất lực. Làm sao biết được? Họ đâu phải là thần thánh?

“ Muốn biết không? Tớ nghĩ là sẽ rất thú vị ...”

“ Nhưng làm sao lấy được?”

“ Dễ thôi mà. Cứ tin ở tớ!”

Yuri nhìn về phía bọn họ bằng ánh mắt dò chừng và cảnh giác. Con người thật sự có quá nhiều âm mưu đen tối, Yuri không tin tưởng và không muốn tin bất cứ ai. Mặc dù không nghe những nữ sinh ấy nói gì, nhưng cô biết bọn họ đang có ý đồ gì đó với cô.

Dừng để ý đến họ, cô tiếp tục ghi lại giấc mơ của mình.

“Này, Shinobu hôm nay lại nghỉ học đấy!”

Yuri đột ngột giật mình khi nghe thấy người nào đó đang bàn luận.

“Matsuda Shinobu, cậu ta là quý tử mà, ăn chơi xài tiền kinh khủng, ngày nào chẳng nghe cậu ta cúp học?”

“Hình như họ của của Shinobu là...”- Yuri cố nhớ lại lúc cô đi tìm hiểu về Shinobu, cô vô tình lướt nhìn qua bảng thông báo. Trên đó có ghi một vài gương mặt tiêu biểu xuất sắc của trường, trong đó có anh.

“Amano Shinobu.”

Đột nhiên Yuri cảm thấy có một chút nhẹ nhõm...

Giờ nghỉ trưa.

Yuri đi ra ngoài, ngắm nhìn phong cảnh qua khung cửa sổ lớn đối diện lớp. Trời đang có gió, gió dịu nhẹ nhưng đầy lạnh lẽo thổi len lỏi vào trong hành lang, không quên lướt nhẹ qua má Yuri một cái đầy dịu dàng, khiến hai gò má của cô tê tê và hồng nhẹ lên.

Mở cửa và bước vào lớp, vừa đi về chỗ của mình, cô giật mình nhận ra: quyển sổ của mình đã không cánh mà bay.

Yuri cố gắng lục trong cặp, trong ngăn bàn, mọi góc ngách, nhưng đều không có. Nó đâu rồi? Vật quan trọng của cô?

Cô liếc lên đám nữ sinh đang xôm tụ ở bàn trên cùng. Song, bước chân của cô đi tới đó, nhìn họ. Một người đang cầm quyển sổ của cô.

Yuri chìa tay ra, ngầm ý kêu cô ta trả lại.

Cô nữ sinh ấy lấy quyển sổ và đập vào tay Yuri, cười nhếch môi một cái và thản nhiên đọc tiếp.

Yuri nắm chặt tay, tức giận. Cô đi về chỗ, lấy một xấp giấy và một cây bút, đi lên chỗ cô ta.

“Trả quyển sổ cho tôi.”- Cô ghi vào giấy và giơ lên.

“Mày bị câm à? Sao không mở miệng mà nói?”- Cô ta phun ra những câu nói đầy mỉa mai.

“Các người không xứng đáng để tôi nói chuyện.”

Cô ta đọc xong hàng chữ ấy liền gấp quyển sổ lại, vút lên bàn. “Mày nghĩ mày là ai mà tao không xứng đáng để nói chuyện? Hả?”

Yuri vẫn bình thản, khuôn mặt của cô toát lên một vẻ lạnh lùng đầy đáng sợ, nhưng có vẻ như cô nàng kia không để ý.

Cô ta ngồi vắt chéo chân, nhìn Yuri với con mắt khinh miệt.

“Chùng nào mày cầu xin, thì tao sẽ đưa lại.”

Yuri vẫn không có phản ứng. Cô đi về chỗ, ghi vào tờ giấy một hàng chữ. Song, cô nhìn lên đám nữ sinh đang cười ngạo nghễ ấy, rồi nhìn qua quyển sổ.

Đôi mắt ô liu của Yuri như xuyên tạc mọi thứ. Ánh mắt của cô tập trung vào quyển sổ. Phút chốc, nó chuyển động và lơ lửng trên không trước sự ngạc nhiên của tất cả mọi người.

Quyển sổ từ từ bay lại phía Yuri và nằm gọn trong tay cô.

Sau khi cất nó vào cặp, cô đi tới chỗ đám nữ sinh, đưa cho họ tờ giấy cô vừa ghi.

“Quên mọi thứ mà các người đã đọc được đi. Nếu không, các người sẽ phải gánh hậu quả đấy.”

“ Cái quái gì...?”- Cô nàng nữ sinh lúc này đưa cặp mắt kinh ngạc lên nhìn về phía Yuri. Ánh mắt màu ô liu của Yuri lúc này như một con dao muốn đâm thủng đôi mắt của cô ta. Cô ta khẽ rùng mình, nuốt khan và quay mặt đi chỗ khác, tránh cái ánh nhìn đầy ghê rợn ấy.

“ Con nhỏ đó, rốt cuộc là như thế nào? Nhìn nó thật đáng sợ, cứ như quỷ đội lột người vậy!”- Nhịp thở của cô ta ngày càng gấp rút và dồn dập.

Yuri đứng dậy, lấy quyển sổ và đi ra ngoài.

Cô ra khu vườn sau trường, cô đang trông đợi một người.

Shinobu không có ở đây.

Yuri ngồi xuống cái ghế trắng. Gió thổi mơn man, mang theo hơi lạnh và hương thơm thoang thoảng của hoa. Mùa thu, những cây phong trong khu vườn đỏ rực sắc lá. Một vài chiếc lá rơi lả tả, chậm rãi, chưa kịp chạm đất đã bị gió cuốn đi. Con gió cứ cuốn chúng lên cao, rồi lại nhẹ nhàng đưa chúng về lại đất mẹ. Thiên nhiên thật thanh bình nhưng cũng thật bận rộn.

“ Yuri...”

Yuri quay đầu sang nghe ai đó gọi tên mình. Là anh, Shinobu.

Trong lòng cô đột nhiên thấy lâng lâng một cách kì lạ. Shinobu đã ở đây, anh không biến mất, anh không sao!

“ Cậu lại ra đây sao? Trời đang lạnh, ngồi đây sẽ bị cảm đấy.”- Giọng Shinobu đầy dịu dàng nhưng cũng không kém phần lo lắng.

Yuri lắc đầu, ngầm ý nói không sao.

Shinobu ngồi xuống kế bên cô. Cô nhìn anh, chăm chăm. Vẫn là đôi mắt màu hổ phách đầy bí ẩn và ấm áp, vẫn là đôi mắt mang một vẻ dịu dàng khó tả.

Nhưng tại sao, cô lại có một cảm giác thật lạ...

“ Yuri, chiều nay cậu đi uống cà phê với tớ được không?”- Shinobu quay sang, cười và nói. Nụ cười ấy, vẫn là nụ cười ấm áp như lần đầu tiên gặp mặt.

Nhưng... tại sao Yuri vẫn thấy thiếu một thứ gì đó? Giống như... sự ấm áp của Shinobu hôm nay không như mọi lần...

“ Được thôi!”- Yuri viết vào tờ sổ và gờ lên.

“ Tốt quá, vậy tan trường tớ sẽ đứng đợi cậu.”- Shinobu cười tươi. Yuri nhìn nụ cười vừa được vẽ lên môi của anh, suy tư một hồi lâu và gật đầu một cái.

Cô nghĩ chắc mình đã suy nghĩ quá nhiều... Anh vẫn là Shinobu mà...

Yuri nhanh chóng gạt hết những suy nghĩ linh tinh lúc này đi.

“ Yuri, em phải là của anh!”- Shinobu khẽ nhếch môi cười, nhìn cô.

“ Chết tiệt!”- Cùng lúc đó, Shinobu đang bị nhốt trong phòng giam đang cố gắng hết sức để có thể thoát ra ngoài. Anh vừa lăm bầm vừa cố sức bẻ gãy còng tay, không được! Nó không biến dạng một tí nào cả.

“ Yuri!!!”

Anh gào lên đầy căm phẫn và đau khổ. Tiếng gào của anh va vào tường, dội lại tên người con gái ấy rất nhiều lần. Âm thanh cứ nhỏ dần, nhỏ dần và cuối cùng im bật.

Định mệnh đang thay đổi?

Nơi ở của Deus đang chuyển động rất mạnh. Một định mệnh được sắp đặt sẵn đang dần dần bị đập nát.

“ Deus, chuyện này là sao?”- Vua Địa Ngục xuất hiện, đứng dưới ngai vàng của Deus, hỏi bằng giọng thất thần.

“ Có kẻ nào đó đang chen vào họ. Vua Địa Ngục, ta phải nói cho người biết một chuyện: Trong vòng 15 ngày kể từ khi Kaori ở kiếp sau bắt đầu tiếp xúc và thân thiết với tên lạ mặt, nếu cô ta không cất tiếng nói để giải lời nguyện, thì Kiba, à không, Amano Shinobu sẽ bị tan biến mãi mãi và hắn sẽ không bao giờ được tái sinh, mãi mãi bị kẹt trong [Lỗ đen thời gian], bọn họ sẽ không bao giờ được ở bên nhau thêm lần nào nữa.”- Deus đan những ngón tay dài ngoằng vào nhau và bình thản nói. Vua Địa Ngục đi đi lại lại với vẻ lo lắng bất an.

“ Người và Sophie không được nhúng tay vào thêm nữa. Định mệnh là thứ không được phép đảo lộn lung tung. Hãy để họ tự quyết định định mệnh của mình.”- Deus lập tức ra lệnh cấm khiến vua Địa Ngục càng rối trí.

Hãy để họ tự quyết định...

Hạnh phúc bên nhau ...

Hãy sẽ xa nhau vĩnh viễn, không bao giờ gặp lại được nhau, cho dù có tái sinh bao nhiêu lần đi chăng nữa...

5. Chương 5: Trốn Thoát

Rei sẽ giải đáp trước khi vào chap mới. Cả nam chính và nam phản diện đều có tên là Shinobu nhé:

Amano Shinobu: Là kiếp sau của Kiba. Là người chỉ cần ai khác đụng vào thì anh sẽ lập tức biến mất. Là người bị nhốt trong nhà giam í, nhưng từ chap này thì anh sẽ không ở trong cái chỗ khỉ ho cò gáy ấy nữa!!

Matsuda Shinobu: Xác nhận chính thức, hắn là nhân vật mới!!!! Là tên giả mạo. Thân phận của hắn sẽ được tiết lộ trong chap, nhưng hoàn toàn khác với Shinobu kia (Rei cũng sắp bị “nào” luôn rồi...)

15 ngày đang dần dần được đếm ngược...

Liệu định mệnh có giang rộng đôi tay để cho hai người ở bên nhau...?

Ngày thứ nhất...

Chiều buông, ánh mặt trời vẫn cố níu lấy một chút màu vàng cuối cùng để tỏa xuống mặt đất trước khi nó chuyển thành một màu cam đầy buồn tẻ. Shinobu đứng dựa lưng vào tường, đôi mắt đăm đăm nhìn lên bầu trời. Hắn đợi một người.

Khoảng năm phút sau, một bóng dáng đi tới gần, chậm rãi từng bước thật nhẹ nhàng, là Yuri. Nhìn thấy Shinobu, bước chân của cô có phần nhanh hơn.

Đến gần hắn, cô vội lục cặp, lấy giấy và bút, viết vào đấy và giơ lên cho hắn xem.

“ Cậu chờ tôi lâu không?”

Shinobu đọc dòng chữ và khẽ mỉm cười, lắc đầu. “Đi thôi.”

Hai người rảo bước trên con đường dẫn ra ngoài phố. Mọi người đang tấp nập qua lại, mong về nhà thật nhanh để ăn bữa tối với gia đình. Không ai nhìn mặt ai, họ lướt qua nhau một cách vô tình.

Shinobu chọn một quán cà phê nhỏ, nhưng bên trong lại mang đến cho người khác một cảm giác ấm áp đến lạ. Cả hai ngồi ở một cái bàn trong góc, có thể nhìn thấy mọi hoạt động của thế giới bên ngoài qua cửa kính.

Yuri muốn một ly cà phê sữa nóng, Shinobu chọn cà phê đen.

“ Hai em thật là một cặp đẹp đôi đấy...”- Chị nhân viên vừa ghi chép yêu cầu, vừa buông ra một lời khen nho nhỏ. Thế nhưng điều đó cũng khiến cả hai người giật bắn người. Shinobu vội vã thanh minh, ình và cho cả Yuri.

Khuôn mặt Yuri thoáng một nét hồng nhợt khi nghe lời khen ấy. Cô nhìn Shinobu, ánh mắt hổ phách ấy tựa như một viên đá quý hút hồn cô.

Và... tựa như một thứ ma thuật nào đấy, viên đá quý màu hổ phách ấy làm cô say mê từ lúc nào...

“Yuri?”

Nghe Shinobu gọi, cô mới giật mình và lập tức quay mặt đi chỗ khác. Cô bị gì vậy? Cô không hiểu...

Shinobu lúc này không cho cô cái cảm giác giống như lần đầu tiên gặp mặt. Cái cảm giác đã gặp anh ở đâu đó, hôm nay đột nhiên biến mất hoàn toàn. Trước mặt Yuri là một Shinobu hoàn toàn mới, tuy không thay đổi ngoại hình, nhưng anh lại giống như một người xa lạ mà cô chỉ mới quen biết cách đây hai ngày.

Chị nhân viên đi tới, đặt hai tách đồ uống xuống bàn và quay đi.

Cả hai người đều im lặng, không ai nói với nhau câu nào, im lặng thưởng thức đồ uống của mình. Không khí có một chút ngọt ngào và căng thẳng...

“Yuri này...”

Shinobu lên tiếng làm không khí có phần ấm lên trở lại. Yuri nhìn hẩn, chờ đợi. Đôi tay của cô vẫn không rời tách cà phê sữa.

“Tớ nghĩ rằng... cậu đã có thể chạm vào tớ!”

Yuri kinh ngạc, đôi mắt ô liu giãn to ra, nhìn hẩn chăm chăm.

“Cậu có thể thử. Tớ không biết tại sao nhưng... tớ có cảm giác cậu có thể chạm vào cơ thể tớ, chỉ có một mình cậu thôi, Yuri...” - Giọng của Shinobu đầy ấm áp và xen lẫn cả bối rối.

Yuri đặt tách trà xuống, nhìn vào bàn tay của anh đang đặt ở trên bàn.

Tay cô run run vươn tới gần, Shinobu cũng giơ tay mình lên, nhẹ nhàng chạm tới những ngón tay thanh mảnh của cô.

Một lúc sau, tay hai người đã đan vào nhau.

Quả thật, Shinobu không bị sao cả.

Tay của Yuri lại run lên. Ấm áp quá...!

Nhưng tại sao... cô vẫn thấy thiếu một thứ gì đó...?

Yuri cố gắng dẹp bỏ ý nghĩ ấy, nhưng không được, một cảm giác trống trải mờ nhạt đang bao vây lấy cô.

Cô gỡ tay mình ra khỏi tay của Shinobu, cầm tách cà phê sữa lên và uống một ngụm. Tại sao chứ? Anh đang ở ngay trước mặt cô cơ mà?

Shinobu uống một ngụm cà phê và khẽ nhếch môi cười. Người con gái hẩn yêu, cuối cùng cũng sắp thuộc về hẩn.

Đến con hẻm vào nhà Yuri, hai người tạm biệt nhau. Shinobu đi thêm một đoạn nữa. Đến một con hẻm vắng, hẩn lấy sợi dây chuyền đang đeo trên cổ ra, nắm chặt nó và nhìn lên bầu trời.

Phút chốc, một cơn gió mạnh thổi tới, bao vây lấy hẩn, khói bụi mịt mù.

Trận gió kết thúc và hẩn... cũng biến mất.

“Con đến gặp ta làm gì?” - Deus nhìn thấy con trai mình xuất hiện, lập tức hỏi.

“Thưa cha, con đã có một người con gái quan trọng dành cho riêng mình.” - Con trai của Deus chính là Shinobu. Hẩn là người sẽ kế vị cha mình trong tương lai.

“Cô ta tên gì?” - Deus thấy kì lạ khi con trai mình thay đổi một cách nhanh chóng. Cách đây hai ngày hẩn còn cãi nhau với ông ta về việc cưới vợ, thế mà hôm nay hẩn đã có người con gái quan trọng dành ỉnh.

“Yuri.” - Shinobu vừa nói xong tròn vẹn cái tên, Deus đã đứng bật dậy, nhìn hẩn.

“ Người yêu của con... tên là Yuri? Takahashi Yuri?”- Deus nhíu mày, nhìn chăm chăm con trai mình và hỏi lại một lần nữa.

“ Vâng? Sao cha biết vậy? Con chưa nói họ của cô ấy mà?”- Shinobu gật đầu xác nhận và hỏi ngược lại cha mình.

Deus loạng choạng vài bước và ngồi phịch xuống ghế. “ Con trai ta là kẻ phá rối bọn họ?”

“ Nghe này, Moru*...”- Deus hạ thấp giọng của mình- “ Con nên tránh xa cô ấy ra.”

“ Tại sao chứ?”- Giọng Shinobu đánh lại, lạnh lùng.

Deus không biết phải giải thích với con trai như thế nào. Ông ta không muốn cho hắn biết việc quan trọng này.

“ Ta ra lệnh cho con phải làm thế! Moru, đừng cãi lời ta.” – Sau cùng, ông ta đành phải dùng biện pháp ép buộc.

“ Cha đang đùa con phải không hả?”- Shinobu nhếch môi cười một cái- “ Chẳng phải cha đã nói con phải tìm ra được một cô gái đem về làm vợ sao? Sao bây giờ cha lại kêu con tránh xa cô ấy?”

Deus tức giận, đập bàn một cái khiến cả không gian rung chuyển dữ dội.

“ Nếu con không nghe lời ta, thì khi cô gái đó mở miệng ra cất tiếng nói, con sẽ biến mất mãi mãi.”

Shinobu khoanh tay, cười nửa miệng. Đây là lần đầu tiên hắn thấy điều cha mình nói thật phi lí.

“ Con mặc kệ tất cả. Kể cả khi con có biến mất, con cũng sẽ làm cho cô ấy yêu con trở thành người con gái của con”- Hắn lau bầu trong tức giận, đủ cho Deus nghe thấy.

Ông ta thở dài. Ông ta biết không thể ngăn cản được con trai mình một khi nó đã quyết tâm làm điều gì đó.

“ Định mệnh là định mệnh con rai à. Một ngày nào đó, cô ta sẽ cất tiếng nói và con sẽ mãi mãi biến mất. Ta cũng sẽ không cứu được con đâu!”

Deus chỉ có thể nói được những câu như thế, mặc dù biết hắn sẽ chẳng buồn nghe mấy lời thừa thãi của ông ta.

___Phòng giam.___

Shinobu vẫn đang cố gắng trong vô vọng. Mồ hôi chảy xuống khắp mặt của anh. Yuri, cô ấy sẽ không sao chứ? Tên giả mạo ấy định làm gì cô qua hình dạng của anh?

Nghĩ tới đó, anh không kìm nổi tức giận. Nhưng làm sao thoát ra khỏi đây?

Shinobu thở hổn hển vì mệt mỏi. Chiếc còng tay vẫn không biến dạng một tí nào cả.

“ Kiba...”

Đột nhiên, có một giọng nói vang lên.

“ Hãy theo dõi Kaori... Hãy làm cho cô ấy ở bên cạnh Người một lần nữa, thưa Hoàng tử...”

“ Ông là ai?”- Shinobu gào to hỏi, nhưng tiếng nói ấy đã im bật, không gian trở lại sự im lặng vốn có.

Cách!

Một tiếng động nhỏ vang lên, chiếc còng tay rơi xuống khỏi thanh sắt, trả tự do lại cho đôi tay của Shinobu.

Cánh cửa phòng giam như có một sự tác động vô hình, tự động mở ra. Bọn vệ sĩ bên ngoài cũng đã bị ai đó đánh ngất từ lúc nào.

Shinobu chạy lên những bậc thang, chạy ra ngoài. Anh đang ở một con hẻm nhỏ.

Đảo mắt và định hình phương hướng trong mười giây, đôi chân anh bắt đầu chạy, chạy thật nhanh.

“ Yuri... em sẽ không sao đâu...”

Đôi chân anh chạy thật nhanh trên con đường lớn. Dần dần, hình bóng anh khuất dạng trong dòng người và xe tấp nập...

*Moru: Là tên mà Deus thường hay gọi con trai của mình

6. Chương 6: Chàng Trai Mặc Đồ Đen

Ngày thứ hai.

“Kaori...”

Anh... là Kiba sao?

“Kaori...”

Khoan... khoan đã! Đừng đi! Tôi vẫn còn rất nhiều điều muốn nói...

“Yuri...”

Shinobu?

Shinobu, không! Đừng đi!

Bóng dáng ấy... tại sao lại cứ xa dần? Giọng của tôi đã khản đặc rồi. Shinobu, quay lại đi...

Tít.. tít... tít...

Yuri ngồi bật dậy, thở hồng hộc, mồ hôi đầm đìa. Lại là một cơn ác mộng.

Cô với tay lấy cái đồng hồ báo thức đang reo inh ỏi và tắt nó. Cơn ác mộng đó... tại sao lại có Shinobu?

Tim Yuri đột nhiên nhói lên. Cô lấy tay đặt lên ngực, cảm giác này là sao?

Bước xuống giường và vào nhà vệ sinh, Yuri nhìn chính mình trong gương. Cô đứng lặng một lúc lâu, nhìn xoáy vào đôi mắt ô liu của mình.

“Mình muốn nói chuyện với cậu ta.”

Yuri tự nhủ mình nên thử nói, xem sau 15 năm giọng cô đã thay đổi như thế nào?

Ầm!!!

Nơi ở của Deus lại rung chuyển dữ dội.

“Cô ta sắp nói rồi...”

Hít một hơi thật sâu, Yuri bắt đầu cất giọng nói của mình.

Một giây... hai giây trôi qua...

“...”

“Ồ? Sao vậy?”

Yuri đưa tay lên cổ mình, mở to mắt thất thần.

“...”

“Giọng nói của mình... Sao vậy?”

Yuri bàng hoàng, loạng choạng vài bước chân và đưa tay ôm trán. Giọng nói của cô, giọng nói của cô bị mất rồi...

Cô sẽ không được nói chuyện nữa... Cô đã bị mất tiếng nói...

“Mình... bị câm rồi sao?”

Dựa lưng vào tường và nhìn lại điều kinh khủng vừa xảy ra, đôi mắt của Yuri đột ngột lạnh lùng đến đáng sợ. Câm à? Điều đó cũng tốt! Có thể thì cô sẽ không bao giờ phải nói chuyện với bất cứ ai nữa. Đó là điều cô muốn. Thần thánh xem ra cũng thương cô thật!

Làm vệ sinh cá nhân và thay đồ, Yuri lại bắt đầu chuỗi ngày im lặng của mình.

Nhưng hiện tại nó không còn là im lặng tạm thời, mà là im lặng mãi mãi...

Bước chân của Yuri chậm rãi trên con đường. Nắng chiếu nhẹ, lúc ẩn lúc hiện qua các dãy nhà.

Đi tới chân dốc dẫn lên trường, cô chợt thấy một người đứng dựa vào cột đèn đang quan sát cô.

Người đó mặc một chiếc quần jean đen, mặc một chiếc áo khoác cùng màu. Khuôn mặt của người đó bị che khuất bởi cái nón của chiếc áo khoác.

“Trông bộ dạng giống một chàng trai...”

Người đó đột ngột hướng ánh nhìn về Yuri, khuôn mặt cũng được lộ rõ một chút, khiến cô có chút ngạc nhiên.

“Anh ta...”

Chàng trai mỉm cười một cái và bước đi.

Thịch!

Tim Yuri nhói lên một cái. Cô túm lấy ngực mình, nó đang đau nhói, đau đến độ không thể thở được.

“Đó là ai vậy?”

Thân người Yuri run lên, cô quay người ra sau để tìm kiếm chàng trai đó. Nhưng... anh đã biến mất.

Cô thở dài, bước lên dốc, trong lòng không tránh khỏi sự bất an và bồn chồn.

“Cậu đang lo lắng chuyện gì sao?”- Shinobu có thể thấy rất rõ nét lo âu trên gương mặt xinh đẹp của cô. Hắn ngồi xuống bên cạnh, mỉm cười và hỏi.

Yuri lắc đầu. Cô không muốn tiết lộ về chuyện lúc sáng.

Reeng...

Điện thoại của Shinobu chợt reo. Hắn đứng dậy, đi ra xa một chút và bắt máy.

“Cậu chủ, hắn trốn thoát rồi.”

Thân người Shinobu như cứng lại khi nghe cái tin động trời đó. Làm sao tên đó lại có thể bẻ được còng tay cơ chứ?

“Khốn kiếp, tụi bây canh chừng kiểu gì thế hả?”- Hắn giận dữ chửi rủa. Nếu tên Shinobu ấy thoát ra ngoài, thì việc hắn bị Yuri phát hiện chỉ còn là vấn đề thời gian.

Trong khi đó, ngoài cổng trường Nazo, một chàng trai mặc áo khoác đen đang bị bảo vệ chặn lại.

“Xin lỗi, đây là khu vực nội bộ.”- Một bảo vệ nói.

Chàng trai cười nhếch môi một cái thật nhẹ nhàng. Song, anh ta bỏ cái nón áo khoác đang trùm trên đầu xuống.

Hai bảo vệ ngạc nhiên, nhìn nhau và vội lùi sang hai bên, mời chàng trai vào trong.

Anh đi vào, không quên đội nón áo lên. Bước chân của anh nhanh nhẹn giống như rất thuần thục ngôi trường này.

Shinobu tắt điện thoại, quay lại chỗ Yuri.

“Tớ phải đi về nhà một lát.”- Hắn cười và nói. Yuri nhìn hắn một lúc, rồi gật đầu.

Hắn chạy đi, mặt nhăn lại vì tức giận, miệng không ngừng lầm bầm chửi rủa đám vệ sĩ chết tiệt...

Yuri nhìn theo, thở dài một cái. Cô không hiểu vì sao lại có một cảm giác trống vắng kì lạ bủa vây...

Gió từ đâu thổi tới, lạnh buốt. Trời sắp sửa lập đông. Cái lạnh hiện diện thật sớm, chúng ở bên trong ngọn gió đang thổi và len lỏi vào da thịt của Yuri.

Và...

Không gian đột nhiên trở nên ấm áp lạ thường bởi sự xuất hiện của một người...

“Anh là ai?”- Yuri ghi vào sổ và giơ lên cho anh ta đọc.

Chàng trai không đáp. Anh chỉ nhìn Yuri trong im lặng với một nụ cười đầy ấm áp nở trên môi.

Một sự sai khiến vô hình thôi thúc Yuri đưa tay lên, vươn tới để chạm vào người chàng trai, nhưng anh lập tức lùi ra.

Cô lập tức thu những ngón tay của mình lại, nhìn anh. Cô tự hỏi tại sao người này không cho cô đụng vào người anh?

Phải chăng... anh cũng bị dính phải lời nguyên giống Shinobu?

Thịch!

Tim của Yuri lại nhói lên, đau không thể tả được!

Cô lấy tay đặt lên ngực trái, nhìn chàng trai. Rốt cuộc, đây là ai?

Thịch!

Tim lại nhói lên, đập thật nhanh. Cô cúi xuống, thân thể run rẩy. Đây không phải là một cảm giác sợ sệt... đây là...

“Em không sao chứ?”

Giọng nói đầy dịu dàng và ấm như nắng của chàng trai khiến Yuri ngược mặt lên. Một giọng nói rất quen...

“Yuri...”- Shinobu nhìn cô đầy lo lắng.

Anh toan với tay để giúp cô, nhưng chợt nhớ ra lời nguyên của mình, anh đột ngột dừng lại, thu tay về.

Yuri nhặt cây bút bị rơi ở dưới đất và ngồi thẳng dậy.

“Tôi không sao.”- Cô viết vào sổ và giơ lên.

Yuri có thể nghe thấy anh khẽ thở phào. Trong lòng cô tự dưng dâng lên một sự ấm áp kì lạ...

“Cảm ơn anh...”- Cô lại viết vào sổ và giơ lên cho anh đọc.

“Sao lại cảm ơn tôi?”- Anh vừa hỏi, vừa nhìn cô, và anh phát hiện ra một chuyện đầy ngạc nhiên.

Cô đang cười, một nụ cười rất nhẹ, nhưng thật xinh đẹp và đầy dịu dàng như nắng sớm.

Shinobu cứng người như tượng. Cô cười rồi! Một nụ cười đẹp mê hồn. Lặng người đi một lúc lâu, đôi chân anh lùi lại và bước đi thật nhanh.

Anh muốn chạm vào người cô khi cô cúi người xuống vì đau...

Anh muốn ôm lấy cô khi thấy nụ cười đẹp mê hồn được vẽ lên đôi môi nhỏ nhắn của cô...

Shinobu nghiêng rặng, đâm mạnh vào một thân cây. Máu từ tay anh rỉ ra, từng giọt đỏ tươi, lăn dài trên mu bàn tay, rơi xuống đất.

Ngay lúc này, cho dù có phải biến mất, anh cũng muốn ôm lấy Yuri...

Yuri không biết tại sao mình lại cười. Cô đưa tay vuốt nhẹ môi mình, suy nghĩ lại chuyện lúc nãy. Giọng nói của chàng trai ấy ấm áp đến mức khiến cơn đau của Yuri ngừng hẳn.

[“Em không sao chứ?”]

Đột nhiên... khóe mắt của Yuri ướt đầm khi nhớ lại giọng nói ấy. Giọng nói đầy dịu dàng và chất chứa lo lắng, giống như... Shinobu vậy.

Đột nhiên đầu của Yuri quay cuồng. Cô bất chợt nhớ lại giấc mơ mà mình mơ hằng đêm. Giọng nói của chàng trai ấy cũng giống hệt Shinobu. Dịu dàng, ấm áp và đầy lo lắng... Bất giác, cô đưa tay lên cổ của mình. Một giọt nước mắt lăn xuống một bên má...

“ Yuri... Tôi muốn ôm lấy em, cho dù tôi có bị tan biến...”

“Shinobu...em... muốn được nói chuyện với anh...”

7. Chương 7: Buổi Dạ Tiệc

“ Moru... ta đã làm cho giọng nói của Yuri không thể bật ra được trong một thời gian. Trong thời gian đó, con hãy rời xa cô ta đi.”

Deus nhìn con trai mình và nói như khuyên nhủ. Shinobu nhăn mặt lại. Rời xa ư? Không bao giờ có chuyện hắn sẽ rời xa cô ấy. Không bao giờ.

“ Cho dù cha có làm cách nào đi nữa, con cũng sẽ không từ bỏ cô ấy đâu.”

“ MORU!”- Deus quát lên một tiếng- “ Từ bây giờ nó không còn là lời khuyên nữa, đó là mệnh lệnh. Và con là kẻ phải nhận và tuân theo mệnh lệnh này.”

“Nếu là mệnh lệnh thì con sẽ chống đối nó.”- Shinobu nhếch môi cười và nói không chút sợ hãi. Song, không một lời chào tạm biệt, hắn biến mất.

Deus lấy tay xoa trán của mình. Ông ta biết lúc này không thể nào ngăn cản hắn được nữa.

Buổi chiều ngày thứ hai.

“ Dạ tiệc năm nay sẽ diễn ra vào ngày mai.”- Lời thông báo của cô chủ nhiệm vừa chấm dứt, tiếng xì xào bắt đầu nổi lên, hầu hết mọi người đều có cảm giác vui sướng và hồi hộp.

“ Không biết nên mặc gì đây ta...?”

“ Hồi hộp quá à!”

“ Mong chờ thật đó!”

“ Dạ tiệc năm nay có một quy định...”- Cô chủ nhiệm tiếp tục nói với giọng đều đều- “ Tất cả mọi người đều phải đeo mặt nạ. Ai không chấp hành, thì sẽ không được vào nơi tổ chức tiệc đâu đấy!”

Một vài người ồ lên ngạc nhiên. Lễ hội năm nay thật khác với những năm trước.

Dạ tiệc đeo mặt nạ, thật mong chờ...

Ra chơi, những nữ sinh ở lớp của Yuri đều chạy sang lớp kế bên. Tất cả bọn họ đều có chung một mục đích: mời Amano Shinobu đi dạ tiệc chung với mình.

“ Xin lỗi, tớ có hẹn rồi.”- Shinobu từ chối bằng giọng khá ngọt ngào và cộng thêm một nụ cười dịu dàng. Song, hắn đứng dậy, đi sang lớp của Yuri.

Yuri ngồi chống cằm, đôi mắt ô liu nhìn xa xăm ra bên ngoài đầy mơ màng. Một ngọn gió thổi vào qua ô cửa sổ đang mở, hất nhẹ mái tóc nâu của cô lên.

“ Yuri...”- Shinobu đi tới, gọi cô. Yuri liếc nhìn hắn và bỏ tay ra khỏi cằm, ánh mắt của cô đầy vẻ dò hỏi.

“ Ngày mai, cậu đi dạ tiệc chung với tớ được không?”- Giọng điệu của Shinobu nghe khá thành tâm.

Yuri trầm ngâm một lúc, nhìn chằm chằm hắn và gật đầu.

Shinobu cười đầy dịu dàng và đi về lớp. Hắn thấy mãn nguyện với chính bản thân mình. Từng bước một, hắn đang đi vào tim của Yuri.

Dạ tiệc đeo mặt nạ, sẽ khá là thú vị đây...

Ngày thứ ba

Hôm nay là ngày chuẩn bị cho dạ tiệc của trường. Mọi người ai ai cũng háo hức. Khắp nơi được trang hoàng lại một cách thật sang trọng và quý phái.

Hôm nay cả trường được nghỉ để chuẩn bị trang phục. Tuy nhiên, một vài người vẫn đến trường để xem những người làm chuẩn bị đến đâu. Yuri cũng đến, cô cũng muốn xem thử họ làm gì với khu vườn sau trường.

Shinobu đang ngồi ở băng ghế dưới gốc cây hoa anh đào. Anh vẫn mặc chiếc áo khoác đen và trùm nón áo lên đầu. Người anh ngả ra sau ghế, nhìn lên bầu trời. Trời trong vắt, không một gợn mây. Gió du đưa trên từng cành cây trong khu vườn, hắt nhẹ nhàng một vài cái lá lên cao.

Không gian đột ngột ngừng mọi hoạt động, gió cũng ngừng thổi.

Yuri ra tới nơi, ngạc nhiên khi thấy khu vườn đã được trang trí xong. Những dây đèn mắc từ cành cây này qua cành cây khác. Những cột đèn trong khu vườn mang phong cách cổ điển cũng được sơn màu lại. Bụi hoa vừa được tưới xong, vẫn còn đọng lại một vài giọt nước, sáng long lanh dưới nắng.

Nhưng vẫn còn một điều ngạc nhiên hơn...

Đôi mắt của Yuri mở to ra khi thấy chàng trai hôm trước đang ngồi ở băng ghế. Cô đi tới gần, thật nhẹ nhàng, nhưng anh vẫn phát hiện ra.

“Anh lại tới đây à?”- Yuri đứng đối diện. Cô viết vào sổ và giơ lên cho anh đọc.

Shinobu đọc dòng chữ, khẽ mỉm cười và gật đầu.

“Anh thích phong cảnh ở đây sao?”- Cô hỏi tiếp.

“Một phần là vậy...”- Shinobu lên tiếng- “Lý do chính để tôi tới đây... là vì tôi muốn gặp em.”

Yuri hơi đỏ mặt khi nghe những lời đầy dịu dàng mà chàng trai vừa nói. Cô đứng lặng một lúc lâu, cúi mặt xuống.

Gió lại nổi lên, nhẹ nhàng làm bay bay mái tóc dài của Yuri. Cô lấy tay, vuốt mái tóc của mình ra đằng trước cho đỡ rối.

Shinobu mỉm cười một cái thật nhẹ. Anh đứng dậy, cầm lấy một vài lọn tóc đang bay của cô, hôn nhẹ lên đó.

“Dạ tiệc vui nhé...”- Anh thì thầm vào tai của Yuri, tay buông những lọn tóc của cô ra và bước đi.

Yuri quay sang, nhìn theo. Cô muốn gọi anh lại, nhưng lại không thể nói được. Cô muốn anh dừng lại...

Bóng anh cứ xa dần, xa dần và khuất dạng ở lối rẽ.

“Yuri... tôi sẽ luôn theo dõi em...”

Shinobu trốn sau bức tường, nhìn ra khu vườn. Yuri ngồi xuống băng ghế, dựa người ra sau, nhìn lên bầu trời. Đôi môi của cô khẽ cong lên, nở một nụ cười.

Shinobu mỉm cười khi thấy điều ấy. Anh chậm rãi quay lưng, bước đi.

“Tìm thấy hắn chưa?”- Matsuda Shinobu ngồi trong phòng của mình, gọi điện cho đám vệ sĩ và hỏi.

“Hắn không về nhà, thưa cậu chủ. Chúng tôi đang tìm kiếm ở những khu vực gần đây.”

“Mẹ kiếp!”- Hắn buông một câu chửi thề- “Khi nào tìm thấy, tụi bây cứ làm hắn biến mất cho tao, nghe rõ chưa?”

“Dạ.”

Shinobu cúp máy, lấy tay dấm vào tường một cái đầy tức giận. Hắn muốn tên Shinobu kia biến mất mãi mãi. Chỉ có thể, Yuri đường hoàng thuộc về hắn.

“ Amano Shinobu, mày cứ chờ xem...”

Chiều buông xuống, những tia mặt trời cuối cùng đã vụt tắt sau những dãy nhà cao tầng, nhưng chỗ àn đêm.

Dạ tiệc.

Các học sinh ở trường Nazo lần lượt tới. Ở đầu dốc của trường, những chiếc xe sang trọng được đỗ ở đó. Những học sinh khoác trên mình những trang phục tuyệt đẹp. Ai cũng lộng lẫy, ai cũng sang trọng.

Shinobu bước ra từ một chiếc Limousine màu trắng. Trông hắn thật sang trọng và lịch lãm với bộ đồ vest đang mặc trên người. Áo sơ mi ở trong màu đen, khoác bên ngoài chiếc áo màu trắng và cái quần cùng màu, cộng với một chiếc nơ đen đeo trên cổ. Mái tóc đỏ bồng bênh được để hơi rối một chút. Trên khuôn mặt của hắn, đeo một chiếc mặt nạ chỉ che đi đôi mắt màu hổ phách của mình.

Chỉnh sửa lại vạt áo một chút, hắn đi sang bên kia xe, mở cửa cho Yuri bước ra.

Cô mặc một chiếc đầm hai dây màu đen, đi một đôi cao gót màu nâu đỏ. Trên cổ tay cô là một chiếc vòng đính một bông hoa hồng đen to. Mái tóc nâu nhạt được cài thêm một chiếc nón nhỏ. Gương mặt xinh đẹp của cô đeo một chiếc mặt nạ màu đỏ, đính lông vũ, chỉ che đi đôi mắt của mình.

Cô khoác tay Shinobu, đi lên dốc.

Hai người ngay lập tức trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn. Cả hai đều đẹp một cách hoàn mỹ.

Bước vào đại sảnh, rất đông người đã ở đó. Mỗi người cầm một ly rượu vang đỏ, vừa nhấm nháp vừa trò chuyện với nhau.

Yuri cảm thấy có một chút lạ lẫm. Cô nhìn xung quanh, mọi người đang nhìn cô và Shinobu, bàn tán xôn xao.

Shinobu đưa Yuri tới dãy ghế nệm ở góc đại sảnh. “ Cậu chờ tí một chút, tớ đi lấy rượu.”

Yuri gật đầu. Shinobu chạy đi.

Ngồi một mình, Yuri có dịp quan sát được toàn bộ đại sảnh. Đèn trong phòng màu vàng, tạo cảm giác ấm cúng và sang trọng. Sàn được trải thảm Ba Tư màu đỏ. Những người ở đây đều toát lên một vẻ quý phái, thậm chí là có phần cao ngạo.

Shinobu đi tới, đưa cô một ly rượu vang đỏ. “ Xin lỗi vì bắt cậu chờ.”

Yuri nhấp một ngụm rượu trong khi Shinobu ngồi xuống kế bên. Hắn hỏi cô một số chuyện lặt vặt, và cô trả lời qua một quyển sổ nhỏ.

“ Tớ... muốn nói với cậu một chuyện.”

Shinobu nắm lấy tay Yuri, đứng lên và bước đi.

Hắn dẫn cô ra khu vườn sau trường. Nơi đây đã được bật đèn. Khung cảnh nhìn thật lung linh và huyền ảo.

Shinobu buông tay Yuri ra, quay mặt lại, đối diện với cô.

Cô chờ đợi, chờ đợi điều mà hắn sắp nói.

Đột nhiên, hắn kéo cô vào lòng, ôm thật chặt.

Cô ngạc nhiên, cự quây người một lúc, nhưng cũng âm thầm chấp nhận cái ôm này.

“ Yuri...”

Cả không gian nín lặng, đợi chờ...

“ Tớ yêu cậu, Yuri...”

Yuri ngạc nhiên, ngược mặt lên nhìn Shinobu. Ánh mắt màu hổ phách ấy cũng đang nhìn chăm chăm cô.

Shinobu cúi mặt xuống, hướng đến đôi môi nhỏ nhắn của Yuri. Cô bối rối, nhìn hẩn, không dám động đậy. Cuối cùng, môi của hẩn đã chạm đến môi cô. Một nụ hôn ngọt ngào và dịu dàng.

Yuri mở to đôi mắt ô liu của mình ra. Đây là nụ hôn đầu tiên của cô...

Shinobu càng lúc càng tiến sâu hơn. Lưỡi của hẩn bắt đầu chạm đến lưỡi của Yuri và vuốt ve. Cảm giác nóng bỏng đang tràn ngập khắp cơ thể của hai người. Đôi môi của cô như đang bị hẩn từ từ nuốt sạch. Người cô nóng rùng rục như lửa, cả hẩn cũng vậy. Đôi tay trắng ngần của cô nhẹ nhàng đặt lên vai hẩn, bầu chặt.

Hẩn buông đôi môi cô ra với một vẻ luyến tiếc và nhìn cô. Yuri lúc này đã rất bối rối, cô chỉ trân trân nhìn hẩn với đôi mắt ngượng ngịu.

Shinobu cười, đầy dịu dàng. “ Cậu có đồng ý làm người yêu tớ không?”

Yuri cúi mặt, trầm ngâm, suy nghĩ dăm chiêu.

Cuối cùng, cô lấy quyển sổ ra, xé một trang và viết vào đấy, đưa cho hẩn.

“ Để tôi suy nghĩ đã...”

Cô quay lưng, bước đi. Shinobu nhìn theo, nắm chặt tay lại. “ Yuri... em phải thuộc về tôi...”

Yuri ra ngoài cổng trường. Cô dựa lưng vào tường, nhớ lại nụ hôn lúc nãy. Cô lấy tay vuốt nhẹ môi mình. Nụ hôn thật nồng nàn và dịu dàng..

Nhưng... cô vẫn còn thấy thiếu một thứ gì đó... Giống như... sự ấm áp của Shinobu lúc này vẫn chưa đủ để cô có thể cảm thấy bình yên và an toàn.

Nhưng chàng trai kia lại có.

Anh cho cô một cảm giác an toàn tuyệt đối, làm cho trái tim cô ấm lên lạ thường...

“ Buổi dạ tiệc thế nào?”

Một giọng nói quen thuộc vang lên trong khi Yuri đang suy nghĩ miên man. Cô quay ra sau, là chàng trai ấy. Anh khoác trên người một bộ vest đen. Đôi mắt của anh được che đi bởi một chiếc mặt nạ màu tím.

Yuri nhìn anh, không nói gì.

“ Em có phiền nếu tôi đi cùng em không?”- Anh ngỏ ý mời khiến cô có một chút bối rối. Cô gật đầu, anh đi tới, đưa cho cô một tấm vải dài màu đỏ.

“ Cột vào cổ tay của tôi và em, chúng ta sẽ không bị lạc nhau.”

Yuri nhìn anh, đầy ngạc nhiên. Trong đó có biết bao nhiêu người, không may anh bị ai đó đụng trúng thì sao?

“ Tôi sẽ không sao đâu, em đừng lo.”- Shinobu dường như cảm nhận được sự lo lắng của Yuri, anh bèn trấn an cô, thật nhẹ nhàng.

Yuri nhận lấy tấm vải, cột vào cổ tay của anh và cô. Song, cả hai người bước vào trong.

Họ đi ngang qua đại sảnh đông người, lên lầu, đi dọc hành lang.

“ Tối nay sẽ có bắn pháo hoa đấy.”- Shinobu lên tiếng, phá tan sự im lặng.

Yuri nhìn anh, rồi nhìn xuống tấm vải đang buộc tay hai người. Cô khẽ vươn tay ra, muốn chạm vào cánh tay của anh, nhưng lại mau chóng rút về. Cô biết rằng mình không thể chạm vào người anh.

“ Em có thấy khó chịu khi đi với tôi không?”- Anh hỏi và nhìn cô, chờ đợi câu trả lời.

Yuri mau chóng lắc đầu, ngầm ý nói không. Cô cảm thấy ngược lại thì đúng hơn. Chàng trai này khiến cô có cảm giác rất thoải mái.

Cả hai đi lên lầu cao hơn và lên tới sân thượng.

Gió thổi khá mạnh. Đêm nay trăng tròn, sáng rực. Từng tia sáng dịu nhẹ chiếu xuống, tạo nên một khung cảnh thật lãng mạn.

Shinobu nhìn đồng hồ, còn ba phút nữa sẽ tới giờ bắn.

“Em nghĩ thế nào... nếu tôi chạm vào người em?”

Câu hỏi đột ngột này của anh khiến Yuri hơi khó xử. Cô bất chợt nhích chân ra một bước.

“Tôi đùa thôi.”- Anh cười và nói.

Yuri nhìn anh. Sự ấm áp tỏa ra từ nụ cười ấy khiến tim cô lệch nhịp.

Cháu...

Bùm!!

Pháo hoa đã được bắn lên, đầy màu sắc. Yuri nhìn khung cảnh này không chớp mắt. Thật đẹp! Thật tuyệt vời!

Yuri khẽ cười, quay sang nhìn anh và phát hiện ra, anh cũng nhìn cô.

Shinobu tiến tới, hôn lên chiếc mặt nạ của Yuri. Song, anh tháo nút buộc của tấm vải ra, mỉm cười nhìn cô.

“Pháo hoa sắp hết rồi. Để tôi đưa em xuống.”

Yuri nhìn người anh đang được ánh trăng chiếu vào. Anh có một chút gì đó thật mờ ảo và bí ẩn...

Cô nhìn xuống bàn tay của anh và ngạc nhiên...

Bàn tay phải của anh... được ánh trăng chiếu xuyên qua...trong suốt...

8. Chương 8: Cô Gái Biết Được Tất Cả

Ngày thứ tư.

Yuri tranh thủ giờ nghỉ giải lao, lôi một cuốn tiểu thuyết dày ra đọc.

Nói là đọc sách, nhưng đầu óc cô lại nhớ về ngày hôm qua.

“Bàn tay của chàng trai ấy... tại sao lại trong suốt như thế?”

“Không lẽ... đã sắp đến lúc rồi sao?”- Shinobu ngồi ở khu vườn sau trường, nhìn bàn tay của mình và nắm chặt nó lại. Đôi mắt anh hướng lên bầu trời, đầy suy tư.

“Yuri...”

“Yuri.”

Nghe có người gọi mình, Yuri rời mắt khỏi những trang sách, nhìn lên, là Shinobu.

“Cậu đã suy nghĩ ra chưa?”- Hắn chống tay lên bàn và hỏi cô.

Yuri trầm ngâm. Đêm hôm qua cô đã suy nghĩ rất nhiều về chuyện này. Quen nhau ư? Cô biết Shinobu là một người rất tốt, nhưng cô thấy mình vẫn chưa thật lòng thích cậu ta.

Cô lắc đầu, ngầm ý nói chưa, khiến Shinobu thở dài đầy thất vọng. “VẬY... khi nào có câu trả lời thì hãy nói với tớ.”- Hắn cười rồi ra khỏi lớp. Yuri nhìn theo, cô vẫn đang phân vân, không biết tình cảm của mình hiện tại là như thế nào. Cô thấy vui khi được ở bên cạnh Shinobu, nhưng lại tìm thấy sự ấm áp khi ở cạnh chàng trai kia...

Shinobu và Yuri đều biết, mọi chuyện giữa cô và hắn đều lọt vào tầm ngắm của một người...

Giờ nghỉ trưa.

Shinobu lập tức đi tìm Yuri. Hắn sang lớp của cô, nhưng không thấy. Nghĩ ngay đến khu vườn sau trường, hắn vội nhanh chân đi ra đó.

“ Anh đang tìm cô gái đó à?”

Vừa ra tới nơi, hắn khẽ giật mình vì nghe thấy tiếng nói. Quay ra sau nhìn người vừa lên tiếng, khuôn mặt của hắn trong một thoáng trở nên lạnh lùng một cách đáng sợ, rồi lại trở về cảm xúc bình thường.

“ Cô...”- Đứng trước mặt hắn lúc này là một cô gái. Cô ta sở hữu một mái tóc vàng óng xoăn lộn ở đuôi, đôi mắt màu nâu khói cộng với một làn da trắng, tái nhợt. Có thể nói, cô ta thật sự rất xinh đẹp, nhưng vẻ đẹp của cô ta có gì đó thật đáng sợ, thậm chí là khá kinh dị.

“ Tôi có chuyện muốn nói với anh.”- Cô ta lên tiếng, giọng nói nhẹ nhàng và thoang thoang như gió.

Shinobu quay hẳn người sang, nhìn cô ta.

“ Chuyện gì?”- Hắn hỏi, giọng lạnh lùng.

“Làm gì mà lạnh lùng ghê thế? Dù sao thì tôi vẫn là con gái đấy!”- Cô ta phụng phịu nói, giọng giận dỗi.

“ Tôi bận lắm, cô nói nhanh đi...”- Shinobu dường như đã hết kiên nhẫn, hắn cố nén cơn giận, trầm giọng xuống.

“ Thôi mà... anh đừng có làm cái thái độ đó nữa được không vậy hả...”- Cô ta khẽ nhếch môi, cười nhẹ một cái.

“ Matsuda Shinobu?”

Shinobu ngạc nhiên, nhìn cô ta chằm chằm. Cái gì? Tại sao cô ta lại biết được thân phận thật sự của hắn? Hắn đã cải trang rất hoàn hảo, hoàn hảo đến mức không ai có thể nhận ra. Hắn hoang mang, trong lòng dấy lên một nỗi bất an.

“ Cô nói gì vậy hả? Tôi là Ama...”

“ Amano Shinobu à? Đó chẳng phải chỉ là cái vỏ bọc hóa trang thôi sao? Anh chính là Matsuda Shinobu, đúng không?”- Cô ta cướp lời của hắn, nói bằng giọng đầy tự tin cộng với một nụ cười đắc thắng.

Shinobu nắm chặt tay lại, trừng trừng nhìn cô ta với đôi mắt đáng sợ.

“ Cô là ai?”- Giọng hắn trầm xuống nhỏ nhất có thể.

Cô gái cười nửa miệng, vẻ cao ngạo. Đôi tay của cô ta khoanh lại trước ngực, nhìn hắn với con mắt tràn đầy tự tin.

“ Tôi chỉ là một nữ sinh của trường này thôi.”- Cô ta trả lời câu hỏi của hắn không chút sợ hãi.

“ Tại sao... cô lại biết bí mật này?”- Hắn hỏi tiếp.

“ Không chỉ là cái bí mật nhỏ này thôi đâu...”- Cô ta đi tới gần hắn hơn, kề miệng sát tai của hắn, thì thầm-
“ Tôi còn biết rõ thật sự anh là ai cơ...”

Shinobu giật mình, lập tức lùi lại, tránh xa cô ta cỡ mấy bước chân. Miệng của cô ta lại cong lên, nở một nụ cười đầy nguy hiểm.

“Tôi hỏi lại lần nữa. Cô là ai?”- Hắn gằn giọng, nghiêng răng lại và hỏi.

“ Ái chà, cái tên này! Chẳng phải tôi đã nói tôi là nữ sinh của trường này rồi sao hả?”- Cô gái cao giọng, lấy tay đập vào vai hắn một cái đầy vẻ “thân thiện”.

Hắn nhú mày lại, vừa khó chịu mà cũng vừa khó hiểu. Cô ta thật sự khiến hắn có một chút kinh sợ.

“ Anh chàng đẹp trai ơi, tôi nói à biết. Cả cái thị trấn này chỉ có một mình tôi biết được cái bí mật “nhỏ” của anh thôi đấy. Thế nên...”- Cô gái cúi mặt xuống, cười khanh khách trong thâm lặng- “ Thế nên tôi có một điều kiện cho anh, được không nhỉ?”

“ Con nhỏ này khôn thật!”- Hấn khó chịu nghĩ. Bây giờ mà từ chối cô ta, thế nào bí mật cũng sẽ bị bại lộ, hấn sẽ không bao giờ được ở bên cạnh Yuri thêm nữa. Mà nếu đồng ý thì không biết cô ta sẽ ra cái điều kiện gàn dở nào đây?

“ Được rồi. Nói đi..”- Hấn nói rất nhỏ, cố ý để cô ta không nghe thấy. Nhưng ông trời đâu có dễ chiều theo ý hấn!

“ Anh đồng ý rồi sao? Thật tốt quá đi... Yên tâm đi, điều kiện của tôi rất đơn giản.”- Cô ta tiến tới một bước, cười thật tươi với hấn. Hấn bước lùi lại, cố gắng không nhìn cái nụ cười vô cùng “duyên” của cô ta.

“ Nói nhanh đi. Tôi đang bận...”- Hấn thở dài, toát mồ hôi. Đang lo chưa tìm thấy Yuri mà giờ lại phải gánh thêm một cái cục nợ này...

“ Haiz, anh biết gì không? Tôi là một cô gái chân yếu tay mềm, lần đầu tiên vào cái thị trấn với đầy rẫy cạm bẫy này...”- Cô ta bắt đầu nói ra cái nguyên nhân dẫn đến điều kiện của mình bằng giọng than vãn.

“ Con nhỏ này...”- Hấn khoanh tay, lắng nghe và bắt đầu cảm thấy khó chịu. Hấn quay mặt đi chỗ khác, cố ý lược bỏ mấy lời nói không cần thiết của cô ta ra khỏi tai mình.

“ Khi tôi đến đây, thì... Anh có nghe tôi nói không đấy hả??”- Cô ta gào lên như sư tử rống khiến hấn giật mình, nhìn chằm chằm cô ta. “ Mẹ kiếp!”- Hấn lăm bầm chửi rủa, trong lòng khó chịu như bị kiến bò.

“ Khi tôi đến đây...”- Giọng của cô ta lập tức dịu xuống- “ Tôi được cha mẹ cho vào đây học. Nhưng khổ nỗi, tôi lại không hề ưa cái lối sống cầm tù. Nói cách khác, tôi không thích học nội trú ở đây!”

“ Điều đó thì có liên quan gì đến điều kiện?”- Hấn lập tức hỏi cô ta bằng giọng khó chịu.

“ Sao lại không? Điều này là yếu tố rất rất quan trọng tới điều kiện đấy!”

Hấn nhăn mặt lại. Khốn kiếp! Đang lo sốt vó lên vì chưa tìm thấy Yuri mà lại bị một con nhỏ nhiều chuyện chặn đầu. Có vẻ như hôm nay không phải là một ngày hên của hấn rồi!

“ Hoàn cảnh của tôi là thế đấy...”- Cô ta đập vai hấn một cái, cao giọng- “ Và điều kiện của tôi đây: Anh cho tôi ở chung nhà với anh được không?”

Khuôn mặt hấn đang khó chịu bỗng nhiên dần ra, đôi mắt mở to trong kinh ngạc. Hấn đứng hình một vài giây.

“ Cô nói gì cơ?”- Hấn hỏi lại một lần nữa.

“ Tôi nói: Anh cho tôi ở chung nhà với anh có được không?”- Cô ta lặp lại một lần nữa.

Đùng!

Lời nói của cô ta như sét đánh ngang tai hấn. Cái gì? Ở chung nhà? Không thể nào! Hấn sẽ không bao giờ ở chung nhà với con nhỏ phiền phức này. Chỉ nói chuyện thôi cũng đủ thấy độ dai dẳng của nhỏ này rồi, huống chi là ngày nào cũng phải thấy mặt nó.

“ Cô đang mơ đấy hả? Không bao giờ!”- Hấn không chịu được nữa bèn quát lên.

“ Không chịu hả? Không chịu thì thôi. Để tôi đi kiếm Yuri và...”

“ Tôi chịu!”

Nghe tới Yuri, hấn lập tức thay đổi 180 độ, tay nắm chặt lại đồng ý điều kiện. Cô nàng kia thì cười toe toét, đầy vẻ đắc thắng.

“ Cảm ơn, cảm ơn! Vậy... chiều nay tôi dọn đồ qua luôn nha!”- Cô ta nói, giọng vui sướng.

“ Tùy cô!”- Hấn trả lời với vẻ bất cần. Song, hấn lết cái thân đang còn bị di chứng sau “trận sét đánh” vừa rồi, đi tìm Yuri.

Còn lại một mình, cô gái ráng cười thêm một lúc nữa. Rồi khuôn mặt của cô ta nhả lại, đầy tức giận.

Phút chốc, gió nổi lên, vây quanh cô ta. Một lúc sau, gió tan, cô ta cũng thay đổi hình dạng.

“Thật bực mình mà...”

“Jigoko, cảm ơn con.”- Vua Địa Ngục xuất hiện với một nụ cười đầy tự hào dành cho con gái mình. Quả thật, Jigoko diễn kịch khá giỏi.

“Hừ... Bây giờ chỉ tại vì cái cách vô cùng sáng suốt của cha mà con phải sống chung với cái tên đầy kiêu căng và ra vẻ ta đây đó. Cha muốn con thân tàn ma dại luôn hay sao hả?”- Jigoko tức giận, quát lên như muốn trút hết giận dữ vào người cha thân yêu của mình.

“Con gái à... thì con là ma chứ còn gì nữa?- Vua Địa Ngục cố gắng đỡ những lời nói mang đầy sát khí bùng bùng của Jigoko.

“Thôi đi! Cha đang bắt một công chúa vào nhà một tên biến thái vô lễ để ở đây! Cha có biết không hả???”- Jigoko gầm lên như muốn ăn tươi nuốt sống cả cha mình. Nếu không vì Kiba và Kaori, thì còn lâu cô ta mới làm cái nhiệm vụ chết tiệt này.

“Có chuyện gì vậy?”- Watery và Shita xuất hiện, mang theo một đồng hành lý.

Đôi mắt của Jigoko long lanh nước. Cô ta chạy đến, ôm lấy Watery. “Nè... Ở với con trai thì có sao không vậy?”- Cô ta sụt sùi hỏi. Watery cười, lấy tay vỗ nhẹ lưng cô ta.

“Yên tâm đi. Cô là người mạnh mẽ mà, không sao đâu...”- Watery an ủi Jigoko bằng giọng nhẹ nhàng và cảm thông.

Jigoko buông Watery ra, gạt nước mắt và cười một cái.

“Chết tiệt! Tự nhiên lại rước một cửa nợ về. Khốn thật!”- Shinobu đấm tay vào tường đầy tức giận. Nhưng biết làm sao được! Vì Yuri, hắn đành phải làm vậy thôi...

Kết quả, trong cái dinh thự to đẹp của hắn lại có thêm một người nữa...

Yuri ngồi ở băng ghế, không hiểu chuyện gì đang xảy ra với hắn. Tìm thấy cô, hắn chỉ chào một tiếng rồi đứng chôn chân luôn ở cái bức tường ấy và đấm vào nó.

“Shinobu bị cái gì vậy chứ?”

9. Chương 9: \” Tôi Yêu Em, Yuri!\”

Ngày thứ năm.

Shinobu hôm nay tiêu tụy hơn mọi ngày.

Khi hắn sang lớp Yuri, nhìn thấy hắn như thế, cô vô cùng lo lắng.

“Không sao chứ?”- Yuri ghi vào sổ.

“Không...”- Shinobu trả lời bằng giọng mệt mỏi.

Hắn nhớ lại ngày hôm qua, lúc con nhỏ phiền phức ấy đến nhà mình...

“Oa!! Nhà anh bị ghê!”- Cô nàng đứng trước cổng nhà và không ngớt lời khen. Đằng sau, Shinobu đang kẹ nệ bụng bê đồng hành lý của cô ta. “Khốn kiếp! Đã vào nhà người ta ở rồi mà còn làm phách à?”- Hắn quát lên. Cô ta quay ra sau, cười nham hiểm.

“Anh dám à?”

Hắn lập tức im bặt, nghiêng răng chịu đựng.

“ Tôi muốn phòng của tôi ở kế phòng của anh.”- Vừa vào đến phòng khách, cô ta nói ngay- “ Phòng anh ở lầu mấy?”

“ Ba.”- Hắc uể oải nói, xem chừng việc xách hành lý đã khiến sức lực của hắc dần cạn kiệt.

“ Tốt! Đi thôi!”

“Hả?”- Hắc cố gắng mở cái con mắt đang cay xè vì bị mồ hôi chảy vào và hỏi.

“ Khuôn đồ lên.”- Cô ta hồn nhiên trả lời và đi lên cầu thang.

Hắc đứng trơ trơ ở lối vào, đứng hình mấy giây. Xách cái đồng này lên lầu xong chắc ngày mai hắc khỏi lết khỏi giường để đi học luôn quá! Điên thật!

“ Nè... nhanh lên đi!”

Tiếng của cô nàng làm hắc giật mình trở lại thực tại. Hắc đành ngậm ngùi lê cái thân mỏi lừ cộng với đồng hành lý lên từng bậc thang.

Những người làm thấy cậu chủ mình như thế thì rất lo lắng, nhưng lại không dám giúp. Bởi vì cô nàng kia sẽ...

Jgoko khẽ cười. Lâu lâu sai khiến con trai của thần Thời Gian cũng khá là vui và thoải mái. Nghĩ đi nghĩ lại thì vào đây ở cũng đâu phải chuyện tồi! Nhà to như lâu đài, nội thất sang trọng quý phái. Thậm chí khi vào đây còn có người khiêng đồ giùm nữa. Đã là một công chúa thì phải như thế này chứ!

“ Phải cho hắc biết sống chung với Jigoko này sẽ khổ sở như thế nào!

Thấy Shinobu đã lết lên gần tới nơi, Jigoko lập tức leo lên lầu hai.

15 phút sau.

Cuối cùng thì cũng đã lết lên tới tầng ba. Thân thể Shinobu tưởng chừng như đã bị rơi vụn ra thành từng mảnh.

“ Phòng anh là phòng nào thế?”- Jigoko hỏi, giọng hồ hởi.

Hắc mệt mỏi giơ cánh tay run run của mình chỉ vào căn phòng gần đó.

Jigoko cười toe toét, nhìn hắc. “ Cảm ơn nhé! Tôi về phòng đây.”

Cô ta khiêng hai túi hành lý lên. “ Ui! Sao nặng vậy trời? Shita và Watery rút cuộc đã bỏ gì vào đây thế không biết?”

Kệ nệ khiêng hai túi hành lý vào trong phòng mình, Jigoko đóng cửa, chạy lại thả người xuống giường một cách thoải mái.

“ Không biết nên kêu hắc phục vụ gì nữa đây?”- Cô ta lăm bằm trong thích thú.

Tối.

“ Oa! Thức ăn nhà anh làm ngon quá à!”- Jigoko được một bữa tối khá là quý tộc. Shinobu vừa cắt miếng thịt vừa nhăn mặt lại. “ Chết tiệt! Ăn mà cũng không yên với con nhỏ này!”

Hắc thở dài một cái sau khi đã cắt xong miếng thịt. Nhìn xuống và định lấy nĩa gấp, hắc nhận ra nó đã không cánh mà bay.

“ Ủa?”

Nhìn sang Jigoko, cô ta vẫn đang ăn ngon lành.

“ Cô...”- Hắc lầu bàu trong nghi ngờ.

“ Ăn đi, lăm bằm cái gì?”- Cô ta nói, mặt ngây ra.

“ Cô vừa... ăn cắp miếng thịt của tôi?”- Hắc nhú mày và hỏi tiếp.

“Thì sao? Anh ích kỉ quá đó. Há hốc mồm coi chừng ruồi bay vào miệng bây giờ.”- Nghe cô ta nói hần mới giật mình, ngậm miệng lại.

Bữa tối trôi qua.

Hần về phòng, lượm một cuốn sách và đọc nó. Có Jigoko ở đây, hầu như nguyên cả buổi chiều hần không thể nào nghĩ tới Yuri được.

Cộc... Cộc...

“Tôi vào được không?”

Hần thở dài. Đúng là không thể tránh khỏi cô ta được mà. Một chút riêng tư cũng không có luôn!

“Gì đây?”- Hần đi ra mở cửa và hỏi cộc lốc.

“Tôi muốn mượn anh mấy quyển sách. Hôm qua dọn đồ quên không bỏ sách vào. Giờ chán quá không có gì đọc...”- Jigoko đan hai tay vào nhau và nói, giọng e dè.

“Không có.”- Hần vẫn giữ nguyên cái thái độ khó chịu ấy.

Jigoko im lặng, nhìn hần chằm chằm.

“Bộ anh không vui khi tôi có mặt ở đây sao?”- Cô ta lên tiếng sau một hồi im hơi lặng tiếng.

“Đúng! Thứ dai dẳng và chuyên làm phiền người khác như cô thì tại sao tôi lại phải vui khi cô có mặt ở đây...?”- Giọng hần đang khó chịu đột nhiên dịu xuống, khuôn mặt đầy vẻ ngạc nhiên.

Đôi mắt nâu khói của Jigoko sụp xuống, trông cô ta có vẻ buồn.

“Biết rồi! Vậy tôi không làm phiền là được chứ gì?”

Cô ta lủi thủi đi về phòng, đóng cửa lại. Hần nhìn theo một lúc rồi cũng đi vào phòng.

“Tức thật! Dám nói mình phiền sao? Đồ điên! Tên đểu cáng, bần tiện, biến thái, ích kỷ.”_ Vừa lầm bầm chửi rửa hần, Jigoko vừa lấy móng tay của mình xé rách từng mảng gối.

Hừ!

Cô ta phát tay một cái cho đèn tắt rồi nằm xuống, trùm chăn kín đầu, cố gắng ngủ để quên đi cái cảm giác bức bối này.

Khuya.

“Aiz, bức bối quá!”- Jigoko lặn qua lộn lại một hồi vẫn không sao ngủ được. Nghĩ tới chuyện lúc này thì cô ta lại càng tức hơn. Dám nói một công chúa là phiền hà sao? Mặc dù rất muốn chạy qua bên đó để túm cổ hần và dằn ột trận, nhưng như thế sẽ hỏng kế hoạch mất!

Boong...

Tiếng chuông của cái đồng hồ quả lắc to ở ngoài hành lang vang lên inh ỏi. Jigoko vừa nghe thấy, liền lập tức chui vào trong chăn.

Cô ta sợ âm thanh này. Ngày xưa, khi mẹ cô ta tới lúc tan biến, cũng là lúc có tiếng chuông đồng hồ này vang lên. Âm thanh này giống như một hồi chuông báo tử, âm thanh này...

Thật đáng sợ!

Sao nó lại kêu lâu thế?

Không thể chịu đựng được nữa, Jigoko bật dậy, chạy ra ngoài, sang phòng của hần và đập cửa.

“Aiz, cô lại muốn cái gì đây hả?”- Tiếng của hần hòa lẫn với âm thanh của chiếc đồng hồ làm không gian càng trở nên ồn ào. Jigoko nhìn hần, hần đang ở trần.

Ngay lập tức, mặt mũi của cô ta đỏ lên như cà chua.

“ Sao cái đồng hồ này kêu hoài vậy hả?”- Jigoko gào lên khiến hần phải bịt tai lại. Thần thánh ơi! Cái chuông đã to lại còn cộng thêm cái miệng to tướng của cô ta, lỗ tai hần sắp không thể chịu nổi được nữa rồi!!

“ Thì sao chứ? Đồng hồ ở nhà tôi được đặt theo chế độ đặc biệt. Cứ ba giờ là nó sẽ kêu tới 59 lần mới dừng.”- Hần la to lên.

Jigoko lập tức xông ngay vào phòng hần và kéo luôn hần vào rồi đóng cửa lại. Cuối cùng thì không gian cũng được yên tĩnh một chút.

“ Cô làm cái quái gì vậy?” – Hần bực bội hỏi.

“ Cho tôi ở đây đến khi chuông hết được không?”

“ Làm gì hả? Cô không cho tôi ngủ sao?”- Hần bực bội quát lên.

Cô ta bỏ ngoài tai lời của hần, lập tức chui lên giường và trùm chăn lại. Chịu hết nổi rồi, không thể nghe thêm được nữa.

“ Cô...”- Hần đi tới, bực bội kéo chăn ra.

Và khuôn mặt hần trở nên ngạc nhiên.

Trên gương mặt trắng tái đang được ánh trăng chiếu vào của cô ta, một giọt nước mắt đang rơi xuống.

Hần đứng hình một vài giây, rồi vội trùm cái chăn lên lại.

“ Bộ chưa thấy con gái khóc bao giờ hả tên bất lịch sự kia??”- Jigoko ngồi dậy quát lớn.

“ Chứ tôi biết làm gì bây giờ? Không lẽ phải dỗ cô như con nít hả?”- Hần cũng đâu chịu thua, liền quát lại.

Jigoko bực bội, leo xuống giường, định về lại phòng. Nhưng vừa ra tới cửa, cái âm thanh đáng sợ ấy lại vang lên, khiến cô ta phải ngồi thụp xuống, bịt tai lại.

Hần thấy thế, chần chừ một chút, nhưng rồi cũng tiến tới, đặt tay lên vai cô ta.

“ Ở lại đây một chút cũng được...”

Jigoko ngẩng đầu lên, nhìn hần. Cô ta đứng dậy, khuôn mặt rạng rỡ, tươi rói.

“ Cảm ơn!!!”- Cô ta nhảy vào người hần và ôm chặt. Hần vội đẩy ra.

“ Biết rồi, biết rồi!”- Hần nói, rồi đi lại giường, nằm xuống. Jigoko cũng thế.

Hai người quay lưng vào nhau, không nói tiếng nào.

Tiếng chuông kia cũng đã chấm dứt.

Suốt đêm đó, hần không tài nào ngủ được. Vì sao? Vì có một đứa con gái trong phòng chứ sao nữa! Chỉ vì bảo vệ cái bí mật ấy mà hần phải rước con nhỏ phiền hà này về.

Hần xoay mặt về phía Jigoko, phát hiện ra cô ta đang ở sát nút mình, chỉ có điều là xoay lưng lại thôi.

Hần nhìn một lúc, rồi không để tâm nữa. Hần nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

Say giấc chưa được bao lâu, thì đột nhiên hần cảm thấy có cái gì đó âm ỉ đang vùi vào ngực mình.

Mở mắt ra, xem chút nữa là hần đã giật bắn người và lọt xuống giường. Jigoko đang rúc đầu vào người hần. Cả hai tay của cô ta đều đặt lên ngực hần.

Biết làm sao được? Bây giờ không thể kêu cô ta dậy được nữa... Aiz! Đúng là khó chịu mà...

Giá như... cô ta là Yuri, thì hần sẽ không khó chịu như thế này.

Vất vả lắm hần mới có thể ngủ được vào đêm hôm đó. Sáng lên lớp thì thôi... mệt lử cả người.

Giờ nghỉ trưa.

Hần đang định đi tìm Yuri, thì cô ta lại chặn ở ngay hành lang.

“ Đi thôi!”- Cô ta nói.

“ Đi đâu?”- Hấn nhú mày hỏi.

“ Đi ăn trưa. Tôi làm cơm cho anh, xem như là cảm ơn chuyện tối qua.”- Nói rồi, không đợi hấn phải trả lời, cô ta kéo hấn lên ngọn đồi bên hông trường.

Trong khi đó.

Yuri đã ở ngoài vườn hoa. Cô ngồi xuống ở băng ghế trắng, khẽ thở dài.

“ Có chuyện gì sao?”

Cô nhìn lên, là chàng trai ấy. Anh đang đứng ngay trước mặt cô với một nụ cười ấm áp.

Yuri khẽ lắc đầu. Rồi ánh mắt cô đột ngột nhìn xuống bàn tay phải của anh, nó vẫn trong suốt. Bất giác, tim cô nhói lên, đau buốt.

“Tại sao...?”

“ Có lẽ là sắp đến lúc tôi phải đi rồi.”

Yuri giật mình vì câu nói ấy của chàng trai.

“ Thời hạn của tôi, chỉ còn lại mười ngày...”

Mười ngày? Sao cô không biết điều này? Từ lúc anh xuất hiện tới giờ, anh không nói gì cho cô biết.

Đôi mắt của Yuri long lanh nước. Cô không hiểu, cô không biết cảm giác này là gì... Tim cô vẫn đau buốt, đau từng cơn.

“ Đừng khóc, tôi đã nói rồi mà... tôi sẽ không sao đâu, em đừng lo!”- Shinobu cảm thấy mình đang làm tổn thương Yuri. Anh vội vã an ủi cô, nhưng thậm chí nó càng làm cô đau hơn.

“ Có cách nào... để chấm dứt chuyện này không?”- Yuri lau nước mắt, viết vào sổ và giờ lên.

Shinobu trầm ngâm, đôi tay anh nắm chặt lại. Anh không biết phải trả lời câu hỏi này của anh như thế nào...

“ Tôi cũng không biết.”

Yuri buông thông tay xuống. Nhìn thấy cô lúc này, Shinobu chỉ muốn ôm lấy cô, để cô có thể cảm thấy an tâm hơn. Nhưng không thể được, anh không làm được. Vì chỉ cần anh với tay đến, là cô lại tránh xa ra.

“ Yuri...”

Cô khóc, khóc trong im lặng, không một tiếng nấc hay gào thét, nước mắt của cô cứ lặng lẽ tuôn rơi. Hai tay cô bấu chặt vật vấy, đôi vai run lên, đầy đau khổ. Cô sẽ không gặp lại anh nữa. Mười ngày, nó quá ngắn ngủi.

“ Tôi sẽ đến đây chờ em mỗi ngày mà, em đừng lo...”- Shinobu cười với cô. Cô nhìn anh, rồi lại cúi mặt xuống, gật nhẹ đầu.

“ Mỗi ngày tôi sẽ đến đây, để có thể thấy em. Tôi sẽ không bỏ phí thời gian của mình nữa.”- Anh ngược mắt lên trời và nói. Yuri nhìn anh, đôi mắt cô buồn bã đan xen cả ngạc nhiên.

“ Bởi vì...”- Shinobu quay sang nhìn cô- “ Yuri, tôi yêu em!”

“ Tôi yêu em...”

10. Chương 10: Câu Trả Lời- Giấc Mơ Trở Lại

Trời lập đông.

Bầu trời trở nên xám xịt một cách buồn thảm. Mây bay dày đặc, che khuất đi ánh sáng mặt trời. Hoa lá trong vườn chắc cũng vì thế mà rụng hết, chỉ còn trơ trọi lại các cành cây nằm cô đơn trong khu vườn.

“ Em có thích mùa đông không?”- Shinobu ngồi cạnh Yuri, ngược mắt lên trời, rồi lại nhìn cô và hỏi.

“ Thích...”- Yuri viết vào sổ.

“ Tôi cũng vậy! Nó làm tôi nhớ đến giấc mơ kì lạ của tôi.”

Yuri ngạc nhiên, lắng tai nghe câu chuyện của Shinobu.

“Trong giấc mơ đó... có một người rất giống em. Cô ấy đứng giữa làn tuyết trắng và có một giọng nói rất dịu dàng.”

Yuri bất chợt nghĩ đến giấc mơ đã biến mất từ mấy ngày trước của mình.

Ba ngày nay kể từ lúc chàng trai này tỏ tình với cô, ngày nào anh cũng đến đây. Anh giữ đúng lời hứa của mình. Lúc nào ra đây, cô cũng thấy anh. Điều này khiến nỗi buồn của Yuri cũng được vơi đi một phần...

Chỉ còn lại bảy ngày.

Hôm nay, là ngày thứ tám.

Mỗi ngày trôi qua, Yuri lại lấy anh có một chút gì đó mờ ảo dần. Ngày hôm qua, khi anh đưa tay ra hứng những chiếc lá phong rơi xuống, cô thấy được, ngay cả bàn tay trái của anh, cũng đã trong suốt như pha lê.

Cô sợ mình sẽ không bao giờ thấy được sự ấm áp của anh lần nữa...

Cô sợ mình sẽ không còn được nghe giọng nói và nụ cười dịu dàng của anh...

Cô sợ tim mình sẽ đau nhói khi không còn thấy anh ngồi đợi cô ở băng ghế này.

Cô sợ rất nhiều thứ... Cô... sợ mất anh.

Cô yêu anh rồi sao?

Lần đầu tiên cô nghĩ về một người khác ngoài Shinobu.

Rốt cuộc... anh là ai? Tại sao anh lại không cho cô biết thân phận thật sự của anh? Anh chỉ âm thầm quan tâm cô, an ủi cô, khiến cho tim cô vừa thấy ấm áp nhưng cũng đau nhói khi nghĩ về anh.

“ Em đang suy nghĩ gì thế?”-Shinobu đã thấy được nét suy tư trên gương mặt xinh đẹp của cô. Anh biết, cô đang suy nghĩ về điều gì. Anh biết cô vẫn thấy lo ngại cả khi anh ở gần bên cô.

“ Anh đã có thể nói cho tôi biết, anh là ai, được chưa?”

Shinobu đọc dòng chữ, rồi khẽ mỉm cười.

“ Rồi em sẽ biết thôi.”

Anh không muốn nói cho cô biết ngay lúc này. Nếu cô biết anh là Shinobu thật, thì cô sẽ càng đau khổ hơn nữa. Anh không muốn thấy điều đó xuất hiện trên gương mặt xinh đẹp của cô nữa.

Yuri cảm thấy hơi thất vọng khi anh không nói, nhưng cũng tôn trọng ý kiến của anh. Cô bắt đầu suy nghĩ về tình cảm của mình...

Cô nghĩ như thế nào về anh?

Anh là một người luôn an ủi cô mỗi khi cô bị tổn thương.

Anh là người cho cô một cảm giác bình yên và ấm áp mỗi khi anh ngồi kế bên cô.

Chỉ có anh, là người làm cho cô nở nụ cười...

Cô...

“ Tôi sắp phải đi rồi...”- Shinobu lên tiếng, nhìn Yuri. Cô đang quay lưng, cầm cùi viết gì đó.

Anh đang định đứng dậy thì cánh tay của cô vòng ra sau, đưa dòng chữ mà cô vừa viết lên cho anh đọc.

Khuôn mặt của anh trở nên ngạc nhiên và thoáng một chút bối rối.

“ Em yêu anh!”

Dòng chữ ấy được viết rất rõ ràng, anh không nhìn lầm.

“ Cho tôi mượn cây viết một tí được không?”- Anh mỉm cười, chìa tay ra. Cô với tay còn lại sang, đưa cho anh cây viết. Anh cầm lấy và viết vào cuốn sổ.

“ Tạm biệt em. Ngày mai gặp lại.”- Shinobu đứng dậy và bước đi, mỉm cười đầy hạnh phúc.

Yuri nhìn anh đi khuất rồi mới quay cuốn sổ lại, xem anh vừa viết gì.

Mặt cô đỏ lên một mảng, chỉ đọc có một lần rồi ôm luôn quyển sổ vào lòng.

“ Tôi cũng yêu em.”

Cô cúi mặt xuống, nước mắt lăn dài trên má. Tại sao chứ? Tại sao cô lại khóc? Tim cô đau thắt lại, vừa hạnh phúc nhưng cũng vừa đau khổ. Cô chỉ còn bầy ngầy để được nhìn thấy anh. Anh và cô không còn thời gian.

Cô muốn được ở bên anh.

Cô muốn nói chuyện với anh.

Cô... muốn chạm vào người anh.

Yuri tự nghĩ mình đã quá tham lam. Nhưng cô muốn thế. Cô muốn thực hiện tất cả những điều ấy, cô muốn hóa giải lời nguyện...

“ Xin lỗi, tôi không thể quên cậu... thứ lỗi cho tôi.”

Shinobu ngạc nhiên khi nhận được câu trả lời của cô. Hắn cứng người trong mấy giây, rồi đứng dậy, bình thần đi ra ngoài.

Hắn đi thẳng xuống khu vườn, không thấy Yuri.

Hắn vò nát tờ giấy và quăng xuống đất, rồi hắn lấy tay dấm mạnh vào tường. Hắn đau chứ! Rất đau là đằng khác. Tại sao Yuri lại từ chối hắn cơ chứ? Hắn không hiểu.

“ Con trai khóc là xấu lắm đấy.”

Hắn ngẩng đầu lên, Jigoko đang đứng bên cạnh hắn, nở một nụ cười mang đầy cảm thông.

Cô ta lấy một cái khăn ra, lau mấy giọt nước mắt còn sót lại trên má hắn.

“ Không cần!”- Hắn gạt tay cô ta ra và nói.

Jigoko thở dài một cái, rồi nhìn xuống cánh tay đang rỉ máu của hắn. Cô ta nhú mày, lộ rõ vẻ khó chịu.

“ Vậy thì tôi mặc kệ anh. Nhưng mà...”- Cô ta đưa cho hắn cái khăn- “ Lấy cái này lau máu đi đã.”

Hắn vừa nhận lấy cái khăn, cô ta lập tức quay gót, bước đi.

Chiều buông, bầu trời vẫn đầy mây, xám xịt một cách đầy buồn tẻ. Gió đông thổi mạnh, làm cho người ta phải run lên vì lạnh. Lá khô xơ xác rơi đầy, quang cảnh hầu như không có sự sống.

“ Nè... xuống ăn tối đi kia...!”- Jigoko đập cửa phòng của hắn đã mấy chục lần, nhưng hắn vẫn không đoái hoài tới. Hắn ngồi trong bóng tối, không cử động dù chỉ một chút.

Jigoko thở dài một cái, rồi đành để mặc hắn ở trong đó một mình.

Khuya.

Boong...

Âm thanh của chiếc đồng hồ quả lắc vang lên inh ỏi khiến Jigoko không thể ngủ được. Cô ta muốn chạy sang phòng của hân. Nhưng nghĩ đến chuyện mà hân đang trải qua hôm nay, nên cô ta đành gắng sức chịu đựng.

Âm thanh cứ liên hồi, từng tiếng một khiến cô ta run rẩy, sợ hãi. Đầu óc cô ta lại hiện về cái ký ức ngày đó, cái ngày mẹ cô ta tan biến đi, âm thanh này cũng vang lên, vang từng hồi một, giống như hồi chuông báo tử vậy.

Jigoko khóc. Khóc trong sợ hãi, khóc trong cô đơn. Cô ta nhớ mẹ...

Thật đáng sợ, ngay cả khi đã bịt tai lại, nhưng vẫn có thể nghe thấy nó.

Cộc... cộc... cộc...

“Ngủ chưa?”

Là hân.

Jigoko lập tức bật dậy, chạy đến mở cửa.

“ Chuyện lạ chưa. Mới hôm qua cô còn la ó om sòm kêu sợ cái âm thanh này cơ mà. Sao hôm nay mặt tỉnh bơ vậy?”

Hân chống tay lên tường, nói bằng giọng đùa cợt.

“ Tắt giùm cái thứ đó được không vậy?”

Vừa nói, cô ta vừa ôm ghì lấy hân, không chịu buông, khiến hân suýt tí nữa ngạt thở.

“ Không được đâu...”- Hân nói- “ Không ai biết chính nó trừu cha tôi.”

Từng hồi chuông vang lên, Jigoko càng siết chặt hân hơn, khiến hân không thể thở được.

“ Đây, đây... cô có thể ôm nhẹ một chút được không vậy hả? Điên thật mà...”

Nói là vậy, nhưng hân biết là cô ta sẽ không bao giờ buông cho đến khi chuông hết. Hân im lặng, gượng gạo đặt tay lên đôi vai đang run bần bật của cô ta.

Rồi hân thấy... chiếc áo của mình âm ẩm và ướt đầm.

Trong một thoáng, hân cảm thấy nỗi đau đang ngự trị trong trái tim hân từ chiều tới giờ đột nhiên biến đi đâu mất. Thay vào đó, lại là một cảm giác lo lắng cho người đang run bần bật trong lòng hân.

oOo

Tuyệt. Rơi xuống. Trắng xóa. Lạnh buốt.

Máu... hòa lẫn vào màu trắng ấy.

“ Anh yêu em, Kaori.”

“ Em cũng yêu anh... Kiba.”

Đó là... giọng nói của tôi sao?

“ Kiba! Đừng bỏ em! Em xin anh!!!!”

Đau... tim tôi...

Phập!

Mũi dao này... đang chằm dứt tất cả sao?

Đau... Tôi có cảm giác người mình đang tan biến vào không trung.

“ Yuri... Tôi yêu em.”

Là anh sao?

“Yuri...”

Không! Đừng đi mà! Tôi xin anh! Đừng đi!!!

“ Yuri...”

Đừng rời xa tôi. Anh đã hứa rồi mà? Không!

Làm ơn... quay lại đây đi...

11. Chương 11: Tuyệt

Ngày thứ chín.

Yuri thức dậy với vẻ mặt sợ hãi và bàng hoàng. Tay cô vẫn còn bấu chặt lấy cái chăn. Mồ hôi rơi xuống, chan hòa hai bên mặt.

Giấc mơ đó... đã trở lại.

Nhưng, sự trở lại của nó lần này, lại làm cho Yuri cảm thấy còn mệt mỏi và khó thở hơn lần trước.

“Tại sao... anh ấy lại xuất hiện trong giấc mơ đó...?”

Yuri gục mặt xuống, thở mạnh. Cô tự nhủ đó chỉ là một giấc mơ thôi. Chỉ là mơ...

Hôm nay là chủ nhật. Yuri không làm gì ngoài ngồi ở nhà và đọc sách. Cô ngồi trên sofa, trên chiếc bàn có một tách hồng trà bốc khói, thơm phức. Không khí im lặng. Không một tiếng động, không có tiếng nói nào. Thỉnh thoảng, một người hầu đi vào lau dọn rồi cũng đi ra. Ngày chủ nhật thật yên bình.

“Này!!! Dậy đi tên lười!!!”

Nhưng, ở dinh thự của Shinobu thì chẳng yên tĩnh chút nào.

“Cái gì thế hả?”- Hắc lèm bèm với giọng điệu ngái ngủ.

Nói xong, hắc lại trùm chăn lên và tiếp tục thở đều...

Jigoko chống nạnh, hừ lạnh một cái. Cô ta đi tới cái rèm cửa, mở bung ra cho ánh sáng chiếu vào, rồi lại đi tới giường hắc, kéo cái chăn mà hắc đang đắp ra, để lộ cái thân thể rất chi là hấp dẫn ánh nhìn người khác giới.

“ Dậy mau!!! Dậy!! Dậy!!!”- Jigoko cúi véo, nắm giạt tóc hắc một cách không thương tiếc. Hắc bực bội ngồi dậy, mắt nhắm mắt mở nhìn cô ta.

“ Dậy làm cái quái gì hả? Hôm nay là chủ nhật mà???”- Hắc điên tiết la làng lên.

“ Dậy dẫn tôi đi thăm quan thị trấn!!!”- Jigoko nói.

Hắc không nói không rằng, vùng vằng nằm xuống, trùm chăn lên kín người. Có vẻ như hắc xem Jigoko chỉ là khói, phũ tay một cái là tan biến. Chẳng để ý nữa, ngủ thôi!

“ Dậy!!! Cái tên này! Dậy coi!!! Nếu không tôi sẽ la làng lên cho anh tỉnh luôn đấy!!- Jigoko dường như đã hết kiên nhẫn, bèn buông lời “đe dọa”

“ MỆT QUÁ!!!”- Hắc hét toáng lên, đầy tức giận khiến Jigoko cũng giạt mình.- “ Tối qua bốn giờ sáng tôi mới ngủ được đấy. Làm ơn im giùm một chút đi.”

Nói xong, hắc trùm chăn lên kín đầu, quay lưng lại.

Im lặng kéo đến. Cô ta đi rồi sao? Hắc biết là cô ta không phải là người dễ dàng bỏ cuộc.

Hắn len lén nhìn sang. Jigoko vẫn đứng đó, mặt cúi xuống, im lặng rất lâu.

“ Thế...”- Sau cùng cũng nghe cô ta lên tiếng- “ Tôi đi một mình cũng được. Anh không cần đi nữa đâu.”

Cô ta lủi thủi đi ra khỏi phòng. Lúc này hắn mới ngồi dậy với đôi mắt ngạc nhiên. Cô ta... bỏ cuộc rồi à?

Đột nhiên hắn cảm thấy không hài lòng với thái độ kì lạ này của cô ta. Nói đúng hơn, là một sự khó chịu đang âm ỉ trong đầu hắn.

_____oOo_____

Yuri gấp quyển sách lại, ngả người ra ghế, khẽ thở dài. Ánh nắng chiều mỏng manh yếu ớt chiếu nhẹ vào gương mặt của cô. Một ngày không gặp anh, cô thấy buồn.

Buồn. Cô đơn và... nhớ.

“ Chắc hôm nay anh không đến đâu.”- Cô nghĩ thầm, rồi ngồi bật dậy, uống nốt ly hồng trà đã gần nguội.

Mặc một chiếc áo khoác dày vào, cô thơ thẩn đi ra ngoài dạo phố. Mọi thứ đều đang tấp nập qua lại, xe cộ và cả con người. Đường như Yuri là một trong số rất ít người đi dạo chậm trên con đường này.

Một hạt trắng nhỏ rơi xuống chân của Yuri. Cô ngược mắt lên trời. Tuyết đang rơi.

Từng hạt, từng hạt rơi xuống. Nhẹ nhàng. Lạnh lẽo. Mọi người bắt đầu bung dù, bước chân có phần nhanh hơn, mong về nhà sớm để không bị cảm lạnh.

Yuri vẫn đứng yên, ngắm nhìn những bông hoa trắng đẹp dễ rơi xuống. Thật huyền ảo, thật lạnh, và cũng... thật buồn.

“ Em xin lỗi, anh chờ em lâu không?”

Một cô gái đang chạy đến người yêu của mình đang đứng đợi ở dưới một băng ghế trong công viên.

“ Tôi sẽ đến đây mỗi ngày để có thể được gặp em. Tôi không muốn phí phạm thời gian của mình thêm nữa.”

Yuri đứng tần ngần một lúc để nhớ lại chuyện đó. Không thể nào! Anh sẽ không đợi cô đến giờ đâu. Anh sẽ không đủ kiên nhẫn.

Cô chạy. Băng qua con đường tấp nập. Hơi thở của cô gấp rút, đôi chân càng lúc càng nhanh.

Anh có đang đợi cô không?

Rẽ vào con đường dẫn lên trường, Yuri đứng lại, chống một tay lên tường để thở. Cô nhìn lên đầu con dốc thoải. Trường Nazo nằm sừng sững giữa làn tuyết trắng trong bóng đêm, sang trọng, quý phái.

Chắc do hôm nay trường có một số câu lạc bộ ở lại để hoạt động nên vẫn còn sáng đèn. Yuri băng qua cổng trước sự ngạc nhiên của bảo vệ. Họ rất tò mò nhưng cũng không dám hỏi, chỉ nghĩ đơn giản cô là thành viên của câu lạc bộ nào đó.

Khu vườn sau trường đã lên đèn. Những ngọn đèn mang phong cách cổ điển chiếu ánh sáng vàng nhẹ xuống lớp tuyết mới đọng lại trên mặt đất.

Băng ghế trắng nằm cô đơn ở dưới gốc cây hoa anh đào đã rụng hết lá. Không có bóng hình quen thuộc của một người ngồi chờ ai đó như mọi ngày... Đôi mắt xanh ô liu của Yuri khẽ sụp xuống. Mặc dù đã biết trước được sự thật như thế này, nhưng vẫn có gì đó... thật hụt hẫng...

Yuri cúi mặt xuống. Một giọt nước nhỏ nào đó khẽ rơi xuống lớp tuyết. Cô khóc.

Cô nhớ anh...

Cô thật sự muốn gặp anh.

Cô rất sợ cái cảm giác cô đơn trống trải này. Cô rất sợ...

“ Em đến rồi sao?”

Một giọng nói của ai đó vang lên, khiến cho bóng đêm vây quanh cô đột ngột biến mất...

“Khỉ thật! Rốt cuộc là cô ta đang đi đâu vậy chứ?”- Shinobu ngồi xuống cái ghế sofa ở phòng khách và lăm bằm trong tức giận. Cũng phải! Jigoko đi biệt tăm biệt tích từ sáng tới giờ, hỏi coi làm sao hắn không giận cho được?

“ Chết tiệt!”- Hắn vò đầu, nghiêng răng. Hắn đâu có muốn tức giận vô cớ như thế này? Nhưng nó cứ ập tới liên tục khiến hắn vô cùng khó chịu.

Hiện tại hắn chẳng còn nhớ gì đến Yuri, mà trong đầu chỉ có hình ảnh của con nhỏ lạnh chanh và phiền phức kia...

Hết chịu nổi, hắn đứng dậy, mặc áo khoác dày và quàng khăn cổ vào, ra ngoài.

Hắn cũng chẳng biết mình đi đâu. Đi dạo lung tung, hắn nghĩ vậy. Nhưng có thật là chỉ đi dạo thôi không?

Hắn đang tự nói dối bản thân mình sao?

Tuyết rơi trắng xóa trong đêm tối. Con hẻm vắng tanh, lâu lâu chỉ có một vài chiếc xe đi ngang qua. Hắn vừa đi vừa nhìn lên trời, thở ra một hơi.

Dựa lưng vào tường, hắn thở dài một cái. Hắn đang làm gì vậy? Tự nhiên lại điên điên đi ra ngoài giữa cái thời tiết lạnh lẽo này...

Hắn đang làm gì?

Hắn tìm ai? Tìm cô ta ư?

“ Hà... Mà đang làm gì thế hả, Shinobu?”

“ Lạnh quá...”- Jigoko vừa đi vừa lấy tay tự ôm lấy mình. Sáng đi cô ta quên không mặc áo dày hơn và cả khăn choàng cổ. Kết quả là bây giờ cái lạnh đã sắp “ăn tươi nuốt sống” cô ta mất rồi.

Cô ta không muốn về. Cô ta không muốn thấy mặt hắn. Tên đáng ghét ấy, dám hét vào mặt một công chúa ư? Hắn nghĩ hắn là ai chứ?

Nhưng có vẻ... đó không phải là lý do chính đáng thật sự.

“ Mình thật ngu ngốc! Tại sao lại phải đi giữa trời lạnh này để suy nghĩ về tên đáng ghét ấy chứ?”

Tuyết vẫn rơi đều, không có dấu hiệu ngừng lại. Bước chân của Jigoko lê chậm chạp trên nền tuyết. Lạnh, mệt mỏi, cô đơn...

Tuyết rơi ngày càng nhiều hơn. Hắn vẫn đứng ở đó, đôi mắt màu chàm tím ngược nhìn bầu trời đen.

“ Hmm...”

Tiếng thở của ai đó khiến hắn liếc nhìn qua.

“ Đây!”- Nhận ra người quen, hắn vội vã lên tiếng.

Jigoko liếc nhìn hắn và giật mình. Tại sao tên này lại đứng đây?

“ Tại sao...?”- Cô ta ngó người, buông thông đôi tay.

“ Cô bị điên hả?”- Hắn đột nhiên gắt lên khiến cô ta không hiểu gì hết trơn.

“ Hả? Anh điên mới đúng! Tự nhiên lại nói tôi điên là sao?”- Jigoko bực bội cự lại.

“ Đi ra ngoài đường trời này mà không biết mặc quần áo dày hơn vô à? Phải nói là cô vô cùng ngốc luôn đấy.”

Jigoko chỉ mím môi, không nói gì. Cô ta lạnh, nhưng không dám hé răng, sợ hắn lại chọc ghẹo và cười giễu cợt.

Đó là một trong những lý do khiến cô ta ghét hắn.

Chẳng nói chẳng rằng, hắn thở dài một cái, rồi tháo khăn quàng cổ ra và choàng lên cho cô ta.

Đôi mắt của Jigoko giãn to ra một cách kinh ngạc. Hắn đang làm gì thế? Hôm nay hắn có bị ám đầu không vậy? Sao tự nhiên lại tốt như thế này???

“Tốt hơn rồi chứ?”- Giọng hắn có vẻ quan tâm.

Jigoko quay khuôn mặt đang ửng đỏ một mảng đi chỗ khác, khẽ gật đầu. “Cảm ơn.”

Khẽ thở dài chán nản, hắn cho hai tay vào áo khoác. “Về thôi.”

Jigoko đi theo sau, hơi thở phả ra khói sau lớp khăn choàng. Nhìn hắn từ phía sau, cô ta khẽ cười. Mặc dù hắn là một người ngang tàng và đã từng là một kẻ độc ác, nhưng hắn cũng có sự ảm áp của riêng mình đấy chứ! Chẳng qua là tình yêu của hắn quá lớn, nên hắn đành phải làm mọi thứ để có thể giữ lấy tình yêu của mình mà thôi...

Cụp đôi mắt nâu khói của mình xuống, Jigoko cảm thấy lúc này hắn mang một vẻ bình yên đến khó tả. Một thứ cảm giác mà từ trước đến giờ cô ta chưa bao giờ cảm nhận được ở hắn.

“Lạnh à?”- Hắn đột ngột dừng lại khiến Jigoko đụng cả người vào lưng hắn. Cô ta giật mình, vội lùi lại mấy bước. Rất nhanh, hắn nắm lấy tay cô ta và siết nhẹ, nó lạnh buốt.

Jigoko tần ngần nhìn hắn. Mái tóc hung đỏ bồng bềnh của hắn được một vài bông tuyết đậu lên đó. Hắn nhìn cô một lát, rồi lại bước đi.

Jigoko chưa bao giờ bối rối đến như thế. Cô ta ngượng tới mức bước không vững. Dù rất muốn phủ nhận, nhưng cũng phải công nhận tay hắn thật ấm và cái cách hắn siết tay cô ta cũng thật dịu dàng...

“Tôi có thể chịu được, anh thả tay tôi ——

“Cô bị dần dần hả? Muốn tay trở thành cục băng khi về đến nhà à?”- Jigoko chưa kịp nói hết thì đã bị hắn chặn ngang. Cô ta nín bật, mím môi lại, cụp mắt xuống. Đành để như thế này cho đến khi tới nhà vậy!

“Trời rất lạnh! Tại sao em lại đến đây?”

Yuri vẫn còn khá bàng hoàng khi anh xuất hiện. Tim cô ảm lên một cách đột ngột, vui mừng không tả xiết.

“Vì anh nói... ngày nào cũng sẽ đợi em... nên em lo lắng chạy tới đây, sợ...”

Yuri để đầu ba chấm một hàng dài sau chữ “sợ”. Cô sợ quá nhiều thứ, nên cô không thể kể hết ra đây được.

“Lần đầu tiên tôi thấy em viết nhiều như thế này đấy!”- Anh bật cười và nói, khiến hai gò má của Yuri ửng đỏ.

Cô quay mặt đi, phồng má lên vẻ giận dỗi. Anh nhìn cô, cười mỉm đầy dịu dàng.

“Thôi được rồi, tôi xin lỗi. Tôi lỡ làm cho tiểu thư giận mất rồi!”- Anh nói và giơ hai tay xin hàng.

Yuri liếc nhìn anh, đôi tay trong suốt của anh khiến tim cô đột ngột nhói lên một chút. Cô cúi mặt xuống, lặng người một lúc.

“Em sao vậy?”- Shinobu hỏi, xen lẫn một chút lo lắng.

Yuri như bất động, cô đứng im như trời trồng. Một lúc sau, tay của cô cầm bút và viết vào giấy cái gì đó.

Shinobu thở dài, nhìn cô khó hiểu. Anh nhìn đôi tay của mình, trong lòng có một chút dao động.

Anh nhìn lên Yuri, cô đang giơ dòng chữ mà mình vừa viết lên cho anh xem.

“Em muốn anh trở lại bình thường.”

Shinobu nhìn chằm chằm dòng chữ một lúc, rồi nhìn Yuri. Mặc dù cô biết điều này là không thể, nhưng cô vẫn...

Đôi mắt cô đầy ắp nước mắt và lăn dài hai bên má. Cô biết đó là chuyện không tưởng, nhưng vẫn ngoan cố viết ra như thế. Tại sao lại là anh? Tại sao anh lại bị dính lời nguyên chứ?

Anh im lặng, nhắm mắt lại. Anh không muốn thấy cô như thế này.

Anh không muốn đôi tay mình vô thức vươn tới cô một lần nữa...

“ Cha, làm thế nào để con có thể thoát khỏi lời nguyền?”

“ Moru, từ khi nào mà con quan tâm tới chuyện này thế?”- Deus khá kinh ngạc trước sự thay đổi về thái độ cũng như ý kiên của con trai mình.

“ Chẳng có gì cả. Cha nói đi ạ!”- Hấn xua tay, cua mày lại và cầu nhàu.

Deus khẽ thở dài một cái, dựa lưng vào ghế.

“ Đơn giản lắm! Chỉ cần con nói yêu một cô gái khác thì mọi chuyện sẽ kết thúc.”

“ Cha tưởng điều đó dễ lắm hả?”- hấn khó chịu, lạnh giọng hỏi lại.

“ Chỉ còn cách đó thôi con trai.”

Hấn khẽ chớp mắt, tối sầm mặt. Nói yêu một người con gái khác ngoài Yuri mới có thể giải lời nguyền sao? Đó là điều mà hấn chưa bao giờ nghĩ tới.

Vương quốc Ác Quỷ.

“ Con đã về rồi.”

“ À... Kazuo!”- Quỷ vương rời mắt khỏi đồng giấy tờ, ngược mắt lên nhìn kẻ đối diện.

Kazuo, là em sinh đôi của Kiba, là một hoàng tử ác quỷ đang canh giữ biên giới Thiên Đàng- Địa Ngục. Hôm nay, dường như hấn có chuyện, nên mới cất công đi về đây.

“ Con biết chuyện của anh rồi.”

“À... thế sao?”- Quỷ vương hơi hột trả lời.

“ Vâng! Thưa cha, hôm nay con muốn nói với cha một chuyện.”

12. Chương 12: Cho Anh Gặp Lại Em Lần Nữa

Ngày thứ mười một

Trời lạnh buốt.

Gió đông thổi vô tình khắp mọi nơi, cỏ cây chỉ còn trơ trọi lại các cành nằm chờ vợ chồng chơi với cái lạnh. Trời âm u, xám xịt. Tuyết tan vào đêm hôm qua khiến ặt đường xuất hiện một vài vũng nước nhỏ.

Mùa đông... là đây.

Yuri ngồi xuống băng ghế trắng, đôi mắt buồn bã nhìn xung quanh. Khu vườn như thiếu đi sức sống vào những ngày này. Sự lạnh lẽo và quạnh hiu đang bao trùm nơi đây.

Đã hai ngày rồi, chàng trai ấy vẫn chưa tới.

“ Anh ấy không tới...”

Khuôn mặt của Yuri như người mất hồn. Cô đợi, đợi, và đợi. Chờ đợi anh sẽ xuất hiện và mỉm cười với cô như mọi lần. Chờ đợi anh sẽ an ủi cô bằng giọng nói dịu dàng ấm áp...

Cô muốn thấy anh, muốn thấy được gương mặt thật sự của anh...

Thở ra một hơi thật dài, Shinobu dựa lưng vào tường. Anh không có can đảm để bước ra đó và nhìn Yuri.

Đôi chân của anh... cũng đã dần dần mờ nhạt đi rồi...

“Xin lỗi em, Yuri.”

Anh bước đi, ra khỏi trường. Gió thổi, lạnh lẽo đến tê tái.

Đau.

Cô đơn.

Bi kịch năm xưa của hai người... sẽ lại tiếp diễn nữa sao?

“ Cảm ơn!”

“ Hả?”

Hắn rời mắt khỏi cuốn sách và nhìn Jigoko trân trân. Dường như cố gắng lắm cô ta mới có thể bật ra được hai từ đó. Thân người của cô ta run nhẹ, hai tay bầu lầy vạt vấy, còn mặt thì đỏ hồng lên. Đôi môi mím chặt, hai mắt long lanh vì ngượng.

Thấy một người con gái đang trong tình thế như vậy, người con trai nào mà chẳng động lòng? Hắn cũng không phải là ngoại lệ.

“ Ồ...”- Hắn bâng quơ trả lời, đôi mắt màu chàm tím không ngừng nhìn Jigoko.

Cô ta đột ngột quay ngoắt mặt đi, thở mạnh, rồi đứng dậy, những bước chân khó khăn bước vội lên các bậc của cầu thang.

Còn lại một mình, hắn khẽ gấp cuốn sách lại và bỏ lên bàn. Suy nghĩ lại về chuyện hôm qua, hắn cũng chẳng hiểu tại sao mình lại làm vậy. Chỉ đơn giản là không muốn nhìn thấy cô ta đứng co ro dưới trời tuyết rơi lạnh buốt.

Đập tay lên trán mình một cái thật mạnh, hắn vu vơ nhớ lại gương mặt lúc này của Jigoko...

“ Chỉ cần con nói yêu một cô gái khác thì mọi chuyện sẽ kết thúc.”

“ Chỉ vậy thôi sao?”- Hắn lầm bầm- “ Nhưng... nó quá khó để con có thể nói cha à!”

Jigoko ngồi co gối trên chiếc giường nệm êm ái, miệng khẽ nở một nụ cười. Lần đầu tiên ngoài cha có một người con trai khác quan tâm tới cô ta nhiều như thế.

Và đây cũng là lần đầu tiên... Jigoko cảm nhận được... hạnh phúc thật sự là như thế nào.

Chỉ là những sự quan tâm bình thường của một tên đáng ghét.

Chỉ là những lúc hắn nhìn chằm chằm vào Jigoko.

Chỉ là những lúc... hắn ôm lấy cô ta, để cho cô ta che đi những giọt nước mắt sợ hãi của mình.

“ Cảm ơn, Moru!”

“ Jigoko!”

Dứt khỏi dòng hồi tưởng vì nghe tiếng ai đó đang gọi mình, Jigoko vội liếc đôi mắt màu nâu khói nhìn xung quanh với vẻ nghi ngờ và đề phòng.

“ Jigoko, cha đây!”

“ Cha?”- Cô ta cảm thấy bất căng thẳng hơn khi nghe tiếng nói trả lời.

“ Ta muốn nói với con một chuyện.”

“ Là gì vậy ạ?”

Jigoko không nghe cha mình nói gì trong mấy giây liền. Cô ta im lặng chờ đợi. Chẳng lẽ... có chuyện gì đã xảy ra sao?

“ Jigoko, Kazuo... quay lại rồi!”

Phút chốc, sự kinh ngạc ngay lập tức bao trùm lấy Jigoko...

Ngày thứ mười hai

Chưa bao giờ Yuri cảm thấy cô đơn nhiều như lúc này. Tim cô tựa như đang có một khoảng không lớn, trống rỗng. Anh không xuất hiện.

Anh đang ở đâu?

Đó là câu hỏi lớn nhất đang lớn vồn trong đầu của Yuri.

Anh đang bỏ rơi em sao...?

Em muốn nhìn thấy anh.

Em nhớ anh...

Em muốn gào lên, để cho nỗi cô đơn này vơi đi một ít...

Nhưng... em lại không thể làm được điều đó,

“ Cái gì?? Con muốn rút khỏi biên giới ư?”- Quỷ vương vô cùng sửng sốt trước đề nghị của con mình.

Kazuo gật đầu, đầy kiên quyết. Đôi mắt màu đỏ máu lạnh tanh nhìn cha mình.

Quỷ vương lấy tay vuốt mặt, suy nghĩ miên man. Ông ta vẫn chưa lường trước được Kazuo sẽ nói ra đề nghị này, vì hẳn là một người trung thành và tận tụy với công việc.

“ Tại sao... con lại muốn rút khỏi biên giới chứ?”

“ Thật ra, con muốn nghỉ ngơi một thời gian. Đạo gần đây, sức khỏe của con đang yếu dần vì không có linh hồn của con người.”

Quỷ vương sững người. Ông ta quên mất việc quan trọng này. Nếu như ác quỷ không được ăn linh hồn của con người trong một thời gian dài, thì sức khỏe sẽ suy yếu đi. Đến lúc này ông ta mới nhận ra, chính ông ta cũng đang suy yếu dần đi.

“ Ta biết rồi. Ta sẽ cho kẻ khác thay con. Con cứ nghỉ ngơi đi.”

Quỷ vương ngả người ra sau ghế, thở dài. Kazuo quay gót, bước đi. Môi của hắn cong lên, khẽ nở một nụ cười...

“ Cuối cùng thì cũng sắp đến thời cơ của ta.”

“ Cha à... con muốn hỏi lại chuyện hôm qua.”- Jigoko nhìn vào quả cầu ma thuật và nói- “ Có thật là Kazuo đã quay lại không?”

“ Phải!”- Vua Địa Ngục trả lời – “ Ta không biết hắn đang có âm mưu gì đây nữa.”

“ Vậy... hắn là người đã từng hợp tác chung với Moru để giết...”- Jigoko bỏ dở câu nói và mím môi lại.

“ Mẹ con. Ta biết. Đó cũng là vợ của ta mà, làm sao mà ta quên được?”

Jigoko cúi mặt xuống, đôi mắt nâu khói trở nên buồn bã.

“ Ta xin lỗi, vì đã để con sống chung với kẻ thù.”

“ Không... không sao...”- Jigoko trầm giọng.

“ Nhưng vào lúc đó... Là ai đã làm tiêu tan sợi xích vàng của Moru vậy?”- Vua địa ngục hỏi con mình.

Bên ngoài phòng, một bóng người đang thở mạnh liên hồi với vẻ tức giận khi vô tình nghe được cuộc nói chuyện của Jigoko.

“Là con làm.”

RẦM!!!!

Cửa phòng bị mở tung sau khi tiếng nói của Jigoko vừa dứt. Cô ta quay người, tròn mắt mở to hết cỡ trong kinh ngạc. Đôi tay của cô ta vội vã giấu quả cầu đi.

“ Cô...”- Hấn nhìn Jigoko với đôi mắt rực lửa- “ Cô... nói gì cơ?”

Jigoko nhìn trân trân hấn với vẻ kinh hãi. Hấn nghe thấy hết rồi sao? Tại sao...?

“ Trả lời đi!!!!”- Hấn gào lên.

“ Tôi...”- Giọng Jigoko run run.

“ Nói đi chứ! Lúc này cô vừa nói gì? Hả???”

Jigoko cứng họng. Cô ta không biết phải làm sao. Chuyện đã vỡ lở ra như thế này rồi, cô ta không còn đường nào để trốn chạy nữa...

“ Chính tôi... là người làm gãy sợi xích vàng của anh...”

Hấn bất động mấy giây, rồi lắc đầu người. Khóe miệng của hấn khẽ nhếch lên một nụ cười khinh miệt. Jigoko chưa bao giờ thấy hấn đang sợ như thế. Chưa bao giờ...

“ Vậy ra... cô là cái ả công chúa Jigoko bần tiện đó hả?”

Đây là lần đầu tiên hấn chửi rửa cô ta thậm tệ và thấp hèn như thế. Bần tiện? Dùng từ đó để nói về cô ta lúc này sao?

“ Sợi xích vàng.”- Hấn bật cười thành tiếng- “ Nó là thứ quan trọng để một hoàng tử ương bướng như tôi có thể được cả vũ trụ này thừa nhận làm người thừa kế của Deus. Nhưng... nó lại bị cắt bởi chính móng vuốt của một ả công chúa. Hừ! Tôi nghĩ chúng ta cũng có duyên quá đấy chứ, công chúa Jigoko?”

“ Nghe tôi nói đã, không phải là tôi cố ý đâu...”- Jigoko chưa kịp nói xong, hấn đã xuất hiện trước mặt cô ta tự lúc nào và lấy đôi tay rắn chắc của mình túm lấy cổ của cô ta, đè xuống giường.

Jigoko giãy giụa thân thể. Hấn làm cô ta khó chịu. Đôi tay của hấn không còn dịu dàng và ấm áp nữa, mà nó... thật lạnh lẽo và tàn khốc.

Tim của hấn cứ đau buốt từng cơn khi Jigoko quẫy đạp không ngừng. Nước mắt của cô ta tuôn trào, nóng hổi cả mu bàn tay của hấn.

Hấn vội buông tay ra, quay mặt đi và lạnh giọng: “ Ra khỏi đây.”

Jigoko ngồi dậy, im lặng. Cô ta hiểu. Cô ta hiểu hấn đang giận đến mức nào. Lặng lặng rời khỏi giường, Jigoko phẩy tay, đóng gói tất cả hành lý và gom chúng lại.

Hấn khẽ liếc sang với vẻ tức giận và đau khổ, rồi lại quay mặt đi, nắm chặt tay lại.

Cô ta đứng trân trân nhìn hấn. Jigoko không hi vọng hấn sẽ thay đổi quyết định, cô ta chỉ muốn nhìn hấn lần cuối.

“ Cô còn đứng đó làm gì nữa vậy, thưa công chúa? Đi về cái nơi dành cho cô đi.”

Jigoko mím môi, một giọt nước mắt lăn dài nơi khóe mi, chảy dài xuống má. Cô ta phất tay, tan biến như làn khói...

“ Tại sao... lại là cô chứ?”- Hấn lầm bầm, tay bấu chặt lấy tấm nệm...

Ngày thứ mười bốn.

Hôm nay... anh xuất hiện.

Yuri vội vã chạy đến gần, nhìn anh với đôi mắt vui mừng khôn xiết. Anh vẫn ngồi im, không nói gì. Trông anh thật không giống như mọi ngày...

Yuri lấy tay quơ quơ trước mặt anh. Cuối cùng thì anh cũng ngước lên, nhìn cô. Đôi mắt ấy... vẫn ấm áp như mọi khi, nhưng có gì đó thật khác...

“Em đã từng nói rằng em muốn biết tôi là ai?”

Yuri chần chờ một lúc, rồi nhìn anh, gật đầu.

“Tôi sẽ cho em biết.”

Mắt của Yuri sáng lên, đầy ngạc nhiên, khẽ nở một nụ cười mỉm đầy nhẹ nhàng.

Anh đứng dậy, khẽ nở một nụ cười. Đôi tay của anh từ từ cởi chiếc nón áo ra, để lộ gương mặt mà Yuri luôn luôn muốn biết.

Nụ cười trên môi của cô chợt tắt.

“Shinobu...?”

Shinobu mỉm cười, nhìn Yuri đang tròn mắt với vẻ mặt ngạc nhiên. Anh biết là cô sẽ như thế này nếu như anh nói sự thật. Và anh cũng biết... cô sẽ càng không muốn anh biến mất.

Yuri vội vã lấy sổ ra, viết vào đó. “Có thật... là Shinobu không?”

Shinobu đọc xong dòng chữ, rồi gật đầu nhẹ nhàng.

“Shinobu... rốt cuộc... người mình yêu nhất vẫn là anh...”

Một giọt nước mắt nóng hổi khẽ lăn trên má của Yuri. Ngỡ ngàng, xúc động, bối rối. Trái tim cô trở nên loạn nhịp. Cô không biết đâu mới là cảm giác thật của mình lúc này...

Tôi có thể cảm nhận được... đôi vai mình run lên không phải vì lạnh, cũng không phải vì cô đơn...

Mà nó chính là sự ngỡ ngàng, niềm hạnh phúc, xen lẫn thêm một chút đau nhói trong đó... khi nhìn thấy anh.

Jigoko đi cũng đã được hai ngày.

Hắn nằm trong phòng, trong đầu không ngừng nghĩ đến cô ta. Những dòng hồi tưởng ấy cứ xuất hiện liên tục, khiến hắn càng thấy giận chính bản thân mình.

Hắn giận mình... vì đã đưa kẻ thù đến nhà.

Hắn giận mình... vì đã không nhận ra điều đó sớm.

Hắn giận mình... vì đã quá ngu ngốc khi để tính cách của cô ta làm lay động chính bản thân.

Và hắn giận mình... vì đã yêu cô a, kẻ thù của chính mình.

Hắn không biết mình còn ở trên cõi đời này được bao lâu. Khi nào Yuri mở miệng nói, thì hắn sẽ tan biến. Tan biến... đến nơi tăm tối nhất của vũ trụ, nó còn tàn khốc hơn cả Địa Ngục.

“Công chúa, người hãy ra ăn tối với đức vua được không ạ?”- Một người hầu đứng bên ngoài gõ cánh cửa bằng đá và nói bằng giọng van nài, nhưng Jigoko lại phớt lờ.

Cô ta úp mặt vào gối, thân thể đau như vỡ ra thành từng mảnh. Ngay cả trái tim của cô ta đang được đung trong chiếc bình cũng đập nhanh liên hồi. Cô ta mệt mỏi, cô đơn.

Cô ta rất nhớ một người, nhưng lại không thể gặp được.

“Mình là kẻ thù của hắn. Hắn sẽ không bao giờ tha thứ ỉn...”

Nước mắt của cô ta làm ướt cả một mảng gối. Từng giọt chảy dài trên đôi má trắng tái nhợt nhạt...

Ngày thứ mười lăm.

“Yuri... tôi phải đi rồi.”

Yuri nhìn sang Shinobu, anh đang ngược mắt lên trời, nhìn những đám mây xám xịt đang che phủ đi ánh nắng mặt trời. Cô không hiểu... câu nói đó của anh có ngầm ý gì?

“ Anh nói vậy... là sao?”- Cô viết vào giấy và giơ lên.

Shinobu đọc dòng chữ, rồi mỉm cười.

“ Tôi chỉ nói tới đó thôi.”

Yuri thoáng giật mình. Không lẽ...

Không lẽ... đã sắp đến thời hạn rồi sao?

Shinobu nhìn Yuri một lát, rồi mỉm cười dịu dàng. Song, anh đứng dậy.

“ Tôi phải đi rồi...”

Yuri giật mình, nhìn anh với đôi mắt long lanh nước. Chưa bao giờ cô sợ hãi như lúc này. Nỗi sợ đó, cộng thêm cả một chút lo lắng đang xâm chiếm cơ thể của cô.

“Thôi nào... đừng lo lắng. Tôi chỉ về nhà thôi mà!”- Shinobu cười, trấn an Yuri.

Cô gật đầu, thở mạnh một cái. Anh quay lưng, bước đi, chậm rãi.

Ngày cuối cùng... Hôm nay, là thời hạn của Shinobu.

Màn đêm đang dần dần bao phủ khắp thị trấn. Mọi nơi đã lên đèn. Mặc cho thời tiết lạnh đến cắt da cắt thịt, mọi người vẫn điềm nhiên đi đi lại lại trên phố.Ồn ào, vội vã, không ai nhìn mặt ai.

Yuri lê từng bước chân trên con đường. Con đường này, hôm nay đột nhiên dài ra đến lạ. Nhà nhà lên đèn sáng rực. Không gian bên trong vô cùng ấm áp. Yuri tiếp tục đi một cách chậm chạp, đúng cách của một người cô đơn.

Hự!

Shinobu chống tay vào tường và thở nhanh. Thân người anh đang phát sáng. Cơ thể anh nóng rực, tim đập nhanh liên hồi, loạn nhịp.

“Đây chính là biểu hiện của sự biến mất sao?

Anh cố gắng đi tiếp thêm một đoạn nữa. Anh không thể biến mất như thế này. Yuri... anh vẫn chưa được gặp Yuri lần cuối.

“ Đó là Shinobu mà...”

Yuri vội vã chạy đến gần. Cô kinh ngạc khi thấy thân người anh đang phát sáng.

“ Shinobu... anh bị gì thế này?”- Gương mặt của cô lộ rõ vẻ lo lắng tột độ.

Thấy Yuri đang đi tới gần, Shinobu đứng lại, nhìn cô và mỉm cười.

Yuri vội vã lấy sổ và bút ra. Cô phải hỏi anh cho ra lẽ.

“Thời hạn của tôi... đã đến rồi.”

Cô chưa kịp viết xong thì Shinobu đã lên tiếng. Mặc dù giọng nói của anh rất nhỏ, nhưng đủ cho cô nghe thấy từng chữ và khiến cô đứng bất động.

Bịch!

Lách cách!

Cuốn sổ và cây bút rơi xuống, đôi tay của Yuri nắm chặt lại. Mắt của cô bắt đầu đỏ lên và long lanh nước.

Miệng của cô mở ra he hé. Dường như cô muốn hỏi anh lại lần nữa.

“ Yuri... sau này không có tôi, hứa với tôi, em vẫn phải mỉm cười, được chứ?”

Yuri loạng choạng vài bước, lấy tay che miệng. Nước mắt của cô chảy dài, lăn trên má, ướt cả bàn tay trắng ngần.

Đôi tay của anh, đang tan ra thành từng mảnh nhỏ.

Yuri vươn tay tới, cô muốn chạm vào anh, ngay bây giờ. Cô muốn ôm lấy người con trai mà cô yêu.

“ Không thể được... Shinobu... Em không cho phép điều này xảy ra...”

Nụ cười của anh, sự dịu dàng của anh, cô sẽ không bao giờ thấy được sao? Cô... sẽ không còn được gặp anh được nữa.

“ Shinobu...”

“Shinobu...”

“ Shinobu!!!!”

ẦM!!!!

Nơi ở của Deus bắt đầu rung chuyển dữ dội. Yuri, đã cất tiếng nói.

“ Cái gì? Kaori nói rồi sao? ”- Vừa nghe cha mình nói xong, Jigoko đã ngay lập tức phẩy tay, biến mất.

“ Moru... anh ấy sẽ tan biến mất!!!”

Hự!

“ Nóng quá!”- Hấn đánh rơi cuốn sách xuống sàn, lấy tay túm lấy cổ áo của mình.

“ Cái gì thế này?”- Hấn thấy đôi tay của mình bắt đầu tan ra...

Ngạc nhiên một lúc, rồi gương mặt hấn trở nên bình thản đến lạ. Hấn biết rằng, đã sắp đến lúc.

“Mình vẫn chưa nói được với cô ấy...”

Hấn hiểu, mình đã không còn hi vọng để có thể gặp lại Jigoko một lần nữa.

Jigoko xuất hiện ở hành lang. Cô ta ngay lập tức chạy, chạy đi tìm hấn, chạy đi tìm người đã cho cô ta rất nhiều cảm xúc trong thời gian qua.

Mở cửa phòng của hấn ra, cô ta tập trung nhìn vào người đang quỳ dưới sàn, thân thể phát sáng.

“ Không... không thể nào đâu...”

Jigoko chạy tới, quỳ xuống, lay mạnh vai của hấn. “ Làm ơn đi. Tôi không cho phép anh tan biến như thế này đâu... làm ơn... ở lại đi!!”- Cô ta nói trong tiếc nức.

“ Jigoko!”

Hấn lấy tay còn lại của mình kéo Jigoko lại gần. Môi của hấn nhắm thẳng vào đôi môi của cô ta.

Một nụ hôn đầy dịu dàng. Một nụ hôn cho Jigoko rất nhiều cảm xúc lẫn lộn khác nhau. Đau đớn, hạnh phúc, bối rối...

Đôi chân của hấn đang dần dần tan ra. Hấn buông Jigoko, nhìn sâu vào mắt cô ta, mỉm cười.

“ Anh yêu em, Jigoko.”

13. Chương 12: Cho Anh Gặp Lại Em Lần Nữa

Ngày thứ mười một

Trời lạnh buốt.

Gió đông thổi vô tình khắp mọi nơi, cỏ cây chỉ còn trơ trọi lại các cành nằm chờ vợ chồng chơi với cái lạnh. Trời âm u, xám xịt. Tuyết tan vào đêm hôm qua khiến ặt đường xuất hiện một vài vũng nước nhỏ.

Mùa đông... là đây.

Yuri ngồi xuống băng ghế trắng, đôi mắt buồn bã nhìn xung quanh. Khu vườn như thiếu đi sức sống vào những ngày này. Sự lạnh lẽo và quạnh hiu đang bao trùm nơi đây.

Đã hai ngày rồi, chàng trai ấy vẫn chưa tới.

“ Anh ấy không tới...”

Khuôn mặt của Yuri như người mất hồn. Cô đợi, đợi, và đợi. Chờ đợi anh sẽ xuất hiện và mỉm cười với cô như mọi lần. Chờ đợi anh sẽ an ủi cô bằng giọng nói dịu dàng ấm áp...

Cô muốn thấy anh, muốn thấy được gương mặt thật sự của anh...

Thở ra một hơi thật dài, Shinobu dựa lưng vào tường. Anh không có can đảm để bước ra đó và nhìn Yuri.

Đôi chân của anh... cũng đã dần dần mờ nhạt đi rồi...

“Xin lỗi em, Yuri.”

Anh bước đi, ra khỏi trường. Gió thổi, lạnh lẽo đến tê tái.

Đau.

Cô đơn.

Bi kịch năm xưa của hai người... sẽ lại tiếp diễn nữa sao?

“ Cảm ơn!”

“ Hả?”

Hắn rời mắt khỏi cuốn sách và nhìn Jigoko trân trân. Dường như cố gắng lắm cô ta mới có thể bật ra được hai từ đó. Thân người của cô ta run nhẹ, hai tay bầu lầy vạt vấy, còn mặt thì đỏ hồng lên. Đôi môi mím chặt, hai mắt long lanh vì ngượng.

Thấy một người con gái đang trong tình thế như vậy, người con trai nào mà chẳng động lòng? Hắn cũng không phải là ngoại lệ.

“ Ồ...”- Hắn băng quơ trả lời, đôi mắt màu chàm tím không ngừng nhìn Jigoko.

Cô ta đột ngột quay ngoắt mặt đi, thở mạnh, rồi đứng dậy, những bước chân khó khăn bước vội lên các bậc của cầu thang.

Còn lại một mình, hắn khẽ gấp cuốn sách lại và bỏ lên bàn. Suy nghĩ lại về chuyện hôm qua, hắn cũng chẳng hiểu tại sao mình lại làm vậy. Chỉ đơn giản là không muốn nhìn thấy cô ta đứng co ro dưới trời tuyết rơi lạnh buốt.

Đập tay lên trán mình một cái thật mạnh, hắn vu vơ nhớ lại gương mặt lúc nãy của Jigoko...

“ Chỉ cần con nói yêu một cô gái khác thì mọi chuyện sẽ kết thúc.”

“ Chỉ vậy thôi sao?”- Hắn lầm bầm- “ Nhưng... nó quá khó để con có thể nói cha à!”

Jigoko ngồi co gối trên chiếc giường nệm êm ái, miệng khẽ nở một nụ cười. Lần đầu tiên ngoài cha có một người con trai khác quan tâm tới cô ta nhiều như thế.

Và đây cũng là lần đầu tiên... Jigoko cảm nhận được... hạnh phúc thật sự là như thế nào.

Chỉ là những sự quan tâm bình thường của một tên đáng ghét.

Chỉ là những lúc hắn nhìn chăm chăm vào Jigoko.

Chỉ là những lúc... hắn ôm lấy cô ta, để cho cô ta che đi những giọt nước mắt sợ hãi của mình.

“ Cảm ơn, Moru!”

“ Jigoko!”

Dứt khỏi dòng hồi tưởng vì nghe tiếng ai đó đang gọi mình, Jigoko vội liếc đôi mắt màu nâu khói nhìn xung quanh với vẻ nghi ngờ và đề phòng.

“ Jigoko, cha đây!”

“ Cha?”- Cô ta cảm thấy bất căng thẳng hơn khi nghe tiếng nói trả lời.

“ Ta muốn nói với con một chuyện.”

“ Là gì vậy ạ?”

Jigoko không nghe cha mình nói gì trong mấy giây liền. Cô ta im lặng chờ đợi. Chẳng lẽ... có chuyện gì đã xảy ra sao?

“ Jigoko, Kazuo... quay lại rồi!”

Phút chốc, sự kinh ngạc ngay lập tức bao trùm lấy Jigoko...

Ngày thứ mười hai

Chưa bao giờ Yuri cảm thấy cô đơn nhiều như lúc này. Tim cô tựa như đang có một khoảng không lớn, trống rỗng. Anh không xuất hiện.

Anh đang ở đâu?

Đó là câu hỏi lớn nhất đang lẩn vẩn trong đầu của Yuri.

Anh đang bỏ rơi em sao...?

Em muốn nhìn thấy anh.

Em nhớ anh...

Em muốn gào lên, để cho nỗi cô đơn này vơi đi một ít...

Nhưng... em lại không thể làm được điều đó,

“ Cái gì?? Con muốn rút khỏi biên giới ư?”- Quý vương vô cùng sửng sốt trước đề nghị của con mình.

Kazuo gật đầu, đầy kiên quyết. Đôi mắt màu đỏ máu lạnh tanh nhìn cha mình.

Quý vương lấy tay vuốt mặt, suy nghĩ miên man. Ông ta vẫn chưa lường trước được Kazuo sẽ nói ra đề nghị này, vì hắn là một người trung thành và tận tụy với công việc.

“ Tại sao... con lại muốn rút khỏi biên giới chứ?”

“ Thật ra, con muốn nghỉ ngơi một thời gian. Đạo gần đây, sức khỏe của con đang yếu dần vì không có linh hồn của con người.”

Quý vương sống người. Ông ta quên mất việc quan trọng này. Nếu như ác quỷ không được ăn linh hồn của con người trong một thời gian dài, thì sức khỏe sẽ suy yếu đi. Đến lúc này ông ta mới nhận ra, chính ông ta cũng đang suy yếu dần đi.

“ Ta biết rồi. Ta sẽ cho kẻ khác thay con. Con cứ nghỉ ngơi đi.”

Quý vương ngả người ra sau ghế, thở dài. Kazuo quay gót, bước đi. Môi của hắn cong lên, khẽ nở một nụ cười...

“ Cuối cùng thì cũng sắp đến thời cơ của ta.”

“ Cha à... con muốn hỏi lại chuyện hôm qua.”- Jigoko nhìn vào quả cầu ma thuật và nói- “ Có thật là Kazuo đã quay lại không?”

“ Phải!”- Vua Địa Ngục trả lời – “ Ta không biết hắn đang có âm mưu gì đây nữa.”

“ Vậy... hắn là người đã từng hợp tác chung với Moru để giết...”- Jigoko bỏ dở câu nói và mím môi lại.

“ Mẹ con. Ta biết. Đó cũng là vợ của ta mà, làm sao mà ta quên được?”

Jigoko cúi mặt xuống, đôi mắt nâu khói trở nên buồn bã.

“ Ta xin lỗi, vì đã để con sống chung với kẻ thù.”

“ Không... không sao...”- Jigoko trầm giọng.

“ Nhưng vào lúc đó... Là ai đã làm tiêu tan sợi xích vàng của Moru vậy?”- Vua địa ngục hỏi con mình.

Bên ngoài phòng, một bóng người đang thở mạnh liên hồi với vẻ tức giận khi vô tình nghe được cuộc nói chuyện của Jigoko.

“Là con làm.”

RẦM!!!!

Cửa phòng bị mở tung sau khi tiếng nói của Jigoko vừa dứt. Cô ta quay người, tròn mắt mở to hết cỡ trong kinh ngạc. Đôi tay của cô ta vội vã giấu quả cầu đi.

“ Cô...”- Hắn nhìn Jigoko với đôi mắt rực lửa- “ Cô... nói gì cơ?”

Jigoko nhìn trân trân hắn với vẻ kinh hãi. Hắn nghe thấy hết rồi sao? Tại sao...?

“ Trả lời đi!!!!”- Hắn gào lên.

“ Tôi...”- Giọng Jigoko run run.

“ Nói đi chứ! Lúc này cô vừa nói gì? Hả???”

Jigoko cứng họng. Cô ta không biết phải làm sao. Chuyện đã vỡ lở ra như thế này rồi, cô ta không còn đường nào để trốn chạy nữa...

“ Chính tôi... là người làm gãy sợi xích vàng của anh...”

Hắn bất động mấy giây, rồi lão đảo người. Khóe miệng của hắn khẽ nhếch lên một nụ cười khinh miệt. Jigoko chưa bao giờ thấy hắn đang sợ như thế. Chưa bao giờ...

“ Vậy ra... cô là cái ả công chúa Jigoko bản tiện đó hả?”

Đây là lần đầu tiên hắn chửi rửa cô ta thậm tệ và thấp hèn như thế. Bản tiện? Dùng từ đó để nói về cô ta lúc này sao?

“ Sợi xích vàng.”- Hắn bật cười thành tiếng- “ Nó là thứ quan trọng để một hoàng tử ương bướng như tôi có thể được cả vũ trụ này thừa nhận làm người thừa kế của Deus. Nhưng... nó lại bị cắt bởi chính móng vuốt của một ả công chúa. Hừ! Tôi nghĩ chúng ta cũng có duyên quá đấy chứ, công chúa Jigoko?”

“ Nghe tôi nói đã, không phải là tôi cố ý đâu...”- Jigoko chưa kịp nói xong, hắn đã xuất hiện trước mặt cô ta tự lúc nào và lấy đôi tay rắn chắc của mình túm lấy cổ của cô ta, đè xuống giường.

Jigoko giãy giụa thân thể. Hắn làm cô ta khó chịu. Đôi tay của hắn không còn dịu dàng và ấm áp nữa, mà nó... thật lạnh lẽo và tàn khốc.

Tim của hắn cứ đau buốt từng cơn khi Jigoko quấy đạp không ngừng. Nước mắt của cô ta tuôn trào, nóng hổi cả mu bàn tay của hắn.

Hắn vội buông tay ra, quay mặt đi và lạnh giọng: “ Ra khỏi đây.”

Jigoko ngồi dậy, im lặng. Cô ta hiểu. Cô ta hiểu hắn đang giận đến mức nào. Lặng lẽ rời khỏi giường, Jigoko phẩy tay, đóng gói tất cả hành lý và gom chúng lại.

Hắn khẽ liếc sang với vẻ tức giận và đau khổ, rồi lại quay mặt đi, nắm chặt tay lại.

Cô ta đứng trân trân nhìn hắn. Jigoko không hi vọng hắn sẽ thay đổi quyết định, cô ta chỉ muốn nhìn hắn lần cuối.

“ Cô còn đứng đó làm gì nữa vậy, thưa công chúa? Đi về cái nơi dành cho cô đi.”

Jigoko mím môi, một giọt nước mắt lăn dài nơi khóe mi, chảy dài xuống má. Cô ta phất tay, tan biến như làn khói...

“ Tại sao... lại là cô chứ?”- Hắn lầm bầm, tay bấu chặt lấy tấm nệm...

Ngày thứ mười bốn.

Hôm nay... anh xuất hiện.

Yuri vội vã chạy đến gần, nhìn anh với đôi mắt vui mừng khôn xiết. Anh vẫn ngồi im, không nói gì. Trông anh thật không giống như mọi ngày...

Yuri lấy tay quơ quơ trước mặt anh. Cuối cùng thì anh cũng ngước lên, nhìn cô. Đôi mắt ấy... vẫn ấm áp như mọi khi, nhưng có gì đó thật khác...

“ Em đã từng nói rằng em muốn biết tôi là ai?”

Yuri chần chờ một lúc, rồi nhìn anh, gật đầu.

“ Tôi sẽ cho em biết.”

Mắt của Yuri sáng lên, đầy ngạc nhiên, khẽ nở một nụ cười mỉm đầy nhẹ nhàng.

Anh đứng dậy, khẽ nở một nụ cười. Đôi tay của anh từ từ cởi chiếc nón áo ra, để lộ gương mặt mà Yuri luôn luôn muốn biết.

Nụ cười trên môi của cô chợt tắt.

“Shinobu...?”

Shinobu mỉm cười, nhìn Yuri đang tròn mắt với vẻ mặt ngạc nhiên. Anh biết là cô sẽ như thế này nếu như anh nói sự thật. Và anh cũng biết... cô sẽ càng không muốn anh biến mất.

Yuri vội vã lấy sổ ra, viết vào đó. “ Có thật... là Shinobu không?”

Shinobu đọc xong dòng chữ, rồi gật đầu nhẹ nhàng.

“ Shinobu... rất cuộc... người mình yêu nhất vẫn là anh...”

Một giọt nước mắt nóng hổi khẽ lăn trên má của Yuri. Ngỡ ngàng, xúc động, bối rối. Trái tim cô trở nên loạn nhịp. Cô không biết đâu mới là cảm giác thật của mình lúc này...

Tôi có thể cảm nhận được... đôi vai mình run lên không phải vì lạnh, cũng không phải vì cô đơn...

Mà nó chính là sự ngỡ ngàng, niềm hạnh phúc, xen lẫn thêm một chút đau nhói trong đó... khi nhìn thấy anh.

Jigoko đi cũng đã được hai ngày.

Hắn nằm trong phòng, trong đầu không ngừng nghĩ đến cô ta. Những dòng hồi tưởng ấy cứ xuất hiện liên tục, khiến hắn càng thấy giận chính bản thân mình.

Hắn giận mình... vì đã đưa kẻ thù đến nhà.

Hắn giận mình... vì đã không nhận ra điều đó sớm.

Hắn giận mình... vì đã quá ngu ngốc khi để tính cách của cô ta làm lay động chính bản thân.

Và hắn giận mình... vì đã yêu cô a, kẻ thù của chính mình.

Hắn không biết mình còn ở trên cõi đời này được bao lâu. Khi nào Yuri mở miệng nói, thì hắn sẽ tan biến. Tan biến... đến nơi tăm tối nhất của vũ trụ, nó còn tàn khốc hơn cả Địa Ngục.

“ Công chúa, người hãy ra ăn tối với đức vua được không ạ?”- Một người hầu đứng bên ngoài gõ cánh cửa bằng đá và nói bằng giọng van nài, nhưng Jigoko lại phớt lờ.

Cô ta úp mặt vào gối, thân thể đau như vỡ ra thành từng mảnh. Ngay cả trái tim của cô ta đang được đựng trong chiếc bình cũng đập nhanh liên hồi. Cô ta mệt mỏi, cô đơn.

Cô ta rất nhớ một người, nhưng lại không thể gặp được.

“Mình là kẻ thù của hắn. Hắn sẽ không bao giờ tha thứ ỉnh...”

Nước mắt của cô ta làm ướt cả một mảng gối. Từng giọt chảy dài trên đôi má trắng tái nhợt nhạt...

Ngày thứ mười lăm.

“Yuri... tôi phải đi rồi.”

Yuri nhìn sang Shinobu, anh đang ngược mắt lên trời, nhìn những đám mây xám xịt đang che phủ đi ánh nắng mặt trời. Cô không hiểu... câu nói đó của anh có ngầm ý gì?

“ Anh nói vậy... là sao?”- Cô viết vào giấy và gờ lên.

Shinobu đọc dòng chữ, rồi mỉm cười.

“ Tôi chỉ nói tới đó thôi.”

Yuri thoáng giật mình. Không lẽ...

Không lẽ... đã sắp đến thời hạn rồi sao?

Shinobu nhìn Yuri một lát, rồi mỉm cười dịu dàng. Song, anh đứng dậy.

“ Tôi phải đi rồi...”

Yuri giật mình, nhìn anh với đôi mắt long lanh nước. Chưa bao giờ cô sợ hãi như lúc này. Nỗi sợ đó, cộng thêm cả một chút lo lắng đang xâm chiếm cơ thể của cô.

“Thôi nào... đừng lo lắng. Tôi chỉ về nhà thôi mà!”- Shinobu cười, trấn an Yuri.

Cô gật đầu, thở mạnh một cái. Anh quay lưng, bước đi, chậm rãi.

Ngày cuối cùng... Hôm nay, là thời hạn của Shinobu.

Màn đêm đang dần dần bao phủ khắp thị trấn. Mọi nơi đã lên đèn. Mặc cho thời tiết lạnh đến cắt da cắt thịt, mọi người vẫn diễm nhiên đi đi lại lại trên phố. Ôn ào, vội vã, không ai nhìn mặt ai.

Yuri lê từng bước chân trên con đường. Con đường này, hôm nay đột nhiên dài ra đến lạ. Nhà nhà lên đèn sáng rực. Không gian bên trong vô cùng ấm áp. Yuri tiếp tục đi một cách chậm chạp, đúng cách của một người cô đơn.

Hự!

Shinobu chống tay vào tường và thở nhanh. Thân người anh đang phát sáng. Cơ thể anh nóng rực, tim đập nhanh liên hồi, loạn nhịp.

“Đây chính là biểu hiện của sự biến mất sao?”

Anh cố gắng đi tiếp thêm một đoạn nữa. Anh không thể biến mất như thế này. Yuri... anh vẫn chưa được gặp Yuri lần cuối.

“ Đó là Shinobu mà...”

Yuri vội vã chạy đến gần. Cô kinh ngạc khi thấy thân người anh đang phát sáng.

“ Shinobu... anh bị gì thế này?”- Gương mặt của cô lộ rõ vẻ lo lắng tột độ.

Thấy Yuri đang đi tới gần, Shinobu đứng lại, nhìn cô và mỉm cười.

Yuri vội vã lấy sổ và bút ra. Cô phải hỏi anh cho ra lẽ.

“Thời hạn của tôi... đã đến rồi.”

Cô chưa kịp viết xong thì Shinobu đã lên tiếng. Mặc dù giọng nói của anh rất nhỏ, nhưng đủ cho cô nghe thấy từng chữ và khiến cô đứng bất động.

Bịch!

Lách cách!

Cuốn sổ và cây bút rơi xuống, đôi tay của Yuri nắm chặt lại. Mắt của cô bắt đầu đỏ lên và long lanh nước. Miệng của cô mở ra he hé. Dường như cô muốn hỏi anh lại lần nữa.

“ Yuri... sau này không có tôi, hứa với tôi, em vẫn phải mỉm cười, được chứ?”

Yuri loạng choạng vài bước, lấy tay che miệng. Nước mắt của cô chảy dài, lăn trên má, ướt cả bàn tay trắng ngần.

Đôi tay của anh, đang tan ra thành từng mảnh nhỏ.

Yuri vươn tay tới, cô muốn chạm vào anh, ngay bây giờ. Cô muốn ôm lấy người con trai mà cô yêu.

“ Không thể được... Shinobu... Em không cho phép điều này xảy ra...”

Nụ cười của anh, sự dịu dàng của anh, cô sẽ không bao giờ thấy được sao? Cô... sẽ không còn được gặp anh được nữa.

“ Shinobu...”

“Shinobu...”

“ Shinobu!!!!”

ẦM!!!!

Nơi ở của Deus bắt đầu rung chuyển dữ dội. Yuri, đã cất tiếng nói.

“ Cái gì? Kaori nói rồi sao??”- Vừa nghe cha mình nói xong, Jigoko đã ngay lập tức phẩy tay, biến mất.

“ Moru... anh ấy sẽ tan biến mất!!!”

Hự!

“ Nóng quá!”- Hắn đánh rơi cuốn sách xuống sàn, lấy tay túm lấy cổ áo của mình.

“ Cái gì thế này?”- Hấn thấy đôi tay của mình bắt đầu tan ra...

Ngạc nhiên một lúc, rồi gương mặt hấn trở nên bình thản đến lạ. Hấn biết rằng, đã sắp đến lúc.

“Mình vẫn chưa nói được với cô ấy...”

Hấn hiểu, mình đã không còn hi vọng để có thể gặp lại Jigoko một lần nữa.

Jigoko xuất hiện ở hành lang. Cô ta ngay lập tức chạy, chạy đi tìm hấn, chạy đi tìm người đã cho cô ta rất nhiều cảm xúc trong thời gian qua.

Mở cửa phòng của hấn ra, cô ta tập trung nhìn vào người đang quỳ dưới sàn, thân thể phát sáng.

“ Không... không thể nào đâu...”

Jigoko chạy tới, quỳ xuống, lay mạnh vai của hấn. “ Làm ơn đi. Tôi không cho phép anh tan biến như thế này đâu... làm ơn... ở lại đi!!”- Cô ta nói trong tiếc nức.

“ Jigoko!”

Hấn lấy tay còn lại của mình kéo Jigoko lại gần. Môi của hấn nhắm thẳng vào đôi môi của cô ta.

Một nụ hôn đầy dịu dàng. Một nụ hôn cho Jigoko rất nhiều cảm xúc lẫn lộn khác nhau. Đau đớn, hạnh phúc, bối rối...

Đôi chân của hấn đang dần dần tan ra. Hấn buông Jigoko, nhìn sâu vào mắt cô ta, mỉm cười.

“ Anh yêu em, Jigoko.”

14. Chương 13: Âm Mưu (Phần 1)

Hạnh phúc và đau khổ...

Em đã từng nghĩ chúng cách nhau một khoảng rất xa.

Nhưng.

Đến bây giờ em mới biết...

Chúng là một cặp song sinh, không thể nào tách rời được.

Yuri ngã quỵ, nước mắt rơi lã chã xuống mặt đường. Tim cô như có bàn tay của ai đó bóp chặt lại, đau buốt và nghẹt thở. Shinobu rời xa cô. Anh rời xa cô, để lại trong cô một hố sâu cô đơn vô tận. “ Điều này không đúng, không đúng. Shinobu...”

“ Yuri...”

“ Moru... không! Đừng bỏ tôi, tôi cần anh. Tôi thực sự cần anh mà... Tôi xin lỗi, xin lỗi vì đã làm đứt sợi xích vàng của anh. Xin lỗi vì đã làm ướt áo của anh. Tôi xin lỗi... Anh đánh hay là giết tôi cũng được... Anh...”

Jigoko dừng lại và nức lên, nước mắt rơi xuống trên thân người đang phát sáng của hấn. Cô ta thật sự cần hấn. Cô ta không muốn hấn tan biến... không muốn...

“ Đừng khóc nữa, nhìn em xấu chết được!”

“ Hả?”

“ Hả?”

“ Là tôi đây...”

Yuri ngược mặt lên, nhìn người đối diện. Là Shinobu, không thể nào, chắc chắn là cô đang nằm mơ thôi...

Cô đứng dậy, khẽ dụi mắt. Anh vẫn đứng đó, mỉm cười ấm áp và nhìn cô với đôi mắt thân thương trìu mến. Anh vẫn ở đây, không tan biến đi đâu cả. Anh ở lại... vì cô.

“ Không phải... hơ!”- Yuri đưa tay bịt miệng lại. Cô nói được rồi! Giọng nói của cô...

“ Yuri...”- Anh gọi cô bằng giọng dịu dàng nhất- “ Tôi... có thể ôm em được không?”

Yuri đứng bất động một lúc. Anh... muốn chạm vào cô sao? Anh không sợ ư?

“ Nhưng, nhưng mà...”- Yuri lắp bắp lên tiếng.

“ Không sao đâu, tôi sẽ ổn mà.”

Yuri bước từng bước, đi lại gần anh. Đôi tay của cô áp sát vào người, môi mím chặt lại vì lo sợ. Làm như thế này là quá liều lĩnh, cô không thể tưởng tượng ra được cảnh tượng mình thấy tiếp theo.

Yuri đứng lại, cách Shinobu chỉ khoảng một bước chân. Hai người im lặng, nhìn nhau. Đôi mắt của họ như xoáy sâu vào nhau.

“ Yuri...”

Shinobu bất chợt vươn tay ra. Rất nhanh, anh ôm trọn Yuri vào lòng mình trong sự kinh ngạc của cô.

“Anh yêu em, Yuri...”

Cô cứng người một lúc lâu, rồi nhanh chóng lấy hai tay của mình và ôm lại. Thân người của anh thật ấm áp, thật dịu dàng, thật yên bình...

“ Em cũng vậy...”- Cô nói trong tiếng nức khê. Một giọt nước mắt rơi xuống từ đuôi mắt của Yuri. Giọt nước mắt của hạnh phúc, giọt nước mắt như xóa tan đi bao nỗi buồn đang ngự trị trong lòng của cô...

“Anh... anh...”- Jigoko lắp bắp khi thấy hấn ngồi dậy. Hấn không sao, hấn vẫn ở đây. Tại sao...?

Lấy một tay và quệt đi nước mắt còn vương lại trên má của Jigoko, hấn mỉm cười, đầy dịu dàng. “ Không sao rồi. Anh sẽ không rời xa em nữa đâu.”

Jigoko bất động mấy giây, rồi lấy tay véo thật mạnh vào má của hấn.

“ ĐAU!!!”- Hấn la ầm lên- “ Em làm cái gì vậy hả?”

“ Xin lỗi!”- Jigoko lắp bắp- “ Nhưng tôi sợ anh chỉ là hình nộm hay gấu bông gì đó...”

Hấn bật cười thành tiếng, lấy tay ôm cô ta vào lòng. Jigoko hơi bất ngờ, cửa quây một hồi rồi cũng im lặng, chấp nhận.

“Từ nay anh sẽ không rời xa em. Và anh cũng không cho phép em rời xa anh. Nghe rõ chưa?”

Jigoko lưỡng lự một hồi, rồi gật nhẹ đầu.

Hấn buông ra, im lặng nhìn cô ta rất lâu.

“ Nhưng mà... còn chuyện sợ xích...”

Chưa kịp nói xong, Jigoko đã bị nụ hôn của hấn làm chặn mất câu nói. Mặt cô ta đỏ bừng lên, bối rối dâng trào khắp người.

Kể ra hấn cũng canh đúng lúc thật!

Vương quốc Ác Quỷ.

Kazuo nằm trên chiếc giường êm ái của mình, mắt nhắm lên trần nhà. Chẳng ai biết hấn đang nghĩ gì, chỉ biết lâu lâu hấn lại nhếch môi lên, cười một cái đầy thỏa mãn.

“ Chắc là tới lúc thực hiện nó rồi.”

Hấn ngồi dậy, đi ra khỏi phòng.

Lướt qua hành lang dài và rẽ vào một căn phòng tối, Kazuo thấp nển, trải một tấm da lên chiếc bàn gỗ.

“ Anh trai, phụ vương. Nếu hai người không làm, thì tôi sẽ làm.”

Đôi môi của hắn cong lên, nở một nụ cười đắc thắng.

“ Cứ chờ đây, thần Vũ Trụ. Ta sẽ cướp lấy ngôi vị của ông để mà ngồi vào đó. Và ta, sẽ thống trị cả Vũ trụ này.”

Tiếng cười của hắn vang lên trong không gian thanh vắng, dội vào vách tường làm bằng đá.

“Cái gì? Kazuo rút khỏi biên giới và trở về rồi ư?”- Nữ hoàng Thiên sứ không tránh khỏi sự ngạc nhiên khi nghe người của mình thông báo.

Bà ngồi xuống ghế vàng, lấy tay xoa trán. Kazuo trở về vương quốc Ác Quỷ để làm gì chứ? Lần này hắn lại muốn giở trò gì? Nữ hoàng vô cùng băn khoăn. Một mớ suy nghĩ hỗn độn ngay lập tức dồn vào đầu bà.

“Ta không thể nhờ các Thiên sứ đi theo dõi và tiêu diệt hắn được. Họ không đủ khả năng và sức mạnh... Julia cũng không còn ở đây.”

Bà suy nghĩ dăm chiêu, cố gắng tìm ra được cách nào đó để có thể ngăn chặn Kazuo. Làm cách nào để hắn không thể phát hiện ra là đang bị theo dõi?

Cuối cùng... bà cũng đã có một giải pháp khá hiệu quả.

“ Con hãy chuẩn bị đi, Yuki* ta muốn con cùng ta đến chỗ Gargoyle**.”

(Chú thích: *Yuki: Thiên sứ Tuyết.

**Gargoyle: Quái vật lai thiên thần. Sinh vật bảo vệ con người khỏi ác quỷ. Thường ngự trang thành các bức tượng quái vật được đặt ở các tòa lâu đài cổ hoặc nhà thờ cổ.)

Lâu đài của Gargoyle, nơi tiếp giáp giữa Thiên Đàng và thế giới Con Người.

“Sophie, lâu quá rồi không gặp lại bà!”- Maki, nữ hoàng của các Gargoyle vội ra đón mừng ở trước cửa lâu đài khi vừa nghe tin Sophie ghé qua.

“ Chào Maki, lâu không gặp, bà vẫn khỏe chứ?”- Sophie cười nhẹ và hỏi han.

“ Tôi vẫn thế!”- Maki vừa nói, vừa dẫn mọi người vào trong- “ Hôm nay có chuyện gì mà bà ghé thăm lâu đài của tôi vậy?”

“ Thật ra thì tôi có chuyện muốn nhờ bà.”

Maki dẫn tất cả lên lầu trên. Lâu đài được thắp sáng bằng những ngọn nến. Binh sĩ đứng canh gác ở khắp nơi, trông “họ” chẳng khác gì con người khi ngự trang.

“ Không phải... Gargoyle ngự trang là những bức tượng quái vật sao?”- Yuki lên tiếng sau khi nhìn dãy binh sĩ đứng im lặng hai bên hành lang.

“ Đó là những Gargoyle canh gác ở bên ngoài. Còn bên trong, họ sẽ biến thành con người, giống như ta.”- Maki vừa đi vừa giải thích.

Một binh sĩ mở cửa phòng họp chính ra, cúi chào tất cả và đi ra ngoài, đóng cửa lại. Những ngọn nến lần lượt được tự động thắp sáng lên. Maki mời mọi người ngồi xuống bàn và bắt đầu vào chủ đề chính. “ Vậy... bà cần nhờ ta chuyện gì?”

“ Là về Kazuo.”- Sophie khẽ mỉm cười, hơi hướng người ra đằng trước và nói.

Miki nhíu mày, đôi mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên.

“ Kazuo? Hắn trở lại rồi sao?”- Trả lời câu hỏi của Maki là một cái gật đầu tỏ ý đồng tình của Sophie.

Maki ngả người ra sau ghế, im lặng mấy giây liền. Dường như bà đang khá bàng hoàng về việc này.

“ Tôi muốn nhờ bà, cử một số Gargoyle đi theo dõi tình hình của hắn, để tránh tai họa lặp lại như 500 năm trước.”- Sophie tiếp tục lên tiếng.

Maki đan hai tay vào nhau, lông mày chau lại, vẻ dăm chiêu...

“ Được rồi! Bà cần bao nhiêu Gargoyle của tôi?”

15. Chương 14: Âm Mưu (phần 2)

Hạnh phúc sẽ là mãi mãi, hay chỉ thoáng qua như một cơn gió?

“Làm thêm một cái nữa đi!”

Moru đang “bị” Jigoko hành xác bởi những tiếng nhõng nhẽo vừa khó chịu vừa đáng yêu đến kì lạ. Chẳng là hắn xếp origami, thế là cô ta thấy, bắt hắn xếp một đồng để tặng cho cô ta. Ôi thôi, cái bàn đã toàn hạc giấy, lính với thuyền buồm mà vẫn còn chưa chịu sao?

“Một cái nữa thôi! Em hứa đấy! Hứa mà...”- Cô ta lại tiếp tục cái điệp khúc đáng yêu ấy.

Moru thở dài, hắn đâu còn cách nào khác?- “Một cái nữa thôi đấy. Em mà còn đòi nữa, đừng trách anh vô tình!”

Jigoko cười thật tươi, gật đầu lia lịa. Chính cô ta cũng không biết vì sao những hình thù được làm từ giấy này lại hấp dẫn được cô ta.

“Trả đây!”

“Nói chuyện lạnh lùng quá đó!”

Yuri không thèm nhìn Shinobu một lần, thậm chí là không thèm liếc. Tay cô đưa sang một cách khinh khỉnh để “đòi nợ” anh.

“Trả không?”

“Không trả!”

Shinobu vẫn đùa dai với Yuri, khiến cô rất bực, hàng lông mày nhíu lại, sát vào nhau.

“Em sẽ giận đấy!”

“Chừng nào em quay mặt qua đây và thành tâm nói, anh sẽ trả.”

Yuri mím môi lại, rồi khẽ thở dài. “Em quay sang là phải trả đấy!”

Cô từ từ quay mặt sang, nhìn anh. Shinobu mỉm cười, giơ món đồ mà cô muốn lấy ra. “Đây!”

Yuri vươn cánh tay ra để đón lấy. Chưa kịp giật nó lại, cô đã bị anh kéo một phát, cả thân người ngã vào lòng anh. Còn đôi môi của cô, thì đang bị môi anh khoá chặt lại.

“Anh...”- Yuri tối sầm mặt lại, nhìn Shinobu khi anh buông ra.

“Gì nào??”- Anh cười và hỏi lại.

Yuri nhìn anh thật chăm chú và im lặng. Thật ra, cô muốn ở trong vòng tay của anh thế này mãi. Nó toả ra hơi ấm thật quá đối dịu dàng. Cô không muốn nói cho anh biết điều cô đang nghĩ lúc này, cô muốn đây chỉ là bí mật của riêng mình mà thôi.

“Trả em này. Anh chỉ thắc mắc không biết thứ dày cộm này có gì hấp dẫn hơn anh nhỉ?”

Đột nhiên, Yuri giật mình, ngồi thẳng dậy, nhìn anh trân trân, tròn mắt dân ra hết cỡ. Đầu cô bắt đầu đau. Cơn đau càng lúc càng nặng hơn. Cô ôm đầu, thân người run lên bần bật.

“Không biết thứ dày cộm ấy có gì hấp dẫn hơn tớ nhỉ?”

“Đơn giản vì nó là sách!”

Cuộc đối thoại đó... Mình nhớ cuộc đối thoại đó...

“Nói yêu anh?”

“Em yêu anh...”

Tôi không biết mình nên vui hay nên buồn khi nhớ lại phần nào kí ức. Nó thật đẹp, nhưng cũng thật đau khổ...

Tôi phân vân... liệu mình có muốn nhớ lại những dòng hồi ức này hay không?

Nếu có... thì mục đích ông trời bắt tôi nhớ lại... là gì?

“Ta muốn có một chiến binh bất khả chiến bại. Như thế kế hoạch của ta mới thành công.”

Kazuo ngồi dựa ra ghế, băng quơ nói. Quả thật, hắn muốn một chiến binh như thế để có thể đánh bại tất cả các đối thủ cản đường hắn. Nhưng hắn vẫn chưa tìm ra kẻ nào xứng đáng.

“Julia, thiên sứ diệt Quỷ, hoàng tử thấy sao?”- Thuộc hạ của hắn lên tiếng.

“Julia? Kaori sao? Không phải cô ta đã chết rồi à?”- Kazuo vắt chéo chân, khinh khỉnh hỏi lại.

“Cô ta đã chuyển kiếp, và giờ đang sống trong hình dạng con người. Nhưng cô ta vẫn còn phép thuật. Chỉ cần ngài hồi phục trí nhớ của cô ta, cô ta sẽ trở lại là một chiến binh.”

Kazuo đang hai tay vào nhau. Đôi mắt đỏ quạch bắt đầu ánh lên những tia thú vị.

“Nhưng nghe nói cô ta là người yêu của Kiba, anh trai ta. Liệu khi ta bắt cô ta, hắn có manh động không?”

“Hoàng tử, Kiba cũng đã được tái sinh và đang ở rất gần Kaori. Người hãy hồi phục trí nhớ của cả hai người họ...”

“Cả hai người sao?”- Kazuo chặn ngang- “Người muốn bị hắn giết không toàn thân à?”

“Hoàng tử, Kiba sẽ không dám đụng chạm gì đến Kaori. Nếu như làm cả hai hồi phục trí nhớ, hoàng tử bắt Kaori, làm cho cô ta phải đấu với Kiba. Như vậy, Người đã có thể giết được kẻ mà mình thù nhất rồi!”

Đôi môi của Kazuo cong kên, khe nở một nụ cười ma quái. “Chà... kế hoạch được đấy chứ! Người giỏi lắm. Vậy là một công đôi việc rồi.”

Hắn bật cười thành tiếng. Tiếng cười hoà lẫn vào không trung, mang đầy sắc thái ghê rợn.

Đột nhiên, một tiếng động nhỏ khiến hắn giật bắn người. Hắn đứng dậy, rút con dao trong người ra và phóng xuyên qua cửa sổ đang bị đóng kín.

“Hoàng tử, chuyện gì vậy ạ?”- Tên thuộc hạ hấp tấp hỏi.

Kazuo đi tới cửa sổ, mở toang nó và nhìn ra ngoài. Một cột sáng màu xanh xuất hiện, kèm theo đó là những tiếng gào thét như muốn xé tan cả không trung.

“Bọn Gargoyle... Chết tiệt!”

Hắn quay vào trong, mở cửa chính ra và la lớn. “Lính đâu, mau đi giải quyết bọn quái vật ngoài kia, không được chừa tên nào. Nếu không, ta sẽ chặt hết đầu của các người!!”

Bọn quỷ nhanh chóng giang rộng đôi cánh và bay vụt ra ngoài. Kazuo đứng lặng người một lúc, đôi mắt màu đỏ ánh lên những tia thù hận.

“Có chuyện gì thế? Kazuo?”- Quỷ vương bay tới, lo lắng hỏi.

Kazuo vuốt mặt, cố giữ lấy bình tĩnh. “Không có gì ạ! Chỉ là... có một vài trục trặc nhỏ thôi.”

Quý Vương khẽ gật đầu, nhưng ông ta lại không thấy yên tâm về đứa con trai này. 500 năm trước, chỉ vì ham muốn ngôi vị chúa tể Vũ trụ, hắn điên cuồng giết hại rất nhiều kẻ mà hắn cho là cản đường hắn, trong đó có cả mẹ của Jigoko. Bà ta là một kẻ thù đáng gờm nhất của Kazuo. Và hắn đã làm được, hắn đã giết được bà ta. Nhưng rất may, trước khi hắn chiếm lấy ngôi vị chúa tể, những Thiên sứ và Gargoyle đã hạ gục hắn và yêu cầu Quý vương giao cho Kazuo một công việc nào đó để có thể quên đi ước muốn điên rồ của hắn. Nhưng dường như, lúc này, nó đã trở nên vô ích. Ham muốn nắm quyền của Kazuo lại trở dậy, thậm chí là còn mạnh mẽ hơn trước.

“Cứ chờ xem! Kazuo này sẽ đem tới những điều thật bất ngờ và thú vị cho các người!”

Hắn nhếch môi, cười nhạt và đi vào phòng, đóng sập cửa lại.

“Kaori... Kaori...! Cô sẽ là chiến binh tốt nhất của ta.”

Yuri khẽ cử động thân người. Cô mở mắt, cố lấy tay ngăn ánh sáng đang ập vào trong tròng nhãn màu xanh ô liu tuyệt đẹp.

“Em đỡ chưa?”- Cô nhìn sang bên phải, Shinobu đang ngồi bên cạnh, lấy bàn tay dịu dàng vuốt mái tóc màu nâu nhạt của cô. Đôi môi của anh cong lên, nở một nụ cười ấm áp.

“Em đang ở đâu?”- Yuri hỏi bằng giọng thều thào.

“Phòng y tế của trường. Do em bị ngất, nên anh đưa em vào đây.”- Shinobu nhẹ nhàng trả lời.

Yuri thở dài ra một hơi thật dài, rồi mỉm cười.

“Cảm ơn anh!”

“Chính anh phải là người cảm ơn mới đúng. Cảm ơn em... vì đã tỉnh dậy.”

“Xi... có thật không đây?”- Yuri bĩu môi, phồng má lên và hỏi.

“Không có câu nào là nói dối.”

Cô cười, anh cũng cười, tràn đầy hạnh phúc.

“Mà hình như tóc em đang đổi màu...”

“Hả? Thật sao?”

Yuri hơi ngạc nhiên, cô lấy tay cầm một vài lọn tóc lên và nhìn, đúng là đang đổi thật. Nó không còn là màu nâu nhạt nữa, mà đã hơi đỏ lên một chút...

Cô đang biến đổi? Cô không biết, và cô đã bỏ qua điều đó.

Nhưng cô đâu biết, màu tóc đỏ, chính là màu tóc của người con gái ở kiếp trước của cô, thiên sứ diệt Quý, Kaori.

Cổ họng cô đã từng khản đặc lại chỉ vì gào thét một cái tên...

Một cái tên, một con người vô cùng quan trọng đối với cô...

Liệu... định mệnh có bắt cô lặp lại điều đó?

Và liệu chính nó- Định mệnh... có mang anh đi lần nữa không?

Bi kịch mới... lại bắt đầu...

16. Chương 15: Thay Đổi Và Biến Mất

Dạo gần đây... giấc mơ và kí ức cứ lặp đi lặp lại liên tục...

Yuri ngồi dậy và lấy tay vỗ nhẹ đầu. Cơn đau đang ập tới. Nó cứ buốt lên rồi lại lặng đi, từng hồi một, khiến cô khó chịu và tưởng như không thể kiểm soát được bản thân mình.

Cô vội lấy tay nâng vài lọn tóc lên và xem. Nó không còn là màu nâu thuần túy nữa, mà là một màu đỏ tươi.

Yuri tung chăn, bước xuống giường, lao ngay vào nhà vệ sinh. Ngay lập tức, cô há hốc mồm trong kinh ngạc. Tóc của cô... chỉ đôi chỗ còn màu nâu, hầu hết màu đỏ đã chiếm hết gần nửa đầu.

Yuri uể oải làm vệ sinh cá nhân và thay đồ. Xong xuôi, cô lê từng bước xuống phòng ăn.

Ngồi xuống bàn và đợi người làm bưng bữa sáng lên, Yuri không ngừng lấy tay xoắn tóc. Cô chán chường, không hiểu tại sao tóc mình lại...

Cô lấy tay đập bàn thật mạnh. Đột nhiên cô cảm thấy tức tối vô cớ, giống như là có một luồng điện đang xẹt rất mạnh ngang người vậy.

Rắc!!

Yuri cứng người, vội vã thu tay lại. Cô đứng bật dậy khỏi ghế và lùi ra sau. Không thể nào! Cô chỉ đánh nhẹ lên bàn thôi, làm sao mà...

Làm sao mà nó lại bị nứt được chứ?

“Cô chủ à, có chuyện gì vậy ạ?”- Những người làm vội vã chạy vào. Họ nhìn cảnh trước mắt và cũng ngạc nhiên không kém.

“Cô chủ! Cô có sao không ạ?”

Một cô hầu chạy đến bên Yuri, nâng tay cô lên và xem xét.

“Không... không sao...”- Yuri giật tay lại, giọng như người mất hồn. Cô cầm cặp lên, bước đi thật nhanh.

Cái gì chứ? Tại sao cô lại có thể mạnh tới nỗi làm nứt cái bàn đó?

Ngồi xuống băng ghế trắng trong vườn trường, Yuri run run giơ đôi bàn tay của mình lên. Có chuyện gì sao? Cô cảm thấy cô không còn là cô nữa.

Đột nhiên, một bàn tay khác đặt lên tay Yuri, khiến cô sợ hãi rụt tay lại, ngược mặt lên. Là Shinobu.

“Em không sao chứ?”- Anh hỏi bằng giọng lo lắng.

Yuri thở phào nhẹ nhõm, buông thông đôi tay xuống. “Không sao! Em chỉ giật mình một chút thôi.”

“Yuri, tóc em...”

“Em biết.”

Shinobu đành im lặng khi thấy gương mặt của Yuri trở nên ủ rũ. Anh lặng người mấy giây, nhìn cô. Đột nhiên, anh thấy đôi mắt của Yuri long lanh nước.

Shinobu nắm chặt tay lại. Anh vươn người tới, vòng tay qua và ôm lấy cô. “Đừng khóc. Anh không muốn thấy em khóc trước mặt anh lần nữa đâu.”

“Em nghĩ... em không còn là chính mình nữa...”- Giọng Yuri run run. Cô ôm ghì lấy anh, sợ hãi.

“Dù em không còn là chính mình, nhưng em vẫn là người con gái mà anh yêu. Cho nên... đừng lo lắng, được chứ?”- Câu nói an ủi dịu dàng của Shinobu khiến Yuri bối rối. Đột nhiên, nước mắt cô rơi xuống, từng giọt một, lăn dài hai bên má. Đây là chàng trai mà cô yêu. Đây là chàng trai chưa bao giờ bỏ rơi cô. Anh là

vậy! Yuri biết... anh đã phải đau khi nhìn thấy cô khóc quá nhiều lần, nên ngay lúc này, cô không muốn ngược mặt lên, cô sợ sẽ lại thấy gương mặt đầy những cảm xúc phức tạp của anh...

Mặc dù đã an ủi Yuri, nhưng Shinobu vẫn thấy đôi vai của cô run lên và áo mình ướt ướt. Anh biết, cô đang khóc.

Shinobu nhẹ nhàng lấy tay vuốt những sợi tóc đỏ của Yuri. Trong khoảnh khắc, đột nhiên... anh thấy màu tóc này thật thân quen. Hình như anh đã từng thấy nó trước đây, chắc chắn thế.

“Kaori...”

“Kaori... sao?”- Anh lầm bầm trong vô thức.

Yuri ngồi thẳng dậy, chùi nước mắt thật nhanh và mỉm cười.

“Ổn rồi chứ?”- Shinobu hỏi.

“Ừm...”- Yuri gật đầu, nhìn anh.

Đột nhiên, một cơn rừng mình thoáng qua trên cơ thể của cô. Và rồi, như một luồng điện chạy ngang, cô đứng phắt dậy, xoay người ra sau, đưa tay lên và chém vào không trung. Một đường màu xanh thoáng xẹt qua, rồi biến mất.

Yuri chao đảo, ngồi phịch xuống. Cô không hiểu cơ thể mình đang bị gì nữa.

Nhìn ra đằng trước, xem chút nữa cô đã hét lên vì sợ hãi. Ba con chim nằm dài trên mặt đất, thân thể đã bị chém đứt gần như làm đôi.

“Có chuyện gì vậy?”

Shinobu vội vã bước tới gần, ngồi xuống, vịn tay lên vai cô. Yuri quay ra sau, ôm lấy anh. Cô không muốn nhìn, cô không muốn thấy gì hết!!

“Shinobu, em không hiểu! Chuyện gì đang xảy ra vậy?”- Cô bắt đầu run lên vì sợ hãi.

Shinobu im lặng, nhìn cô, rồi hướng đôi mắt nhìn lên lũ chim đang nằm trên vũng máu.

Yuri đang biến đổi. Tóc của cô đã hoàn toàn biến thành màu đỏ.

“Chuyện gì vậy chứ...?”

“Ừm.... Aaaaaa!!! Tại sao?????”

“Đưa mặt đây rồi la sau!”

Đây là ván bài thứ mười hai mà Jigoko thua khi chơi với Moru. Cô ta nhú mày, đưa mặt lại gần. Moru lấy tay, búng một cái lên mũi cô ta, cười hả hê.

“Rõ ràng là anh cố tình để con Joker cho em bốc. Đồ đểu!”- Jigoko vừa xoa mũi vừa bực tức trách móc.

“Ồ... Anh trong sáng thế này mà em lại vu oan giá họa cho anh sao?”- Moru giả ờ ngạc nhiên, nói giống như mình “trong sáng” thật vậy!

“Đừng có tự nhận mình là thỏ trong khi anh là sói. Tối nay đừng có hòng ôm em mà ngủ đấy nhé!”- Jigoko xoay xoay con bài, đôi mắt mang vẻ bình thản đến lạ, nhưng giọng nói thì chẳng hạ hỏa tí nào!

“Ấy! Anh chỉ đùa chút thôi mà. Thôi nào, tối anh sẽ bị cảm lạnh mất...!”- Giọng Moru đầy nài nỉ và hối lỗi.

“Hừ... Đồ khôn lỏi.”

Jigoko đứng dậy, đi về phòng. Moru cũng vội vã đi theo. Hắn chẳng muốn cô ấy giận mình, nhưng lúc nào cũng “vô tình” làm cho lửa trong người cô ấy bùng lên.

Vừa lên tới nơi, hắn đã thấy Jigoko đứng bất động ở giữa phòng. Hắn khẽ nhú mày khó hiểu, rồi đi lại gần.

“Jigoko, có chuyện gì vậy em?”- Hấn lay lay vai, rồi xoay hấn người cô ta sang. Jigoko nhìn hấn với một đôi mắt vô hồn như đang ở cõi xa xăm vô định nào đó. Hấn thoáng giật mình, rồi lay mạnh vai của cô ta. “Jigoko, em bị sao vậy hả? Jigoko, tỉnh dậy đi!”

“Kiba...”

Moru ngạc nhiên, bất động mấy giây liền.

“Kiba... Ta phải đi gặp anh ấy, để giúp anh ấy lấy lại ký ức...”

“Jigoko, em bị điên rồi! Jigoko!”

Moru cố gắng tìm hiểu thứ gì đang điều khiển Jigoko. Hấn bấu chặt vai cô ta, nhắm mắt lại.

Hình ảnh của vương quốc Ác Quỷ và Quỷ Vương hiện ra trong đầu hấn.

“Cái gì...?”

Đột nhiên, Jigoko gạt thật mạnh tay hấn ra, đôi mắt của cô ta chuyển thành một màu đỏ máu đầy ghê rợn.

“Tránh ra!”- Giọng cô ta không thể lạnh hơn. Jigoko chạy ra ban công, nhảy lên và bay mất dạng.

Moru đứng bất động tại chỗ. Tay hấn nắm chặt, răng nghiến lại, đầy tức giận. Hấn điên tiết phất tay, biến mất, đi đến vương quốc Ác Quỷ.

ẦM!!!

Nơi ở của Deus lại rung chuyển một cách dữ dội. Ông ta bình thần nâng tách trà lên và uống một ngụm.

“ Định mệnh... lại vờn xoay.”

Ánh trăng tròn vàng vạc làm àu đen của màn đêm được vơi đi một chút. Gió đột ngột thổi, làm cho không gian trở nên lạnh lẽo và có chút gì đó huyền bí đến lạ. Một đôi cánh đen xuất hiện dưới trăng, bay tới gần ngôi dinh thự mà chủ nhân của nó cho đó là đích đến. Chủ nhân của đôi cánh ấy... chính là cận vệ của Kazuo.

Hấn chậm chậm đáp xuống ban công. Khẽ nở một nụ cười ma quái, hấn bắt đầu bước tới gần cánh cửa đang đóng. Chạm nhẹ bàn tay tái nhợt với những móng tay dài ngoằn lên cánh cửa, hấn nhắm mắt lại và đẩy nhẹ...

Keét...

Hấn bước vào trong. Tiếng giày nện trên sàn nhà trải thảm vang lên đục ngầu trong không gian im ắng. Hấn đi lại chỗ “con mèo” đang nằm, đảo đôi mắt đỏ quạch của mình nhìn từ dưới lên người con gái đó đang say ngủ trên chiếc giường. Vẻ đẹp này, đúng là một vẻ đẹp của một thiên sứ thực thụ. Ngay cả trong khi ngủ, “Kaori” vẫn có thể dễ dàng hút hồn người khác. Tên cận thần thoáng bất động trước vẻ đẹp kì lạ này. Nhưng rồi hấn lập tức nhớ ra nhiệm vụ của mình.

Hấn bế Yuri lên. Cô vẫn ngủ. Hấn có thể cảm nhận được mái tóc đỏ tươi của cô đang trượt dài trên tay hấn, buông thõng xuống. Đôi môi hồng đang phát ra nhịp thở đều đều. Cô như còn rực rỡ hơn khi hấn đưa cô ra ánh trăng. Nhìn cô một lúc rất lâu, hấn mới giang rộng đôi cánh đen, bay vút đi. Thời gian... như trôi trong vô hạn.

“Hãy tỉnh dậy đi... Yuri...”

Ai vậy?

“Hãy tỉnh dậy... hãy tỉnh dậy...”

Giọng nói này...

“Kaori! Mau tỉnh dậy!!!”

“Hơ!”

Yuri mở mắt ra, tim đập thành thịch. Cô cúi mặt, đợi cho đôi mắt quen dần, mới ngược nhìn lên cảnh vật xung quanh.

Đảo đôi mắt màu xanh ô liu nhìn xung quanh, cảnh vật trước mặt khiến Yuri không thể tránh khỏi sự ngạc nhiên. Một căn phòng tối om, thứ duy nhất làm ánh sáng trong này là những ngọn nến màu xanh lè đang cháy, nhưng chúng dường như chẳng làm cho không gian ở đây khá hơn.

Yuri đứng dậy để xem xét xung quan. Cô thoáng kinh ngạc khi mình không bị trói. Lấy tay sờ vào các bức tường, lần mò đi xem các góc ngách của căn phòng mà cô đang ở. Chúng thật tối, khiến cô chẳng thể cảm nhận được gì.

Keét...

Âm thanh vang lên khiến Yuri giật mình, quay ra sau. Cánh cửa phòng được bật mở ra, đứng ở ngưỡng cửa là hai người, với một đôi cánh ở trên lưng.

“Kaori, chiến binh của ta, nàng tỉnh rồi sao?”

Một tên lên tiếng và bước dần tới, khiến Yuri bắt giắc lùi ra sau. Một sự sợ hãi dâng lên đầy ắp trong lòng cô. Tên này là ai? Cô tự hỏi.

“Anh là ai?”- Bằng chất giọng run run, Yuri hỏi tên đang đứng trước mặt mình.

“Nàng muốn biết? Được thôi. Ta là...”

Yuri hoảng loạn nhìn trong bóng tối. Hắn đi đâu rồi.

“Ta là... một Ác Quỷ.”- Giọng hắn đột ngột vang lên bên tai khiến Yuri giật mình, suýt nữa té ngã.

Ác Quỷ sao? Trên đời này có thứ đó ư? Không đúng! Cô không tin!

“Nói dối! Tôi không tin. Anh điên sao? Trên đời này làm gì có thứ đó chứ?”- Giọng Yuri nhỏ nhẹ như gió, đầy sợ sệt.

“Nàng cũng đâu phải là một con người cơ chứ?”- Giọng hắn giễu cợt.

Yuri giật mình, tim đập đã nhanh lại càng nhanh hơn.

“Cái gì chứ...?”

“Nếu nàng không tin... chắc là... chúng ta phải làm một bài kiểm tra thôi.”- Kazuo cười lạnh lùng và nói.

“Gọi tất cả những tên Quỷ con mạnh nhất vào đây.”- Hắn xoay người ra phía cửa, nói với tên đang đứng ở ngoài này giờ. Tên đó cúi đầu, và bay đi.

“Người muốn gì?”- Sự sợ hãi của Yuri đã dâng lên đến đỉnh điểm.

“Chỉ là... một bài kiểm tra sức mạnh thôi mà!”- Hừ lạnh một tiếng, Kazuo buông ra một câu nói vừa lạnh lùng, vừa đầy tính khiêu khích. Hắn nhếch môi cười, nóng lòng muốn xem nàng chiến binh thiên sứ này sẽ hoàn thành bài kiểm tra tốt tới đâu...

“Tới rồi ạ, thưa hoàng tử.”- Tên lúc này xuất hiện ở cửa và báo cáo.

“Tốt!”- Kazuo bật cười- “Nàng đã sẵn sàng chưa nào, Kaori?”

Thân người Yuri như rệu rã đi. Hắn làm thật sao?

“Bài kiểm tra... bắt đầu!”

Tách!

17. Chương 16: Trở Lại

Phải nói trước điều này: Chap này sẽ khá là... lộn xộn! Vì Rei cho các tình tiết xảy ra đan xen với nhau. Hi vọng không có ai phàn nàn! Và từ đây, tên của một số nhân vật sẽ được thay đổi, đặc biệt là hai nhân vật chính. ^^ Thân ~~

P/s: Bắt đầu từ chương này sẽ có những cảnh hành động 16

Moru đi thẳng vào cung điện của Quỷ Vương, không hề nao núng sợ hãi. Đôi mắt của hắn ánh lên những tia nhìn kiên định pha lẫn cả giận dữ. “Lần này lại bày trò gì đây! Sao lại kéo cả Jigoko vào cơ chứ?”

Đôi chân của hắn bước ngày một nhanh hơn, tiến đến đại sảnh chính.

“Thả tôi ra!! Các người làm gì vậy hả??”- Yuri không ngừng đập cửa và gào lên khi Kazuo đóng cánh cửa bằng gỗ to nặng lại, giam cô trong khoảng không gian tối om cùng với đám Quỷ dữ này. Cô sợ hãi, khụy xuống bất lực, thân người run bắn.

Hahahaha

Yuri giật mình, quay ra sau nhìn. Cô không thấy gì cả. Bọn chúng đang ở đâu?

Xẹt

Bỗng...

“Á!”

Yuri ôm lấy vai trái, nó ướt ươn ướt. Máu đang chảy, thấm ướt cả vai áo. Cô sợ tới mức tưởng chừng như mình có thể ngất đi bất cứ lúc nào.

Xẹt

“A!”

Thêm một nhát nữa vào lưng Yuri. Cô ngã xuống, nằm dài trên sàn nhà. Cố gắng gượng dậy, cô nắm chặt tấm thảm. Thân người đau rát.

Cô tự hỏi mình sẽ chết ư?

Đột nhiên, trong lòng của Yuri bỗng dâng lên một cảm giác kì lạ...

“Lần này ông muốn giở trò gì thế?”- Moru vào thẳng vấn đề ngay khi vừa bước chân vào phòng triều chính. Quỷ vương đang loay hoay với đồng giấy tờ cũng phải ngước mặt lên để nhìn vị khách quý ghé thăm không báo trước này.

“Moru? Sao cậu lại đến đây?”- Ông đứng dậy, gương mặt lộ rõ vẻ ngạc nhiên và khó hiểu trước câu hỏi của Moru.

“Nói đi! Ông muốn gì ở Jigoko?”- Hắn hất hàm, hỏi.

“Cậu nói gì, ta không hiểu?”- Quỷ vương đã ngạc nhiên nay lại còn ngạc nhiên hơn.

Yuri đứng dậy, đảo mắt nhìn khắp căn phòng tối om. Cô có cảm giác mình có thể nhìn thấy rõ bọn chúng. Nhưng làm sao để tiêu diệt chúng mới là vấn đề.

Trong khoảnh khắc, cô nhớ lại chuyện mà mình gặp vài giờ trước. Và rồi, đôi mắt ô liu của cô trở nên như vô hồn...

Một con quỷ lao tới trong bóng đêm. Rất nhanh, Yuri lia tay, chém cho hắn một nhát. Ngay lập tức, hắn phát sáng lên và tan biến vào không trung...

Yuri phát tay, biến ra một thanh kiếm và chém. Tiếng da thịt bị đứt của bọn quỷ vang lên giòn tai trong không khí sặc mùi máu.

Bất chợt, Yuri thấy kí ức của mình ngày một rõ ràng hơn...

“Ta không hề điều khiển Jigoko.”

“Đừng nói dối. Âm khí trên người của cô ấy lúc bị điều khiển là mùi của ông.”

Moru nắm chặt tay lại đầy tức giận. Hắn tự nhủ, nếu như Quỷ Vương “nói dối” thêm một câu nữa, thì hắn sẽ xé xác ông ta ngay tại đây.

“Được rồi!”- Quỷ vương xoa cằm suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng- “Cứ cho là âm khí của ta có trên người Jigoko. Nhưng Moru, ta phải nói điều này: Những ác Quỷ có cùng huyết thống thì sẽ có mùi giống nhau. Từ hôm qua tới giờ, ta lo cái đồng sổ sách kia túi bụi tới độ chưa được ngủ, thì hơi đâu mà đi điều khiển cô ta?”

Moru cúi mặt, suy nghĩ đăm chiêu. Nghĩ đi nghĩ lại, hắn tự thấy lời của Quỷ vương cũng có lý. Vậy thì là kẻ nào...?

Đầu của Yuri đau như búa bổ. Cô loạng choạng trong bóng tối, mắt nhắm nghiền. Ký ức... đang tràn về.

Tất cả, tất cả đang được tái diễn lại một cách hoàn chỉnh. Những trận chiến đấu. Quỷ. Thiên sứ. Đồng minh. Kẻ thù. Cảm xúc. Tình yêu...

Tình yêu... và thù hận.

Kaori. Kiba...

“Mình là...”

“Cuối cùng... mình cũng nhớ ra rồi!”

Đám Quỷ con lao vào cùng một lúc. Rất nhanh, cô lia kiếm một cách thật thành thực, xé tan bọn chúng. Một đám nữa xông lên, cô biến ra cung tên, nhắm thẳng và bắn. Trong một khoảng thời gian rất ngắn và nhanh chóng, cô đã dễ dàng tiêu diệt được tất cả bọn chúng.

Kaori... đã trở lại.

Quỷ vương đi đi lại lại, đăm chiêu suy nghĩ. Ông muốn tìm hiểu xem ai là kẻ đã điều khiển Jigoko. Ông ta bắt đầu cảm thấy không an tâm.

“Kazuo...”- Đột nhiên, một ý nghĩ loé lên trong đầu của ông. Và ông biết rằng, cái suy nghĩ điên rồ này thật sự không hy ho chút nào nếu như nó thật sự xảy ra.

“Đi theo ta, ta có cảm giác không tốt.”- Ông phát tay, yêu cầu Moru theo mình.

Keeng!

Âm thanh va chạm vang lên chói tai. Nanh vuốt của tên Quỷ chạm vào lưỡi kiếm của Kaori. Cô gồng mình lên, bật lại. Con Quỷ đi xuyên ra ngoài, bay thật nhanh để trốn chạy.

Kazuo đang đứng ngắm cảnh bên ngoài hành lang. Trông thấy thuộc hạ của mình bay bán sống bán chết ra thì nhếch mép cười. Hắn hiểu, bài kiểm tra đã được hoàn tất.

Rầm!!!

Cánh cửa to bị một lực cực mạnh mở bung. Kaori bước ra, máu dính đầy trên cả bộ y phục chiến đấu và đôi cánh trắng.

“Chúc mừng! Ta biết nàng sẽ làm tốt mà!”- Kazuo vỗ tay, bước lại gần.

Kaori nhìn hắn với đôi mắt sắc lạnh và đục ngầu. Cô thu kiếm lại, thở mạnh.

“Nói đi! Tại sao ngươi lại muốn ta phục hồi trí nhớ?”

“Hỏi rất hay.”- Kazuo nói- “Ta sẽ cho nàng sẽ biết ngay thôi.”

Hắn búng tay một cái. Ngay lập tức, cận vệ của hắn xuất hiện ngay phía sau lưng của Kaori...

Cô quay lại, chưa kịp định hình thì đã bị hấn đấm vào bụng.

Cô liệm dần, thân người như tê dại đi, cơ thể trượt dài trong vòng tay của một kẻ xa lạ.

“Ta sẽ cho nàng biết, ngay sau khi nàng là của ta...” - Đó là câu cuối cùng mà Kaori nghe được từ Kazuo.

Cô tự hỏi hấn sẽ làm gì mình? Giết cô? Không thể nào! Chắc chắn rằng hấn có lý do để cất công bắt cóc và khiến cô phải nhớ lại.

Đầu óc của Kaori trở nên mờ mịt. Phút chốc, bóng đêm bao quanh lấy cô, cơ thể cũng bắt đầu nhẹ hẫng đi...

Trong lúc đó, ở thế giới con người, thì Shinobu phải đối mặt với một người.

Chỉ vài phút trước, khi đang đi bộ trên đường, đột nhiên anh bị một người lạ mặt bịt miệng và lôi tới một công trường trong hẻm. Hấn không trối hay làm đau anh, chỉ để anh ngồi xuống, rồi im lặng nhìn anh rất lâu.

“Kiba...”

Shinobu thoáng một chút giật mình. Người bắt mình là một cô gái.

“Trở lại đi, Kiba.”

Shinobu nhú mày. Anh không hiểu và cũng ngạc nhiên không kém. Vì sao cô ta lại biết được cái tên Kiba đó?

“Xin lỗi, nhưng tôi nghĩ là cô nhận nhầm người...”

Anh chưa kịp nói xong thì đã bị cô ta lấy tay ấn vào đầu. Phút chốc, gió nổi lên, mạnh như bão tố. Ánh trăng tròn bị mây che khuất, khiến không gian trở nên tối sẫm và u ám một cách kì lạ và đầy ghê rợn.

“Kiba...” - Giọng của cô ta vẫn vang lên đều đều bên tai của Shinobu - “Hoàng tử Ác Quỷ. Một tên vô cảm và giết người không gớm tay. Lớp vỏ bọc hoá trang con người đầy dịu dàng của người chỉ để lợi dụng bắt con mồi đi. Nhưng trái tim băng giá của người lại bắt đầu rung động khi thấy người con gái ấy, nhưng người lại không biết được, cô ta chính là một thứ quả cấm kỵ đối với người. Bởi vì... cô ta là một Thiên Sứ.”

Đầu óc của Shinobu đang tái diễn lại tất cả các hình ảnh mà cô ta kể. Ký ức của anh... đang quay về.

“Người vẫn ngoan cố lao đầu vào cô ta, yêu cô ta, để rồi cả người và cô ta đều phải chịu đau khổ. Cả hai người đều muốn chết để có thể dứt khỏi sự sắp đặt trớ trêu này, nhưng lại không được. Định mệnh vẫn là định mệnh. Cô ta là đối thủ của người, còn người, là kẻ thù của cô ta.”

“Đừng nói nữa...” - Shinobu gằn giọng lại. Nhưng vô ích, cô ta vẫn tiếp tục câu chuyện một cách bình thản.

“Cả hai người đều đã chết. Nhưng vua Địa Ngục và nữ hoàng của các Thiên sứ đã khẩn cầu thần Thời Gian, cho hai người được ở bên nhau một lần nữa. Định mệnh lại vẫn xoay, hai người gặp lại nhau, và yêu nhau một lần nữa.”

Shinobu dường như đã không thể chịu đựng được nữa. Đầu anh đau như búa bổ. Anh nghiêng rằng, cô gắng chịu đựng, nhưng có vẻ như nó đã lên tới đỉnh điểm.

Anh gạt thật mạnh tay của cô ta ra và đứng dậy, thở dốc, đôi mắt dần dần chuyển sang màu đỏ máu.

“Kiba... người vẫn còn yêu Kaori rất nhiều... phải không?”

Một luồng điện vô hình xẹt thật mạnh sang người anh khi lời nói của cô gái kia vừa dứt. Ký ức của anh... đang quay về. Nó đang quay về, từng mảnh một đang được lắp ghép lại với nhau.

“Nếu như... người được lệnh phải giết cô ta một lần nữa, thì người có xuống tay? Ha là để cô ta kết liễu mình?”

“Đủ rồi.”

Giọng nói của anh lạnh như băng. Trong bóng tối, đôi mắt của anh ánh lên những tia nhìn rợn người và kì dị. Một đôi cánh đen dài hiện ra sau lưng, bộ trang phục cũng từ từ thay đổi.

“Hỏi đủ chưa vậy hả, Kazuo? Nếu như người không cầm cái họng đi và biến ra khỏi thân xác của Jigoko, thì ta sẽ làm cho linh hồn người tan xác đấy!”

Cuối cùng, Kiba cũng trở lại.

18. Chương 17: Hôn!

Xoảng!

Tiếng vỡ vụn của một thứ trong suốt mỏng manh...

Không gian tưởng như đang bị ai đó bóp méo một cách kì dị trong con mắt của Kaori khi cô tỉnh dậy. Một căn phòng lát đá, ẩm ướt, được thắp sáng bởi những ngọn lửa màu xanh lè như những con ma trời. Kaori ngồi trên một chiếc ghế gỗ dựa to, hai tay bị khóa chặt lại bởi xích Quỷ.

“Ồ, nàng tỉnh rồi!” – Tiếng của Kazuo vang lên khiến Kaori tỉnh hẳn. Cô chồm người dậy, nhưng không được. Cứ mỗi lần cử động, sợi xích lại siết chặt hơn, khiến tay của cô đau rát.

“Bê sợi xích ấy đối với nàng là điều dễ như đạp chết một con kiến. Nhưng Kaori...” – Hắn đột ngột xuất hiện trước mặt Kaori, nâng cằm cô lên – “Ta khuyên nàng, đừng nên cử động! Vì sợi xích này sẽ siết lại và hút hết năng lực của nàng đi đấy.”

Hắn cười. Âm thanh vang vọng vào vách đá, dội ngược trở lại vào tai của Kaori. Cô nghiến răng, tức giận dâng trào. Cô không thể nào nhìn thấu được lý trí của hắn. Suy nghĩ của hắn quá lộn xộn. Rốt cuộc, thứ hắn muốn ở Kaori là gì?

“Nàng muốn biết sao?” – Kazuo lên tiếng, nở một nụ cười mỉa mai – “Không cần đợi lâu đâu. Ngay bây giờ, nàng sẽ được chứng kiến.”

Kazuo lùi ra xa, cúi mặt xuống, cười khùng khục, đục ngầu. Phút chốc, móng tay của hắn bắt đầu dài ra, đôi cánh đen xuất hiện trên lưng. Hắn ngược mặt lên, đôi mắt đỏ quạch, cười ngoác miệng, để lộ hai hai cái răng nanh dài đến kinh dị.

“Kaori, nàng sẽ là chiến binh của ta.” – Vừa nói, hắn vừa lao tới Kaori như điện xẹt.

Kaori muốn trốn chạy, nhưng cô không thể làm gì được. Tình thế lúc này quá nguy hiểm. Đằng trước là một tên Quỷ điên cuồng đang lao đến. Hai bên là sợi xích Quỷ đang hút năng lực của mình. Kaori sợ hãi. Cô rất cần một người đến cứu...

“Kiba không thể cứu nàng đâu. Quá muộn rồi!” – Tên Kazuo xuất hiện ngay trước mặt, thì thầm vào tai của Kaori. Song, hắn lấy tay, kéo mặt cô lại gần.

Trong khoảnh khắc, một nụ hôn giữa cô và hắn được thực hiện.

Kazuo chỉ muốn truyền năng lực của Quỷ vào người Kaori qua nụ hôn đó. Nhưng khoảnh khắc này lại khiến hắn mê đắm. Đôi môi của Kaori, thật mỏng ướt và thật khiến cho người khác dễ dàng bị say mê. Hắn nghĩ thầm, chẳng trách anh mình yêu cô ta đến thế!

Năng lực đã được truyền đủ, nhưng Kazuo vẫn không muốn dứt ra khỏi thứ đầy quyến rũ này. Hắn muốn lưu lại thêm chút nữa, chỉ một chút nữa thôi.

Kaori cảm thấy cả thân người như rệu rã đi khi nhận nụ hôn của Kazuo. Đôi môi này, thật giống đôi môi của anh. Thật lạ lắm, thật nồng nhiệt, thật cuốn hút.

Kazuo tiếc nuối buông ra, nhìn Kaori. Cô gục mặt xuống, im lặng, bất động.

“Kaori!” – Kazuo nói như ra lệnh.

Từng giây cứ trôi qua trong sự căng thẳng. Kazuo vẫn bình thản chờ đợi.

Lạch cạch!

Một tiếng động nhỏ vang lên, xóa tan bầu không khí ngột thở. Đầu của Kaori bắt đầu cử động, từ từ ngẩng lên.

“Vâng, thưa chủ nhân! Người cần gì ở tôi?”

Kazuo thoáng bất động. Cơ thể của Kaori toát ra một luồng khí vô cùng mạnh. Đôi mắt nửa xanh nửa đỏ của cô như vô hồn, nhìn xoáy vào hắn, thể hiện một sự trung thành tuyệt đối.

Hắn khẽ cười nhếch môi, cuối cùng thì kế hoạch cũng thành công.

Rầm! Rầm!!

“Kazuo, con ở trong đó à?”

Kazuo nhú mào, quay về phía cửa ra vào. Tiếng của Quỷ Vương đang thúc giục ở bên ngoài. Hắn nghiêng rãnh, lo lắng. Để ông ta thấy thì chắc chắn kế hoạch sẽ bị đổ vỡ.

Cửa mở ra, Quỷ Vương và Moru xông vào trong.

Chẳng có gì cả, ngoại trừ vị hoàng tử đáng kính đang đứng nhìn hai kẻ vừa tông cửa đi vào.

“Con đang làm gì ở đây?” – Quỷ Vương gấp gáp hỏi.

“Chỉ là trừng trị một số tên lính không tuân lệnh thôi ạ!” – Kazuo nhún vai, nói tỉnh bơ.

Quỷ Vương nhìn hắn, rồi đi khắp phòng kiểm tra, chẳng có dấu vết gì đáng ngờ.

“Con lo nghỉ ngơi đi.” – Ông ta nói, rồi cùng Moru ra ngoài.

“Việc này chưa xong đâu.” – Quỷ Vương vừa đi vừa nói.

“Ý ông là sao?” – Moru vội hỏi lại, vẻ không hiểu.

“Ta nghi ngờ Kazuo đang có âm mưu gì đó. Thằng oắt đó, nó lúc nào cũng giỏi che giấu chuyện.”

Đi ra tới đại điện chính, Quỷ Vương ngay lập tức đứng lại, bất động. Một thứ quan trọng của ông đã biến mất.

“Chuyện gì vậy, Quỷ Vương?” – Moru hỏi.

“Cái lồng kính...” – Ông ta ấp úng, đôi tay tái nhợt run run chỉ về phía trước – “Cái lồng kính bị bể rồi.”

Quỷ Vương khẽ rung mình. Ông ta cảm nhận được, dường như, một chuyện lớn sắp xảy ra. Và lần này, có vẻ như là Kaori và Kiba lại dính vào đó.

“Ta muốn đến thế giới con người. Ta cần kiểm tra xem kiếp sau của Kiba có còn ở đó không.” – Quỷ Vương đi qua đi lại, bồn chồn lo lắng khôn nguôi.

Nói là làm, ông ta ngay lập tức bay đi.

“Không cần đi đâu.”

Một tiếng nói lạnh tanh vang lên giữa cung điện. Quỷ Vương đưa đôi mắt nhìn đảo dác xung quanh, đầy nghi hoặc. Giọng nói đó, đã bao nhiêu năm ông ta không được nghe, nay đã trở lại.

Kiba xuất hiện, vẫn với gương mặt lạnh lùng vô cảm và tàn khốc y như xưa. Anh đáp xuống giữa cung điện, ngược nhìn cha mình đang ngạc nhiên hạ người xuống.

“Con...” – Quỷ Vương kinh ngạc đến nỗi không thốt nên lời.

“Con trai mình về mà cha không thể nói được câu hay hơn sao?” – Kiba lạnh lùng nói.

Quỷ Vương bất động. Ông ta không thể, thậm chí là không biết nói gì. Là Kiba, bằng xương bằng thịt. Đứa con trai mà ông ta yêu quý, chiến binh mạnh nhất của ông ta.

“Kazuo đâu?” – Kiba hỏi.

“Hả?” – Quý Vương thoáng giật mình.

“Thằng khốn chết tiệt ấy đâu? Con biết là nó về rồi. Lần này lại muốn bày trò gì đây?” – Giọng Kiba vẫn bình thản, nhưng lại xen lẫn một chút tức giận.

Chẳng kịp để Quý Vương trả lời, Kiba ngay lập tức bay đi, hướng về phía phòng của Kazuo.

“Kiba... cứu em với!”

Đang lao nhanh vun vút trên hành lang, Kiba bỗng dừng khựng lại. Trong đầu anh, tiếng của Kaori đang vang vọng mỗi lúc một to.

“Kiba... cứu em!!”

“Kaori...” – Anh ôm đầu, lẩm bầm.

“Cứu em... Kiba!!!”

Tiếng nói như đang gào lên trong thâm thiết, khiến Kiba loạng choạng suýt rơi xuống.

“Kaori, em ở đâu? Kẻ nào... đang hại em hả?”

Kiba lấy tay đập mạnh vào tường. “Là kẻ nào???” – Anh điên tiết gào lên.

“Là ta, Kiba.”

Kiba mở tròn mắt, kinh ngạc.

“Kazuo?”

“Chết tiệt!”

Kiba lao đi như tên bắn. Hiện tại, anh chẳng còn biết đến xung quanh, trong đầu anh lúc này, chỉ tràn ngập hình ảnh đau thương của Kaori. Cơn tức giận trong anh càng lúc càng lớn hơn.

Rầm!!!

Kiba xông thẳng vào phòng của Kazuo, lao đến hấn đang nằm trên giường và đập một cái thật mạnh vào mặt hắn.

“Đây là quả trở về sao?” – Kazuo bình thản hỏi.

“Thằng bần tiện.” – Kiba gần từng chữ - “Cô ấy đâu rồi?”

“Ai cơ?”

“Đừng có giả ngu với tao.” – Kiba túm lấy cổ áo của Kazuo, tức giận nói. – “Kaori đâu?”

Kazuo nhìn Kiba chằm chằm trong mấy giây.

“Làm sao em biết chứ?” – Hắn trả lời.

Kiba siết chặt áo của Kazuo hơn, nghiêng răng lại. “Nói mau! Nếu như mày không muốn bị xé ra làm hai.”

“Anh đang tức giận chỉ vì lo ột ả đàn bà thôi hay sao?”

“Nhiều lời. Nói mau đi.”

Kazuo lặng thinh. Hắn chẳng có bất cứ cử động nào trong khoảng chục giây. Không khí căng thẳng bao trùm khắp căn phòng của hắn. Mùi tức giận, lo lắng, khinh蔑 cứ bay lớn vờn trong không gian giữa hai anh em ác quỷ.

“Mày có nói hay không hả?” – Kiba lên tiếng, giọng lạnh tanh – “Được rồi, vậy thì tao sẽ đánh chết mày.”

Kiba tức giận đến nỗi cả thân người run bần bật. Đôi tay anh nắm chặt, môi cắn lại, cắn phẫn.

“Kiba... cứu em... nếu không... em sẽ giết anh thêm lần nữa mất!”

Kaori cố gắng cự quật người thật mạnh, mong rằng năng lực Ác Quỷ sẽ biến khỏi người của cô. Nhưng tất cả, chỉ là vô ích.

Cơ thể cô... đang từ từ bị ác quỷ chiếm trọn...

19. Chương 18: Bức Tranh Vẽ Một Người

Xin lỗi vì sự chậm trễ! Đạo này Rei không có thời gian để viết! TT^TT. Mọi người đọc chap mới vui! ^^

“Để em nói với anh một điều...” – Kazuo bật cười, bình thần nhìn Kiba – “Phụ nữ giống như hoa hồng vậy. Đẹp ngất ngây, nhưng ta lại chẳng biết bị cái gai độc của họ đâm từ lúc nào.”

“Mày đừng có đánh đồng Kaori với mấy hạng đàn bà đó.” – Kiba gằn giọng, siết mạnh áo của Kazuo hơn.

“Buồn cười!” – Kazuo nhếch mép, đầy mỉa mai – “Anh trai, phụ nữ thì ai cũng như nhau thôi, chỉ là họ giỏi che giấu bản chất thật của mình.”

“Im miệng đi.” – Kiba quát lên – “Tao hỏi lại lần nữa, Kaori đang ở đâu?”

Kazuo im lặng, đôi mắt của hắn như xoáy sâu vào tròng nhãn của anh mình. Hắn lại nhếch mép, nở một nụ cười đầy ngạo mạn. “Thật thất vọng! Em không ngờ là mình lại có một người anh yếu mềm đến mức bị một thiên sứ mê hoặc.”

Kiba đã giận nay lại càng giận hơn. Anh vung tay, đâm một cái vào mặt Kazuo và buông tay ra. Hắn ngã xuống sàn, máu từ khóe miệng rỉ ra một màu đỏ tươi, chảy thành vệt dài xuống cằm.

“Khốn kiếp!” – Kiba nghiêng răng, đứng nhìn hắn một lúc rồi bực tức đi ra ngoài.

Kazuo lấy ngón cái quệt nhẹ qua miệng, ngồi dậy. Đôi mắt hắn lúc này tựa như một con quái vật, nhìn anh mình đang từ từ khuất sau dãy tường.

“Kiba... anh sẽ không còn đặc ý với tôi được bao lâu nữa đâu...”

Hắn đứng dậy, vuốt nhẹ mái tóc của mình. Song, đôi mắt hắn nhìn chằm chằm vào bức tường phía bên trái của mình. Kaori không còn giây giụa. Có vẻ như... cô đã hoàn toàn là người của hắn.

Kazuo tiến lại gần, chạm tay vào bức tường. Trong chốc lát, một cánh cửa bí mật được mở ra.

Dãy không gian bên dưới cầu thang đen kịt, chỉ thấy khói bốc lên, hư hư, ảo ảo. Kazuo bước xuống. Tiếng giày của hắn nện vào những bậc thang bằng đá, dội vào vách tường ẩm ướt, vang ra đầy cô quạnh. Xuống tới nơi, hắn vung tay, một ngọn lửa màu xanh hiện ra, soi sáng rõ cái nơi bí mật của riêng hắn.

Hắn đi đến cái bàn gỗ, nơi để không biết bao nhiêu là sách và các xấp giấy da. Ngồi xuống ghế, hắn bắt động một lúc, mắt nhắm hờ lại. Rồi hắn với tay, lấy một cuộn giấy trắng nằm biệt lập ở một góc bàn, trải ra.

“Naomi...”

Đôi tay của Kazuo nhẹ nhàng lướt trên mặt giấy. Lông mày hắn nhíu lại, tiến sát vào nhau. “Đã bao lâu rồi... Naomi?”

Trên mặt giấy trắng tinh là một người con gái được vẽ bằng chì. Mái tóc dài tung bay trong gió. Trên gương mặt xinh đẹp thanh tú, đôi môi nhỏ nhắn của cô đang nở một nụ cười dịu dàng. Đôi tay đang nhẹ nhàng ôm một bó hoa. Trên đầu là một vòng hoa trắng. Kazuo cứ nhìn mãi, không chớp mắt. Ánh mắt, nụ cười của cô ấy, cứ như đang hiện diện thật sự trước mắt hắn vậy. Mỗi lần nhìn bức tranh này, hắn cứ ngỡ như cô đang thực sự cười với mình.

Nhưng... điều đó... hắn biết là không thể được.

Cô ấy đã rời xa hắn, mãi mãi.

“Sắp rồi... Naomi... anh sắp gặp lại em rồi...”

“Cười đi nào... Kazuo! Chưa bao giờ em thấy anh cười hết!”

“Ác quỷ không dễ gì nở một nụ cười đâu, Naomi của anh!”

Kazuo dựa người ra sau ghế, thở dài.

“Ác quỷ... dù có gặp em cũng phải cười thôi... Naomi...”

oOo

Kiba nằm trên giường, mắt nhắm hờ lại. Kaori... rốt cuộc cô đang ở đâu?

Anh không dám ngủ. Anh sợ giấc mơ của chính mình. Anh sợ giấc mơ ấy... có Kaori đang gào thét tên anh, cầu cứu anh, nhưng anh lại chẳng làm gì được.

“Kaori...”

Cộc... cộc...

Kiba quay mặt sang cửa ra vào, bật người dậy.

“Là cha đây.”

Anh ngồi im một lúc, rồi bước xuống giường, đi tới mở cửa.

Quỷ vương bước thẳng vào phòng, ngồi xuống chiếc ghế nệm.

“Kazuo. Lần này thì nó muốn làm chuyện gì nữa đây?”

Kiba ngồi xuống ghế đối diện, im lặng.

“500 năm trước, con cũng biết chuyện gì xảy ra rồi đấy! Ta không muốn lịch sử lại tái diễn. Ngày đó, thương vong đã rất nhiều rồi. Kazuo trở thành một con quỷ tàn bạo, bị đày ra biên giới. Kiba, hãy ngăn em con lại ngay khi nó có những hành động đáng ngờ.”

Kiba chẳng nói gì, chỉ gật đầu. Quỷ vương thở dài đầy ngao ngán, rồi đứng dậy. “Ta chỉ khuyên con thế thôi. Con là chiến binh tốt nhất của ta, đừng làm ta thất vọng.”

Nói rồi, ông ta cất bước, đi ra ngoài.

Cánh cửa phòng từ từ khép lại. Kiba ngồi im như tượng, đầy trầm trồ. Anh chắc chắn Kazuo biết Kaori đang ở đâu, nhưng hắn lại không chịu nói.

“Khốn kiếp thật!”

oOo

Kazuo mở cửa phòng giam riêng của mình ra, thấp đèn lên. Hắn nhìn chiến binh của mình đang ngồi trên ghế, đầu gục xuống, mái tóc đỏ dài xõa lò xo, che hết gương mặt.

“Kaori, đã sẵn sàng chưa?”

Cô vẫn ngồi im, bất động. Độ mười giây sau, đôi tay cô bắt đầu run lên. Đầu từ từ ngẩng cao. Đôi mắt băng lạnh hai màu xanh ô liu, đổ nhìn vào “chủ nhân” của mình.

Kazuo run nhẹ người. Hắn cảm nhận được nguồn sức mạnh của Kaori là cực lớn. Chính hắn còn cảm thấy phải dè chừng. Kaori, lựa chọn cô là chiến binh quả thật là rất sáng suốt.

Kazuo búng tay, tháo rời còng tay. Kaori đứng dậy, đi lại góc phòng giam, lấy thanh kiếm và cung tên của mình. “Ngài muốn tôi làm gì, thưa chủ nhân?”

Kazuo nở một nụ cười đắc thắng. Kỳ này, Vũ Trụ sẽ hoàn toàn thuộc về tay hắn một cách thật dễ dàng.

Lịch sử sẽ lặp lại...

Cuộc chiến lại diễn ra...

Máu...

Lại đổ.

Người khóc nghe thật đau thương...

Kẻ cười đầy ngạo nghễ...

Bi kịch... đã đến gần.

20. Chương 19: Bắt Đầu Một Cuộc Chiến

Giết... giết... và giết!

Ta sẽ giết sạch những tên cản đường ta... kể cả anh trai và phụ vương...!

Kazuo.

“Ta muốn đi xem con gái ta.” – Thần vũ trụ đặt quyển sách lên bàn, nói với cận thần đang đứng kế bên mình.

“Quốc Vương, người đã bao giờ đi thăm Công Chúa lần nào đâu ạ? Vả lại, chẳng phải người không muốn gặp lại cô ấy hay sao?” – Tên cận thần thoáng một chút ngạc nhiên.

Thần vũ trụ lấy tay vuốt mặt, vẻ suy tư. Đúng là ông không còn muốn gặp lại cô ấy, nhưng...

“Dù sao thì con bé vẫn là con gái ta. Làm sao mà không lo được?”

“Hoàng Hậu đã chăm lo cho Công Chúa đầy đủ rồi, Quốc Vương không cần lo đâu ạ!”

Thần vũ trụ lại im lặng. Đã bao lâu rồi ông không được gặp con gái mình? 500 năm? Thời gian quả thật không dài đối với một vị thần, nhưng đối với ông, nó thật dài, dài đằng đẳng.

“Ta quyết định rồi, ta sẽ đi tới tháp.” – Ông đứng dậy, nói với tên cận thần. Hắn cũng không còn cách nào để ngăn cản. Làm sao có thể chống lại mệnh lệnh của Quốc Vương?

Tên cận thần bèn răm rắp gật đầu tuân lệnh, vội vã đi theo sau thần vũ trụ.

Tòa tháp phía nam nằm chơ vơ biệt lập hẳn so với lâu đài. Tên cận thần mở cửa, mời Quốc Vương của mình vào trong. Thần vũ trụ ngược mặt nhìn lên trên, rồi bước lên những bậc thang.

“Công Chúa... Quốc Vương tới ạ!” – Cận thần đi lên trước, thông báo, khiến cô gái có mái tóc vàng dài như suối đang ngồi bên cửa sổ bỗng giật mình ngạc nhiên.

Thần vũ trụ bước lên tới, nhìn con gái mình với đôi mắt bình tĩnh nhất có thể. Ông ra lệnh cho cận thần lui xuống.

“Hiếm thấy thật! Không ngờ có ngày cha lại tới đây thăm con.”

Thần vũ trụ đứng im, không nói gì trong mấy giây.

“Con là con ta mà... Naomi.”

Cô gái lặng thinh, quay mặt qua cửa sổ. Mái tóc vàng được nắng chiếu vào, ánh lên những tia lấp lánh.

“Phải... con là con của cha mà...”

Thần vũ trụ im lặng. Đã bao lâu rồi, thần dân và cả ông không được thấy mặt Công Chúa. Cô vẫn như xưa, mang một vẻ đẹp dịu dàng đến khó tả, khiến ai nhìn vào cũng phải xao xuyến.

Chính ánh mắt này, nụ cười này của cô, ngày xưa đã làm ột Ác Quỷ rung động. Cô cũng đã yêu hắn, mặc dù biết rằng cha mình sẽ ngăn cấm chuyện này... Và đây... có phải là cái giá phải trả cho tình yêu của cô? Bị giam hãm vĩnh viễn ở tòa tháp này.

“Quý Vương nói Kazuo đã xin rút khỏi biên giới để nghỉ ngơi.” – Thần vũ trụ lên tiếng một hồi im lặng kéo dài – “Không biết lần này hắn định làm gì.”

Naomi bấu chặt tay lên thành cửa sổ, cố gắng kìm nén cảm xúc. Tại sao đột nhiên cha cô lại nói về Kazuo?

“Cha về đi!” – Naomi thở mạnh, lạnh giọng.

Thần vũ trụ thở dài. Ông cũng chẳng biết phải làm gì để con gái có thể nói chuyện tử tế với mình một lần. Ông quay bước, đi xuống cầu thang, khuất dạng.

Naomi ngồi phịch xuống sàn gỗ, đôi mắt như vô hồn. Kazuo... Kazuo... đầu của cô lúc này tràn ngập hình ảnh của hắn.

_____oOo_____

Moru trở về nhà của mình, trong lòng lo lắng khôn nguôi. Hắn lo cho Jigoko, rất nhiều.

“Moru...”

Đang thơ thẩn định ngồi xuống ghế, thì một tiếng nói quen thuộc vang lên khiến hắn giật mình.

Quay người ra sau nhìn, đôi mắt hắn mở to ra trong kinh ngạc. “Jigoko, em...”

“Em không hiểu, Moru. Người ta nói em nằm ngủ ở giữa đường. Ôi trời... tại sao lại có chuyện xấu hổ đó diễn ra cơ chứ? Em đang bị cái quái gì vậy? Moru, anh phải... —

Jigoko chưa kịp nói xong câu, Moru đã lao vào và ôm chầm lấy cô ta.

“...Giải thích cho em. Chờ đã... chờ đã... Moru à!!” – Jigoko quỳnh quáng, bối rối cực độ – “Có chuyện gì vậy?”

“Đúng là em rồi.” – Hắn nói bằng giọng vui mừng.

“Đúng sai cái gì cơ?” – Jigoko vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Moru buông Jigoko ra, mỉm cười dịu dàng, khiến cô ta một phen đỏ lựng hết mặt vì bối rối. “Hôm nay đầu anh có vấn đề à? Tự nhiên gặp em là cười tùm tùm như thằng điên ấy!”

Lần này thì tới lượt Moru đỏ mặt vì bị người yêu làm ột phát thật xấu hổ. Đúng là muốn một ngày im lặng với Jigoko thật sự không dễ chút nào!

“Jigoko...”

Quả cầu trong người của Jigoko đột nhiên phát sáng. Cô ta lấy nó ra, là cha.

“Có chuyện gì vậy cha?”

“Kazuo biến mất khỏi vương quốc rồi. Quý Vương đang yêu cầu mọi người tìm kiếm hắn. Con và Moru, hai đứa mau đi lục soát ở thế giới loài người giúp ta.” – Giọng vua địa ngục nghe thật gấp rút và hoang mang.

Kigoko gạt đầu đồng ý, bỏ quả cầu vào trong túi. “Kazuo trốn rồi.”

“Haiz... lại một rồi đây!” – Moru than vãn, uể oải đi lên phòng thay trang phục để bắt đầu cho cuộc lục soát.

_____oOo_____

Trong lúc đó, tại một nơi ngoài vũ trụ.

“Mọi thứ đã sẵn sàng!” – Kazuo đứng nhìn về khoảng không đen kịt trước mắt, nhovn miệng cười đắc ý. – “Naomi... chờ anh... Anh sẽ giành lấy vương quyền của cha em để có thể ở bên em!”

...

“Kiba... cứu em với...”

“Kiba!!!”

Kiba giật mình tỉnh dậy, thở dốc. Giọng nói của Kaori trong mơ cứ ám ảnh anh, khiến anh không thể yên tâm một ngày nào được.

“Kiba...”

Anh giật mình. Không lẽ... nó xuất hiện ở cả thực tại ư?

“Kiba... cứu em!”

“Kaori...” – Kiba nhào người dậy, hét vào khoảng không – “Em đang ở đâu?”

“Em bị một tên Ác Quỷ bắt cóc, cứu em! Em không làm gì được.”

Kiba đứng dậy, ra giữa phòng. “Kazuo... thằng khốn.”

“Em đang ở đâu?” – Kiba tiếp tục hỏi.

“Ở ngoài vũ trụ, một nơi tối lắm...”

Chẳng nói chẳng rằng, Kiba lao ra khỏi phòng, giang rộng đôi cánh đen và bay vút đi.

“Kiba, con đi đâu vậy?” – Anh bị quỷ vương chặn lại ngay đại điện.

“Tối chỗ Kazuo.” – Kiba lạnh lùng trả lời.

“Sao?” – Quỷ vương ngạc nhiên – “Con biết nó ở đâu à?”

“Nếu cha muốn, thì đi theo con để bắt nó.” – Nói rồi, Kiba lao vút đi, không kịp để cha mình nói thêm lời nào.

“Tập hợp lực lượng, chúng ta sẽ theo hoàng tử.” – Quỷ vương ngay lập tức ra lệnh.

“Kazuo... ta sẽ không cho con gây ra chuyện gì nữa đâu.”

Trận chiến... sắp đến lúc bắt đầu.

21. Chương 20: Anh Là Ai?

Đó là người con trai mà 500 năm trước em đã yêu sao?

Thay đổi rồi... tất cả thay đổi rồi! Kể cả anh, Kazuo.

– Naomi –

Kiba lướt nhanh qua biên giới, lao vút ra khoảng không ngoài vũ trụ. Đôi cánh anh cứ đập liên tục không ngừng nghỉ, mắt không ngừng tìm kiếm xung quanh.

“Đến rồi sao, anh trai?”

Tiếng nói của Kazuo cất lên khiến Kiba dừng lại. Anh nhìn quanh, chẳng có gì ngoài một màu đen kịt, tối tăm, lạnh lẽo.

“Thằng khốn, mày ra đây mau!” – Kiba thét lớn vào không gian trước mặt.

Sự im lặng kéo đến, tuyệt nhiên không có một động tĩnh nào. Đôi mắt đỏ quạch đầy căm phẫn của Kiba cố gắng nhìn trong khoảng không màu đen để tìm kiếm một cử động dù thật nhỏ. Anh rút kiếm, hết xoay người qua bên trái rồi lại xoay qua bên phải. Căng thẳng... Căng thẳng đến nghẹt thở.

“Kiba...”

Xoẹt!

Tiếng nói ấy vừa phát ra, ngay lập tức, Kiba vùng gượng lên và chém không khoan nhượng. Thật không may, một bàn tay đã kịp thời giữ chặt lưỡi kiếm của anh lại.

Anh nhìn chăm chăm kẻ cả gan làm chuyện vừa rồi. Là cha anh – Quý vương.

Kiba nhìn phía sau lưng cha mình, hàng ngàn binh sĩ đứng xếp hàng dài trong im lặng, chờ đợi một mệnh lệnh. Và bên phía bên phải của Quý vương, là thần Vũ Trụ.

“Cha cũng đến sao?” – Tiếng của Kazuo vang lên khiến mọi người kinh ngạc, đảo mắt nhìn xung quanh.

“Con ở đâu, Kazuo??” – Quý vương la lớn đầy uy lực.

“Rất gần mọi người, nhưng... cũng rất xa mọi người.” – Giọng của Kazuo vẫn đều đều, giống như hấn đang ghé sát tai từng người một và nói vậy. Rốt cuộc, hấn đang ở đâu?

“Kazuo!!!” – Kiba gào lên, đầy tức giận – “Ra đây mau!”

Sự im lặng bao trùm khắp mọi nơi. Ai cũng nín lặng chờ đợi. Điều gì sắp xảy ra tiếp theo?

Trong khoảng không tối tăm trước mắt mọi người, Kazuo từ từ xuất hiện với một nụ cười đầy ghê rợn. Đôi mắt đỏ quạch của hấn nhìn lướt qua một lượt từng người, rồi đột ngột dừng lại ở thần Vũ Trụ.

“Ngài cũng tới sao? Thật là vinh hạnh cho tôi quá!” – Giọng Kazuo đầy giấu cợt.

“Kazuo, lần này thì ngươi muốn gì đây?” – Thần Vũ Trụ bình thản hỏi.

Kazuo im lặng trong mấy giây, nhìn binh đoàn hùng hậu ở phía sau lưng Kiba và Quý vương. Hấn lại nhếch môi, cười đầy đắc ý. Binh đoàn này so với hấn thì chỉ đáng là cỏ rác, phẩy tay một cái là chết hết. Điều trở ngại duy nhất trong kế hoạch lần này của hấn là Kiba. Hấn đã có cách chặn đường, ngăn không cho anh làm hỏng chuyện của hấn. Tóm lại, Kazuo tin rằng mình đã nắm chắc phần thắng trong tay. Vũ trụ này sẽ là của hấn, và hấn sẽ lại được ở bên Naomi... một lần nữa.

“Kaori đang ở đâu hả?” – Tiếng của Kiba làm Kazuo bị kéo về thực tại.

“Yên tâm đi anh trai, cô ấy vẫn khỏe mạnh.” – Đây có lẽ là lần đầu tiên mà Kazuo nói chuyện bình thản được với Kiba.

Kiba nghiêng răng. Anh thật không hiểu Kazuo muốn gì ở Kaori. Tại sao lại kéo cô vào cuộc chiến này?

“Hai người, mau đi lên và hộ tống hoàng tử lại đây.” – Quý vương quay người ra sau, nói với hai tên lính. Chúng tuân lệnh, lập tức bay tới gần Kazuo.

“Hoàng tử, đức vua cho gọi người. Xin người hãy theo chúng tôi.”

Kazuo đứng im, bất động một lúc. Rồi đôi tay hấn đột ngột đưa lên cao và...

Xoẹt!

Hai tên lính bị chém ngọt, tan biến vào không trung.

“Kazuo!!!” – Quý vương gào lên đầy căm phẫn.

Gương mặt của Kazuo hiện tại không còn tí cảm xúc nào. Hấn như một con dã thú, lao vào binh lính một cách điên cuồng.

“Kazuo, dừng lại!!!” – Thần Vũ Trụ gào lên, nhưng đã quá muộn. Kazuo lao vào trong hàng binh lính, xé xác từng tên một. Máu bắn ra, rơi xuống khoảng không vô tận. Thân thể của Kazuo lúc này cũng dính đầy thứ màu đỏ tươi ấy. Hấn nhìn cha và anh trai mình, miệng nở một nụ cười ngoác đến tận mang tai. “Chấp nhận là kẻ thua cuộc đi.”

Kazuo lao vào thần Vũ Trụ với một tốc độ thật nhanh, thật điên cuồng. “Thần Vũ Trụ, người sẽ là nạn nhân đầu tiên.”

Hấn giơ cao nanh vuốt của mình lên, chuẩn bị chém một đường ngang người thần Vũ Trụ. Đúng lúc đó, một thanh kiếm đột ngột chặn ngang, đỡ lấy mười ngón tay của hấn.

Kazuo ngậy người một lúc lâu. Gương mặt này, mái tóc này...

“Naomi?”

“Đủ rồi đấy, Kazuo, anh mau dừng lại đi!” – Giọng Naomi đầy nghiêm nghị lẫn cả nài xin.

“Tại sao... em...” – Kazuo áp ứng.

“Là ta đã đưa cô ấy đến!” – Nữ hoàng của Thiên Sứ đột ngột xuất hiện kể bên Naomi.

Kazuo nhìn xung quanh. Một binh đoàn thiên sứ đang ở ngay sau lưng hắn. Hàng ngàn Thiên sứ đang tỏa ra hào quang trắng, ánh mắt đầy nghiêm nghị nhìn chòng chọc vào hắn.

“Naomi, tránh ra. Anh phải hoàn thành kế hoạch của mình.” – Vừa nói, Kazuo vừa hất thật mạnh Naomi sang một bên, lao vào thần Vũ Trụ.

“Kazuo!!!” – Naomi gào lên, khiến hắn khựng lại vài giây, nhìn cô. Đôi mắt hắn như một cục băng, không có cảm xúc. Naomi rung mình, sợ hãi. Cô sợ hãi chính người mà mình yêu.

“Anh là ai?” – Bất giác, khóe mắt của Naomi chảy dài nước mắt, đôi môi của cô mấp máy buông ra một câu hỏi trong vô thức.

“Naomi, vẫn là anh đây, Naomi!” – Kazuo ngay lập tức thu tay, bay lại gần Naomi, nhưng cô lùi xa ra. Thân người cô run lên, đôi tay từ từ đưa thanh kiếm chìa thẳng về phía hắn.

“Trả lại... Kazuo cho tôi!” – Cô nức lên – “Trả lại anh ấy của ngày xưa cho tôi.”

“Naomi...” – Kazuo bay tới gần, nhưng cô vẫn để nguyên kiếm chìa thẳng vào hắn. Đôi tay nhỏ nhắn run bần bật trong sợ hãi.

“Trả anh ấy lại cho tôi!! Đồ ác quỷ!!!” – Cô gào lên, nước mắt rơi xuống, bay lơ lửng trong không trung.

Kazuo bất động. Chưa bao giờ hắn thấy Naomi tức giận như vậy. Nhưng kế hoạch vẫn là kế hoạch, hắn vẫn phải tiến hành.

Hắn cúi mặt, quay lưng bay đi, mặc cho con tim đang đau xé theo từng tiếng nức của Naomi.

“Kiba!” – Kazuo bay về phía anh trai mình.

“Tao sẽ giết mày, Kazuo.” – Kiba gầm lên.

“Được thôi! Nhưng anh phải thắng được chiến binh của em đã.” – Hắn nhún vai, bình thản nói, thầm nghĩ rằng đây sẽ là một trận đấu rất hay.

Kazuo quay mặt về phía không gian tối om, đảo mắt nhìn một lúc, rồi la lớn. “Ra đây đi nào, Kaori!!!”

Kiba thoáng kinh ngạc. Kaori? Đó có phải là một sự trùng hợp không? Anh hy vọng linh cảm của mình sai, sai hoàn toàn. Không thể nào là cô được.

Từ trong bóng tối, một đôi cánh nửa đen nửa trắng xuất hiện. Mái tóc đỏ ấy, thanh kiếm ấy... Kiba tưởng chừng như bị điện giật. Không thể nào! Anh sẽ chiến đấu với người con gái mà anh yêu sao?

“Chúng ta bắt đầu được rồi chứ, anh trai?” – Giọng của Kazuo đầy vẻ đắc ý.

Kaori lúc này tựa như bị một con quái vật nhập vào. Đôi cánh mang hai màu đen và trắng. Mắt một bên đỏ, một bên là xanh ô liu. Làn da trắng tái nhợt, thân người phát ra một thứ ánh sáng đỏ huyền hoặc và kỳ dị.

“Kazuo, mày đã làm gì cô ấy hả?” – Kiba tức giận, lao tới, chìa thẳng kiếm về phía tên em trai đáng chết của mình.

Nhưng có một điều anh không bao giờ ngờ tới.

Keeng!

Kaori lao tới và đỡ cho hắn.

“Cái quái gì...” – Kiba không tin vào mắt mình. Chưa kịp định thần, Kaori đã lấy kiếm hất anh ra, chĩa thẳng mũi kiếm vào cổ anh.

Kaori đã không còn là Kaori. Cô lúc này có thể giết Kiba một cách không nhân nhượng. Kiba nhìn cô, không biết có nên chiến hay không. Anh không muốn làm cô bị thương. Anh đã làm cô bị thương quá nhiều lần rồi.

“Kiba, ngươi phải chết.” – Giọng của Kaori cực nhỏ, nhưng đủ cho Kiba có thể nghe thấy.

22. Chương 21: Sẽ Mãi Mãi Ở Bên Nhau... (phần 1)

Cơ thể của Kiba như muốn đóng băng lại. Tại sao lại là cô? Tại sao lại là Kaori? Tại sao lúc nào anh và cô cũng là đối thủ của nhau...?

“Xông lên nào...” – Kazuo thì thầm vào tai của Kaori. Cô giơ cao kiếm lên, giáng thẳng một đòn nhắm ngay vai của Kiba. Rất nhanh, anh né kịp.

“Kaori!!!” – Kiba gào lên, nhưng có vẻ như cô không còn chút ý thức gì về anh, về sự “nuơng tay” dành cho anh. Trong đầu cô lúc này chỉ có giết, giết và giết.

Kaori tiếp tục lao tới Kiba thật nhanh. Không thể chịu đựng được nữa, anh rút kiếm, đỡ đòn của cô. Hai thanh kiếm va chạm vào nhau, tạo nên thứ âm thanh chói tai quen thuộc.

Kiba liếc nhìn Kazuo. Rốt cuộc hắn đã điều khiển Kaori như thế nào? Điều đáng nói là phép thuật của Kaori không hề suy giảm, thậm chí còn tăng lên rất nhiều. Bình thường cô đã mạnh, bị điều khiển như lúc này còn mạnh hơn.

Dòng suy nghĩ của Kiba bị cắt đứt khi Kaori đột ngột thu kiếm, chĩa thẳng và lao về phía anh. Anh né sang một bên, đồng thời kiếm đưa lên, chĩa thẳng vào cổ cô. “Mình phải làm gì đó, cho cô ấy nhớ lại.”

Anh biết bây giờ chỉ còn một cách.

“Kazuo...” – Kiba lên tiếng – “Nếu như mày muốn để cô ấy đấu với tao...”

Miệng của Kiba khẽ cong lên, nở một nụ cười đắc ý.

“...Tao sẽ chiều mày đến cùng.”

Vừa nói xong, cánh tay đang cầm kiếm chĩa thẳng vào cổ Kaori của Kiba đã bị cô hất văng ra. Cùng lúc, cô lao tới, chém một đường. Kiba bay lên để né, những sợi tóc màu hung đỏ rơi ra, bay bay trong khoảng không. “Kaori, em không phải là một kẻ yếu mềm. Vậy nên, xin lỗi em. Anh chỉ còn cách này để đưa em trở lại.”

Kaori rút từ sau lưng ra thêm một thanh kiếm nữa, nhìn Kiba với đôi mắt sắc lạnh và đầy chết chóc. Song, cô lao lên, một thanh chĩa thẳng về phía anh, một thanh chuẩn bị giáng một đòn xuống người anh.

Kiba không chịu thua, nhanh tay rút thêm một thanh kiếm ra, đỡ cả hai đòn cùng lúc. Kaori lùi lại một chút, rồi lại lao đến, chém. Kiba chỉ đỡ chứ không làm gì khác. Anh phải tìm cơ hội để có thể giải được phép thuật ra khỏi người cô.

“Tia chớp...” – Kaori lăm bằm trong miệng, môi nở một nụ cười. Cô lùi lại tầm ba mét, rồi lao đến anh, thật nhanh.

“Kiba, cẩn thận!!! Đòn tia chớp...” – Nữ hoàng la lên thật lớn cảnh báo. Kiba nhìn Kaori, cô xuất hiện trước mặt anh đúng ba giây, rồi biến mất.

“Cô ấy đâu rồi?”

“Kiba!!!” – Nữ hoàng lại lên tiếng – “Đòn tia chớp của Kaori phải được cảm nhận bằng chính năng lực của người. Người phải tìm ra hướng chuyển động cô ấy. Kaori di chuyển rất nhanh, tung đòn cũng rất nhanh.”

Kiba đứng lặng một lúc, nhắm mắt lại. “Cảm nhận hướng chuyển động của Kaori...”

Xoẹt!

Kiba bị trúng đòn của Kaori. Anh bị chém một đường ngay cánh tay phải. “Cô ấy nhanh quá, mình không thấy được.”

Kiba cố gắng lấy lại bình tĩnh, dùng năng lực để cảm nhận được Kaori. Cô đang bay xung quanh anh, bay rất nhanh.

Bên trái, rồi lại bên phải, trước mặt...

Keeng!

Sau lưng!

Kiba quay người và theo phản xạ, anh giơ kiếm lên đỡ. Trúng phóc! Hai thanh kiếm va vào nhau với hai lực cực mạnh, phát ra cả tia lửa. Kaori kéo một đường thật dài trên kiếm của Kiba, rồi lại biến mất.

Dường như lúc này Kiba đã có thể cảm nhận được mọi hướng chuyển động của Kaori. Đôi mắt anh đột ngột trở nên vô hồn, nhìn xung quanh.

“Đến rồi!”

Anh giơ cao kiếm, chờ đợi. Một giây sau, Kaori xuất hiện, lao nhanh tới. Tay của Kiba đưa xuống, chuẩn bị giáng một đòn vào vai của cô.

Lưỡi kiếm đang chạm đến da thịt của Kaori từng chút một. Đột nhiên, Kiba dừng tay lại, đúng lúc thanh kiếm cứa một đoạn nhỏ ở vai của Kaori. Máu rỉ ra, đỏ tươi.

Anh vội vã thu kiếm về, tự hỏi mình đang hành động kiểu gì? Anh chỉ muốn cô trở lại bình thường, chứ không phải giết cô như một tên ác quỷ.

Kaori dường như chẳng để tâm đến vết thương nhỏ xíu trên vai. Cô vẫn tiếp tục ra đòn tấn công Kiba, thậm chí còn mạnh hơn trước.

“Kaori, tỉnh lại đi!”

Kaori chìa thẳng kiếm, lao tới, nhắm thẳng vào ngực của Kiba.

Anh né sang một bên, nắm chặt lấy bàn tay đang cầm kiếm của cô, kéo cô vào lòng.

Môi chạm môi, Kiba hôn Kaori một cách thật dịu dàng. Đã bao nhiêu lâu rồi anh không được cảm nhận đôi môi của cô. Nó vẫn vậy, vẫn cái cảm giác có một thứ gì đó cồn cào đến khó tả. Đôi môi mọng ươn của cô lúc nào cũng khiến anh phải chao đảo.

“Anh yêu em, Kaori!”

Kiba?

Có thật là anh không?

Anh sẽ không bỏ rơi em lần nữa chứ, nếu như em quay lại bên anh?

Thanh kiếm trên tay Kaori từ từ biến mất. Thân người cô đột ngột phát sáng, đôi tay từ từ ôm lấy Kiba. Từ khóe mắt của cô, hàng nước mắt đang chảy dài xuống. Anh đây rồi! Anh đã ở đây rồi!

“Bên em lần này... và đừng bao giờ rời xa em nữa... được không?”

Kiba buông Kaori ra. Cô đã trở lại. Đôi cánh trắng tinh khiết, cặp mắt màu xanh ô liu tuyệt đẹp. Hào quang xung quanh người cô cũng dần dần trở lại màu trắng.

“Không thể nào...” – Kazuo bất động như tượng, nhìn sự việc đang xảy ra trước mắt.

Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự toán của hắn.

23. Sẽ Mãi Mãi Ở Bên Nhau... – Chương Cuối: Nụ Cười Và Sự Chia Ly

“Không thể nào...”

Kazuo khê giật lùi lại, đôi mắt giãn to ra trong thất thần và kinh ngạc. Phép thuật của hắn đã bị phá vỡ.

“Kazuo!” – Kaori chìa thẳng kiếm vào hắn, giọng lạnh băng – “Kế hoạch của ngươi... đổ bể rồi.”

Kazuo nghiêng rặng trong tức giận, rồi nhếch mép cười. “Thật vậy sao?”

Có vẻ như, hắn lại nảy ra một kế hoạch điên rồ khác.

Hắn cúi người xuống, miệng cười ngoác đến mang tai. Đôi cánh đen bắt đầu run lên bần bật. “Các người thật ngây thơ, muốn đánh bại Kazuo này ư?”

Những ngọn lửa màu xanh bắt đầu xuất hiện, phá tan bóng tối xung quanh.

“Cái... cái gì...?” – Kaori trở mắt lên nhìn, giọng lắp bắp. Không chỉ cô, mà tất cả những ai có mặt ở đó cũng đều tỏ ra kinh ngạc, thậm chí là sợ hãi.

“Từ lúc nào mà...” – Quỷ vương nắm chặt tay lại trong ngạc nhiên và tức giận.

Phía sau lưng Kazuo, một đội quân ác quỷ được xếp thành những hàng dọc dài gần như là vô tận.

“Chuẩn bị chết đi!” – Giọng điệu của hắn đầy rẫy sự háo thắng và khinh mạn đối thủ. Kaori và Kiba đã trở về tư thế sẵn sàng chiến đấu, nhưng trong lòng vẫn thấp thỏm lo âu.

“Phải bảo vệ cô ấy...”

“Mình sẽ không để anh ấy phải ra đi thêm lần nào nữa...”

“Tất cả, mau vào vị trí!” – Sophie ra lệnh cho đội quân Thiên sứ của mình.

“Bắt đầu thôi nào!” – Kazuo rút kiếm, chìa thẳng lên, rồi từ từ hạ xuống, nhắm vào Kaori và Kiba. – “Giết chúng.”

“Em bên trái, anh bên phải!” – Kaori vừa nói xong câu đó đã bay vút đi, khiến Kiba đứng hình trong mấy giây. Anh vội vã bay lên, hỗ trợ cô.

Kaori đã lâu không sử dụng kiếm, nên cô gặp một chút khó khăn khi di chuyển. Tuy nhiên, cách đánh và các đường kiếm của cô vẫn không hề thay đổi. Dứt khoát, mạnh mẽ, nhanh nhẹn.

Keeng!

Kiếm của Kaori va chạm với móng vuốt của một tên Quỷ. Hắn lập tức dùng tay còn lại của mình, cào một đường ngang vai cô. Máu tuôn ra, thấm ướt cả áo. Kaori thu kiếm về, bay lên cao, đâm thẳng xuống đầu của hắn. Máu bắn lên, dính cả vào mặt cô. Tên Quỷ rống lên thảm thiết, rồi tan biến.

Bên phía của Kiba hầu như chẳng gặp gì bất lợi. Anh kiểm soát chúng rất nhanh và đánh bại thật dễ dàng. Điểm yếu và điểm mạnh của chúng, anh đều nắm được rất rõ, đó là lợi thế của anh.

“Cẩn thận!” – Tiếng của Kaori.

Kiba quay sang nhìn, vừa đúng lúc Kaori bắn mũi tên về phía anh.

Phập!

Tên Quỷ ở phía sau lưng Kiba bị trúng tên, hắn rống lên, rồi tan biến vào không trung.

“Anh không sao chứ?” – Kaori bay lại gần Kiba, lo lắng hỏi.

Anh mỉm cười, lắc đầu. Nụ cười này của anh, luôn làm cho cô cảm thấy yên tâm.

Những tên Quỷ bắt đầu xuất hiện nhiều hơn. Kaori và Kiba quay lưng vào nhau, đôi mắt của cả hai bắt đầu trở nên băng lạnh một cách đáng sợ.

“Cẩn thận...” – Kaori thì thầm.

“Em cũng vậy đấy!” – Kiba cầm chặt thanh kiếm hơn, bắt đầu lao lên.

Bọn Quỷ bay tới với một tốc độ thật điên cuồng. Kaori né, rồi lại chém, đâm. Bọn chúng cứ biến mất, rồi lại xuất hiện. Không lùi bước, cô vẫn tiếp tục lao lên, lia kiếm chém liên hoàn.

Bọn Quỷ biến mất được quá nửa, nhưng lũ này biến mất, thì lũ khác lại kéo lên. Lần này, Kaori đã mất rất nhiều sức lực, hơi thở của cô dồn dập, tim đập nhanh, mồ hôi nhễ nhại. “Mày làm được mà... Kaori!”

Cô nhìn sang Kiba, anh vẫn chiến đấu. Mỉm cười nhìn anh, lần này, dù có ra sao, cô vẫn sẽ không để anh phải hy sinh vì cô...

Tay Kaori nắm chặt kiếm, lao lên, chém đối thủ của mình tới tấp. Lúc này, đội quân của Kazuo đã bị vơi đi quá nửa.

“Cố gắng... nào...”

Kiba và Kaori đã rất mệt mỏi và gần như đuối sức. Cả hai dường như không thể gắng gượng được nữa.

“Sao hả? Không chịu được nữa à? Ta không ngờ hai người yếu đến vậy đấy!” – Giọng của Kazuo vang lên đầy giễu cợt. Điều này làm Kaori tức điên.

Cô lao thẳng lên, hướng về phía hắn. Đối với cô, giết hắn là một chuyện vô cùng dễ dàng, nhưng lúc này, cơ thể của cô đã mất gần hết sức.

“Người... chỉ là một tên hèn nhát!” – Kaori chĩa thẳng kiếm vào Kazuo, gần giọng – “Có giỏi, thì đấu với ta.”

“Hừ... ta chấp nhận!” – Hắn cười khẩy, rút kiếm ra.

Kaori nhú mày lại, rồi lao lên, giáng một đường kiếm nhắm thẳng vào vai hắn, nhưng Kazuo đỡ được. Hắn gắng sức đẩy Kaori văng ra, cô cũng không chịu thua, gồng mình chống trả.

“Cô ta đã rất mệt, vậy mà vẫn có sức để chống chọi với mình?”

Kazuo có một chút ngạc nhiên. Hắn lấy lại sự tập trung, bật kiếm lên, hất văng Kaori ra xa.

“Sức cô chỉ đến thế thôi sao, Thiên Sứ? Ta cứ tưởng cô phải hơn hắn chứ?” – Hắn gác kiếm lên vai, cười hả hê và nói. Tay Kaori nắm chặt kiếm hơn, lao đến trong tức giận.

Phập!

Kiếm của Kazuo đâm ngay vai của Kaori. Hắn ngoáy sâu vào, rồi rút ra, khiến cô đau xé gan xé thịt. Máu chảy ra, ướt đầm. Kazuo tiếp tục tung đòn. Hắn chém ngang đầu cô một đường, khiến cô chao đảo.

“Thiên sứ diệt Quỷ lại bại dưới tay một con Quỷ! Cô hết đời rồi, Kaori!” – Kazuo giơ cao kiếm, nhắm thẳng vào ngực của Kaori.

“Không!!!”

Tiếng của... Kiba...?

Anh sẽ lại lao đến và đỡ đường kiếm này thay em ư?

Không... anh không được làm vậy... Em không muốn...

Em không muốn anh ra đi trước mắt em một lần nữa...

Phập!!

Tiếng của thanh kiếm đâm xuyên qua da thịt. Không gian tưởng chừng như trở nên bất động trong mấy giây liền. Cả Kazuo, Kiba và Kaori, tất cả đều kinh ngạc.

Kazuo vội vã rút thanh kiếm ra, đánh rơi nó vào khoảng không bao la...

“Ka...zuo...”

Nụ cười đó, vẫn là nụ cười đó, nhưng sao nó quá đổi yếu ớt và đang ngày càng xa dần... khỏi Kazuo.

Cơ thể của Naomi rơi xuống không gian tràn ngập bóng tối. Mái tóc vàng óng bay lả lơi, buồn thảm.

“Không... Không!!!” – Kazuo gào lên, lao xuống, đỡ lấy Naomi. Cô không thể chết! Hắn tự hỏi mình đã làm gì? Tất cả những điều mà hắn làm chỉ để bảo vệ cô...

Nhưng lúc này, chính hắn lại là người đâm cô...

“Naomi, nhìn anh này... Naomi!” – Kazuo cố gắng ấn tay vào vết thương của Naomi để nó thôi không chảy máu nữa, nhưng vô ích! Máu chỉ làm ướt tay của hắn thêm.

“Naomi!!! Em có nghe thấy anh không? Tỉnh dậy đi!!”

Naomi mở hé mắt, nở một nụ cười đầy dịu dàng và yếu ớt. Cô vươn tay, lau đi giọt nước mắt trên má của Kazuo. “Đừng khóc mà... em không thích... anh khóc tí nào đâu!”

Hơi thở của Naomi dần dập. Cô khó thở, tim cô không còn trụ được thêm nữa.

Kiba nhìn cảnh tượng trước mắt, bỗng chốc nhớ lại năm xưa... Ngày đó, Kaori cũng đã khóc, cũng đã cầu xin anh, rất nhiều...

“Anh xin lỗi, anh xin lỗi! Anh không cố ý! Đừng chết, anh xin em...” – Kazuo ghì chặt lấy Naomi. Nước mắt của hắn rơi xuống, hòa với nụ cười của người mà hắn yêu.

“Không phải lỗi của anh... Kazuo... Đó không phải lỗi của anh...”

Kazuo gục mặt xuống vai Naomi, người run lên bần bật. Trông hắn lúc này như một đứa trẻ cần được chở che. Đau đớn, dần vật đang bao trùm lấy hắn.

“Cười đi, Kazuo... chưa bao giờ em thấy... anh cười cả...” – Naomi mắt nhắm mắt mở, nhưng miệng vẫn nở nụ cười, nói bằng giọng thều thào.

Kazuo ngước mặt lên, nhìn cô. Hắn cố gắng nuốt nước mắt, đôi môi cong lên, nở một nụ cười. Chân thành, dịu dàng...

“Cứ giữ như vậy nhé... Em thích anh cười lắm...” – Naomi lấy tay vuốt mặt Kazuo. Từng ngón tay của cô mơn trên da mặt hắn, rồi từ từ buông thõng xuống...

“Em... yêu anh... và sẽ mãi như thế...”

Cô nhắm mắt lại, bất động trên tay của Kazuo. Thân người hắn run lên, nước mắt lại rơi, lăn trên gương mặt không còn cảm xúc của Naomi.

“Naomi... Naomi!!!” – Hắn gào lên, thảm thiết, đau đớn. Những gì hắn vạch ra từ trước đến nay đều là vì cô, muốn cô có một cuộc sống tự do, không chèn ép. Thế mà hôm nay, chính tay hắn lại giết chết người con gái mà hắn yêu nhất...

Thân người của Naomi phát sáng, cơ thể cô rã ra, tan thành những hạt trắng xóa như tuyết. Kazuo cố gắng vươn tay ra níu với, nhưng chỉ nhận lại bóng tối và hư không...

Naomi tan biến... bỏ lại hắn, với nỗi đau và sự dẫn vật.

“Naomi... Naomi...”

Phập!

Một lưỡi kiếm vô tình đâm vào lưng Kazuo. Là Kiba, anh đang kết thúc sự sống của một kẻ không nên sống. Một kẻ độc ác tràn ngập đau.

“Cái này là cho Kaori.” – Kiba rút kiếm ra, rồi lại đâm thêm một nhát nữa – “Cái này là cho Naomi và những người mà người đã hại.”

Kazuo không lên tiếng, hần lẳng lẳng chịu đựng số phận của mình. Cả đời hần chẳng làm được gì, chỉ có cô ấy là lý tưởng sống duy nhất của hần. Ấy thế mà, hần lại giết chết cô... Hần tự hỏi hần sống làm gì nữa cơ chứ?

Kazuo phát sáng, rồi từ từ tan biến, mang theo những kế hoạch độc địa của hần, mang đi nỗi buồn, sự cô đơn, nỗi đau mà hần phải gánh chịu bao nhiêu lâu nay...

Trận chiến này... đã thật sự chấm dứt.

Chấm dứt rồi!

Thế giới con người, vào một tương lai không xa...

Nhà của Moru...

“Oe... oe...”

“Thôi nào, thương thương ha... đừng khóc nữa mà ha...” – Jigoko tay nâng niu đứa bé, giọng điệu dỗ dành thật ngọt ngào. Cô ta không ngừng làm trò hề để khiến cho đứa trẻ cười.

“Jigoko...” – Moru xuất hiện lù lù sau lưng lúc nào không hay – “Em đang làm cái gì đó?”

“Không thấy sao? Em đang dỗ em bé! Thôi mà ha... nín đi nè...!” – Jigoko vẫn tiếp tục cái ngữ điệu ngọt ngào đó.

“Em... em hay nhỉ?” – Moru gần giọng.

“Sao hả?” – Jigoko lờm.

“Thằng bé đòi mẹ đây! Trả nó lại mẹ giùm anh đi, cô nương.”

Jigoko trở mắt một lúc, rồi mới dần hiểu ra vấn đề. Cô ta đi lên lầu, mở cửa phòng ngủ.

“Sao chứ... mình là cô của nó mà? Bé một chút cũng không được sao?” – Cô ta phụng phịu, trả đứa bé về cho “khổ chủ”.

Kaori cười tươi, nhận lại con của mình. “Chắc tại nó chưa quen mùi của cô thôi mà...”

“Xi...” – Jigoko bĩu môi – “Bộ mùi của tôi khó ngửi lắm sao?”

“Chứ còn gì nữa?” – Moru đứng đằng sau từ lúc nào, lên tiếng.

Jigoko quay ra đằng sau, giơ nắm đấm lên. “Sẵn sàng chết chưa, anh yêu?”

Kaori mỉm cười, nhìn họ, rồi nhìn con mình. Thằng bé mang trong người hai dòng máu: Thiên thần và Ác quỷ. Đôi mắt của nó mang hai màu: xanh ô liu và đỏ.

“Nhắc mới nhớ... Kiba đâu rồi?” – Jigoko tạm hoãn cuộc chiến với Moru, quay sang hỏi Kaori.

“Anh ấy có chuyện ở vương quốc, nên về đó rồi.” – Kaori trả lời, tay vỗ vỗ nhẹ người đứa bé.

Đột nhiên, bên ngoài hành lang vang lên những tiếng ồn ào. Vài giây sau, cánh cửa phòng ngủ bị mở toang ra.

Quý vương và Sophie tranh nhau đi vào. Gương mặt của cả hai đều căng thẳng, chẳng ai nhường ai.

“Thằng bé là cháu tôi, tôi phải bế nó trước.” – Sophie dậm chân xuống sàn một cái thật mạnh, lớn tiếng.

“Nó cũng là cháu tôi mà. Tôi bế trước.” – Quý vương không chịu thua, cự lại. – “Hôm qua bà đã bế nó đầu tiên rồi, hôm nay phải tới lượt tôi.”

Trận chiến giữa bà ngoại và ông nội xem chừng vẫn còn sẽ kéo dài đây!

“Anh về rồi nè!” – Kiba bước vào vừa lúc trận chiến đang diễn ra kịch liệt – “Ủa? Cha, cha tới hồi nào vậy?”

Hình như Quý vương không nghe thấy, vẫn tiếp tục tranh giành với Sophie. Kiba nhún vai, đi lại chỗ Kaori, ngồi xuống giường.

“Để cha bế con nha... Nãy giờ có hành mẹ không hả?” – Anh bế đứa bé, để nó nằm lọt vào vòng tay mình.
“Jigoko, anh cũng muốn làm cha!” – Moru thì thầm vào tai của Jigoko, khiến mặt mũi của cô ta đỏ gay cả lên.

“Mơ đi! Anh....!” – Chưa nói xong câu, cô ta đã bị một cái cảm giác khó chịu xâm lấn lấy cơ thể. Ở cổ họng cứ như có thứ gì đó sắp tuôn ra ngoài vậy. Không thể chịu đựng được nữa, cô ta chạy ngay vào nhà vệ sinh.

Cả phòng ngủ bất động trong mấy giây liền. Mặt ai nấy đều đơ ra trông thấy.

“Deus, ông sắp có cháu bồng rồi!” – Quỷ vương thì thầm, cười cười.

“Vợ cháu... sao thế ạ?” – Moru mặt vẫn còn đơ, quay lại hỏi mọi người.

“Cái thằng này!!!” – Deus từ đâu lù lù xuất hiện – “Cháu ta mà bị cái gì là chết chắc đó nghe chưa?”

Đến khi bị Deus túm cổ lắc mạnh thì Moru mới chịu hiểu ra vấn đề. Mặt hắn căng ra, miệng nở một nụ cười sung sướng. Hắn ôm ghì lấy cha mình, siết chặt. “Con sắp làm cha rồi!!!”

“Bỏ ra! Ngạt thở ta... Cái thằng này!”

Mỗi chúng ta, đều có một ngăn kéo dùng để cất giữ ký ức.

Đến một lúc nào đó, nó sẽ đầy, và chúng ta phải dọn dẹp nó để nhường chỗ cho những ký ức mới...

Quá khứ, dù có nhuộm màu đau thương như thế nào đi chăng nữa, nhưng biết can đảm bước qua nó, thì ta sẽ trở thành một con người hoàn toàn mới, với những ký ức mới, đẹp đẽ hơn. Và bước chân của chúng ta sẽ vững vàng hơn...

Vĩnh biệt những ký ức đau thương, đã đến lúc phải quên đi...

Mãi mãi...

.
.
.

— The End —

Đôi lời tác giả: Cảm ơn tất cả các bạn đọc đã theo dõi xuyên suốt loạt truyện “Thiên sứ bóng đêm” của Rei. Nó không dài, nhưng đây là loạt tác phẩm mà Rei tự hào nhất trong tất cả các tác phẩm. Mong mọi người sẽ tiếp tục ủng hộ Rei trong thời gian sắp tới nhé! *cười tươi như hoa*

Sắp tới Rei sẽ có một dự án giả tưởng nữa, viết song song với bộ truyện “Gửi cho anh.” Mời các bạn đón đọc, hì hì! ^^

Thân ~~ Rei

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vong-xoay-cua-thoi-gian-thien-su-bong-dem-phan-2>